MERCENAR

30 WAR SPECIAL WAR SPECIAL WAR

JO DEXTER

Capcana sângeroasă

Jo Dexter

CAPCANA SÂNGEROASĂ

V.1.0

Traducere de **Nicolae Constantinescu**

Editura Z
1999

CAPITOLUL I

Soarele care bătea în caroserie începea să încălzească serios interiorul maşinii oprite de câteva momente. În jur nu era nici ţipenie de om!

The Keys, acea bandă de pământ care se întindea de-a lungul mării, între Big Pine Key la sud şi Marathon la nord, nu exista decât prin autostrada de deasupra ei. *Overseas Highway* lega de punctul extrem al Floridei o puzderie pestriţă de insule împrăştiate în ocean.

Hank Frost slăbi nodul la cravată şi-şi şterse fruntea, dând pe spate şuviţa de păr care se încăpăţâna să-i cadă mereu în faţă. Banda de piele neagră pe care o purta peste ochiul stâng i se lipea de faţă şi-şi strecură un deget pe sub şnurul care trecea peste partea de sus a umărului obrazului, deplasându-l ca să uşureze pielea puţin umflată.

În viaţa lui de ofiţer mai întâi, apoi de mercenar, Frost fusese nevoit să înfrunte o mulţime de pericole, de situaţii penibile şi de climate greu de suportat. Dar focarul acela, care îi amintea puţin de căldura jilavă din Vietnam, unde luptase ca locotenent, îngreuna aşteptarea exasperanţi, făcându-l să nu se simtă deloc în largul său. Nu-şi amintea o situaţie mai tâmpită. Începea să-şi piardă răbdarea.

Ce făcea această domnişoară Oriana Vasquez care dorise cu atâta încăpăţânare să-l întâlnească?

Coborî din maşină şi trânti portiera în urma lui. La aer liber se respira mult mai bine! Făcu câţiva paşi, apoi reveni la maşină şi îşi scoase haina subţire pe care nu o mai putea suporta. Scotoci în buzunare după ţigări şi scoase în cele din urmă un pachet de Camel mototolit şi o veche brichetă Zippo. Aruncă haina în maşină, aprinse ţigara şi continuă să aştepte.

Nici cea mai mică adiere! Flacăra lungă, în care albastrul se amesteca cu portocaliul, nici măcar nu tremură. Băgă fără menajamente pachetul şi bricheta în buzunarul de la piept al cămăşii şi se uită înjur. Nimeni şi nimic! Domnişoara Vasquez îi trăsese plasă şi asta nu-i plăcea deloc!

Deşi nici o ameninţare imediată nu se arăta la orizont, trase de pe umăr cureaua tocului de piele, îl aşeză pe scaunul maşinii şi scoase pistolul High Power. Descheie ultimul nasture de la

cămaşă şi puse arma la centură, direct pe piele. Nu era foarte plăcut, căci mânerul i se lipea de abdomen, dar era mai bine decât să fie dezarmat, cu mâinile goale în faţa pericolului.

Pipăi cu mâna şi se convinse că micul pumnal Gerber se afla în buzunarul pantalonilor. Degetele atinseră uşor forma familiară, ceea ce-i procură un sentiment de siguranţă, un mic val de plăcere.

Dădu din umeri, de parcă s-ar fi luat singur peste picior şi se uită la ceas.

— Dumnezeule, ce-o fi făcând? mormăi el printre dinţi.

Acceptase să se întâlnească cu Oriana Vasquez ca să-i facă pe plac vechiului său amic Lew Wilson, de la biroul de aplicare a legilor din Florida. Era fata principalului conducător al unei organizaţii anticastriste cu baza în Florida, *Omega Seven.* Senor Vasquez avea neapărat nevoie de o gardă de corp. După toate aparenţele, în organizaţie se strecurase un trădător, dar tatăl Orianei nici nu voia să audă de o protecţie oficială. Nici vorbă de poliţişti! De aceea, Lew, alertat de senorita Vasquez, se gândise la el – Frank Frost, Mercenarul cu bandă neagră la ochi.

Frost se cam lăsase rugat. Mai întâi că trebuia să se întâlnească cu Bess, prietena lui, care se întorcea după un reportaj făcut undeva la capătul lumii. Nu se văzuseră de două luni, despărţiţi de munca ei şi de propriile sale misiuni. Simţea lipsa corpului minunat al amantei sale, a tandreţei, a temperamentului ei. Nu se putea hotărî să se căsătorească cu ea – ideea căsătoriei îi provoca bufeuri de angoasă – dar nu putea să trăiască prea mult timp fără ea.

Pe de altă parte, nu prea era entuziasmat de propunere. În mod inexplicabil... Îl jena ceva. Totuşi, protejarea unui tip care lupta împotriva lui Castro se potrivea cu vederile sale. Şi nu accepta nici o misiune care nu se potrivea cu felul său de a gândi. Pentru bani, fireşte, dar pentru cauze pe care le considera drepte: cele care combăteau despotismul, fanatismul, suprimarea libertăţii individuale indiferent sub ce formă se prezenta. Atunci de unde această reticenţă?

Mercenarul se îndreptă spre micul capăt de plajă. Aruncă o privire la ceas şi hotărî să mai aştepte zece minute. Dacă nu sosea în acest interval de timp, Frost era decis să renunţe. N-avea decât să caute pe altul! Se va întoarce la Miami şi îi va spune amicului său:

— Mersi, bătrâne, dar dacă puştoaica ta bogată nu e în stare să vină la timp la întâlnire, să se ducă la naiba! Afacerile sunt o

treabă serioasă, iar eu nu vreau să am de-a face cu descreierat.

Ţigara îi arse degetele şi o aruncă pe nisip, apoi o strivi cu vârful pantofului. Aprinse alta fără să se gândească, făcând să pocnească cu o mişcare iritată capacul brichetei Zippo. Frost se uită din nou la ceas.

— Mai ai cinci minute, dragă domnişoară! Pe urmă mă cărăbănesc, iar tăticul tău îşi va căuta altă gardă de corp.

Făcu câţiva paşi pe plajă, insensibil la spectacolul superb pe care îl oferea marea, calmă şi plată. Nici o adiere de vânt nu-i încreţea suprafaţa. Frost zări în depărtare silueta unei mici ambarcaţiuni, complet nemişcată, având la bord un om care pescuia.

— Fericit muritor! mormăi el printre dinţi. Tu măcar ştii ce-i răbdarea!

Un zgomot vag, foarte depărtat, îl făcu să întoarcă capul. Frost se opri, imediat în gardă. Un elicopter, cu siguranţă că era un elicopter! Totuşi făcu cale întoarsă ca să se apropie de maşină.

Şi deodată o luă la fugă ca un nebun. Instinctul? Aparatul se îndrepta chiar spre el. Fordul închiriat se afla la vreo zece metri de el când răsunară primele împuşcături. Se aruncă la pământ şi se rostogoli la adăpostul unui trunchi de palmier răsucit în mod ciudat. Mici gheizere de nisip izbucneau în jurul lui, iar elicopterul se depărta deja, după o trecere la joasă altitudine.

Înainte de a se pune la adăpost, Frost trăsese de la centură pistolul Browning. Trase de trei ori foarte rapid în direcţia insectei enorme de fier şi sticlă. Auzi clar impactul gloanţelor pe carcasa metalică, zicându-şi în acelaşi timp că ceea ce făcea nu servea probabil la nimic.

Elicopterul, după o curbă mare, revenea acum spre el. Frost, care se repezise imediat spre maşină, deschise în viteză portbagajul şi se năpusti asupra sacului de sport. În timp ce scotea un KG 99, un pistol de asalt, auzi, acoperit în parte de huruitul elicopterului, zgomotul unui motor. Puse un încărcător de treizeci şi şase de gloanţe şi întoarse capul spre mare, de unde venea zgomotul. Văzu atunci barca aceea mică, care până atunci stătuse nemişcată, îndreptându-se spre el.

— La dracu’! înjură el printre dinţi. Asta mai lipsea. De ce se bagă civilul în treaba asta?

Elicopterul era acum foarte aproape. Frost zări trăgătorul care se apleca în afara domului de sticlă, cu o armă automată în mână. Mercenarul smulse din sac două încărcătoare şi se aruncă la adăpostul unui zid scund. Se rostogoli şi nisipul începu să sară

în jurul lui sub impactul gloanţelor. Câteva ricoşară pe caroseria Fordului, apoi zgomotul asurzitor al rotorului scăzu în intensitate.

Se ridică să vadă elicopterul făcând cale întoarsă. Trase cu pistolul de asalt rafale scurte de două gloanţe. Ţintea sfera transparentă, singurul punct sensibil al aparatului. În acel moment auzi pe cineva strigând:

— Hank! Rezistă!

Mercenarul, în genunchi, se întoarse. Barca ajunsese pe plajă şi un bărbat sărise pe uscat. Recunoscu imediat silueta şi mai ales faţa, cu ochelarii cu lentile groase şi fruntea lată. Maxilarul, voluntar, foarte pătrat, era puţin proeminent. Lew Wilson! Pica la ţanc! În mână avea un pistol automat negru şi un altul, mai mic, în mâna stângă.

— Hank, am venit!

Frost nu-şi putu reţine un zâmbet. Totuşi, situaţia era departe de a fi veselă! Reîncepu să tragă. Wilson, care se adăpostise după un palmier, trăgea şi el. Pilotul, surprins de intervenţia lui Lew, făcu o mişcare bruscă, iar gloanţele trăgătorului se pierdură într-o ridicătură a terenului şi în mare.

Amândoi porniră în fugă spre maşină. Lew Wilson sări pe locul din faţă şi Frost smulse din portbagaj sacul cu încărcătoare. Apoi se repezi spre volan, deschise portiera arzându-şi degetele de mânerul supraîncălzit de soare şi se trânti pe scaun.

— Salut, amice! zise Frost. Treceai pe-aici? Încântat că te văd!

— Lasă prostiile, replică Wilson. Suntem în găleată. Ce... Ticălosul, se întoarce!

Puse un încărcător nou în pistol.

— Beretta? întrebă Frost.

— Da. 92 SB.

Apoi se întoarse spre portiera întredeschisă şi reîncepu să tragă. Mercenarul se aplecă spre stânga, ridică pistolul de asalt şi ţinti cu grijă: trei rafale precise. Gluma durase destul. Trebuia să rezolve situaţia. Avu impresia că nimerise geamul de protecţie. Elicopterul părea că ezită suspendat în aer. Se ridică brusc, la verticală, deasupra lor. Nu mai trăgea. Cei doi bărbaţi se uitau cu atenţie.

Deodată, Frost apucă haina, tocul de piele, sacul şi strigă:

— La toţi dracii, Lew, grenade!

Ţâşniră din maşină şi o luară la sănătoasa. Se aruncară în spatele zidului scund şi se lipiră de nisip de parcă ar fi vrut să intre în el. Explozia le violentă urechile şi avură impresia că creierul li se tasa în cutia craniană, comprimat de unda de şoc.

Începu să plouă cu bucăţi fierbinţi de metal. Apoi acea grindină ciudată încetă.

Frost ridică uşor capul. Elicopterul era tot deasupra lor, dar zgomotul ajungea până la ei parcă înăbuşit, cam cum ai asculta zgomotul valurilor într-o scoică. Deşi încă îl mai dureau urechile, din cauza exploziei grenadei care distrusese maşina, Frost se rostogoli pe spate. Wilson se sprijinea de zidul scund şi ţinea Beretta îndreptată spre cer.

Frost goli încărcătorul pistolului de asalt KG 99 trăgând asupra elicopterului şi se ridică.

Atunci avu impresia că primeşte o palmă de uriaş. Se pomeni cu nasul în nisip, ridică cu greutate capul şi zări sfera de foc portocalie care părea că urcă la cer. Rămăşiţe ale aparatului şi ale unor corpuri omeneşti zburau în toate direcţiile, ca o tornadă monstruoasă ieşită din ochiul ciclonului infernal de deasupra lor.

Mercenarul se ridică încet în picioare, după ce luă tocul de piele care zăcea la doi paşi de el. Îl prinse la subsuoară şi puse pistolul la locul lui. Lew Wilson îşi pusese pistolul la centură şi-şi ştergea conştiincios lentilele ochelarilor. Păşi peste zid, traversă drumul şi se apropie de carcasa fumegândă a Fordului. Apoi se întoarse şi strigă ceva. Frost auzi cu greu căci urechile îi ţiuiau rău de tot.

— Nu te-ai schimbat deloc, Frost! zise Wilson.

Şi ochii lui râdeau.

Mercenarul dădu din umeri, apoi zâmbi. Îşi luă haina şi începu să se scotocească prin buzunare în căutarea unei ţigări, îşi dădu seama că pachetul de Camel era în buzunarul cămăşii. Scoase la iveală fâşii de hârtie şi grămăjoare de tutun.

Lew se apropie de el şi izbucni în râs văzându-i expresia înciudată.

— Nu, nu te-ai schimbat deloc!

CAPITOLUL II

— Ascultă… te asigur, nu cred că Oriana Vasquez are vreun amestec în această capcană!

Frost se uită la amicul său aşezat alături de el la bar.

— Auzi, de ce n-a venit la întâlnire?

— Habar n-am! Probabil că ceva a împiedicat-o în ultima clipă.

Frost se jucă câteva secunde cu bricheta Zippo înainte de a aprinde o ţigară Camel. Apoi zise puţin cam arţăgos:

— În acest caz, te-ar fi anunţat la birou. Ca să anuleze întâlnirea.

— Ţi-am mai spus. Tatăl ei nu vrea să aibă prea mult de-a face cu poliţiştii.

— Îţi baţi joc de mine? La tine a apelat totuşi ca să-i găseşti o gardă de corp. Să schimbăm subiectul, e mai bine. Îţi place Beretta 92?

— 92 SB, îl corectă Wilson. Mda, o armă al naibii de bună! Cu un încărcător cu cincisprezece gloanţe.

— Şi pistolaşul ăla? Detonic 45?

— Foarte mişto! Acum foloseşti KG 99?

— Mmmmm… mormăi Frost, cu nasul în paharul său de rom cu coca-cola. Am un amic, la *Interdinamycs,* care face adevărate bijuterii. Bijuteria asta mică face găuri la fel de frumoase ca şi Browning-ul meu. Amândouă îmi oferă o putere de foc considerabilă!

— Bine. Auzi, continuăm să divagăm despre meritele pistoletelor noastre sau trecem la lucruri serioase?

Frost izbucni în râs şi-l pocni amical cu palma peste spate.

— Ai dreptate, ne depărtăm de la subiect. Ai spus că sunt invitatul tău? Atunci să citim meniul. O să iau tot ce au mai scump.

Îşi luară paharele şi traversară sala restaurantului ca să se instaleze la o masă lângă fereastra mare, de unde aveau o vedere splendidă a malului mării. Restaurantul se prelungea de partea cealaltă a peretelui de sticlă cu o terasă de-a lungul unui bazin, unde se aflau ambarcaţiuni de plăcere. Câteva navigau pe apa liniştită şi baletul acela frumos de pânze te ducea cu gândul la un film vizionat cu încetinitorul, căci briza era foarte uşoară.

Pescăruşi albi se jucau cu vântul planând graţios înainte de a

face picaje bruşte, cuprinşi parcă de frenezie, zburând bizar în zigzag pe deasupra capetelor oamenilor, cu ţipetele lor ciudate care semănau cu nişte râsete.

— Prefer să mănânc înăuntru, zise Frost. Păsările astea afurisite ar veni să-ţi şterpelească mâncarea chiar din farfurie.

Wilson contemplă câteva secunde zborul păsărilor, apoi se întoarse spre Frost.

— Ce-ai mai făcut în ultimul timp?

— Nişte chestii care nu pot fi mărturisite. Mă rog, unui poliţist! Am făcut o plimbărică în ţara Maiestăţii Sale *Queen of England,* unde am ţinut piept în mod eroic unei bande de ucigaşi internaţionali[1].

— Bess e bine? vru să ştie Wilson.

— E bine, răspunse Frost sobru.

Goli paharul de rom şi coca-cola şi începu să citească meniul. La naiba, frumuseţea decorului făcea să crească preţui ridichilor de lună! Bine că nu plătea el! Alese peşte – malul mării te obligă! – şi ridică privirea.

— Bun. Spuneai că Oriana Vasquez ţi se pare de bună credinţă, la fructe de mare, aici trebuie să fie proaspete.

— Eşti sigur că există vreo legătură?

— O legătură cu ce?

— Între domnişoara Vasquez şi fructele de mare…

— Nici o legătură. Dar sunt un tip gen Napoleon, pot să vorbesc despre două subiecte în acelaşi timp.

— Napoleon, nici mai mult, nici mai puţin! Ei bine, e clar că n-ai devenit modest!

Râseră amândoi, bucuroşi de regăsirea acestei complicităţi. Apoi Frost catadicsi să fie serios.

— Haide, spune. Povesteşte-mi tot despre senor Vasquez, fata lui şi organizaţia lor… Sper cel puţin că reuşesc să-l sâcâie la maxim pe bărbos, tiranul de la Havana. Individul ăsta îmi stă în gât!

— Păi, probabil că jenează destul de tare, dacă e să ne luăm după beţele care li se pun în roate.

Wilson se întrerupse, căci chelneriţa venise să ia comanda. Ceru fructe de mare făcându-i cu ochiul lui Frost. Îşi continuă expunerea imediat ce tânăra femeie le întoarse spatele.

— Ai mai auzit de grupul *Omega Seven,* organizaţia anticastristă instalată la Miami? Cunoşti existenţa celor care îşi

[1] Vezi nr. 10 din colecţia MERCENAR. *Atentat la Windsor (*n. ed.).

zic „M.19”, nişte terorişti cu baza în Columbia? Ştii că există traficanţi de droguri: marijuana, cocaină şi alte porcării de genul ăsta? Bun. Ei bine, pui toate astea într-un pahar, le amesteci bine şi ce obţii?

— Un viespar!

— Exact!

Frost contemplă liniştit tabloul de dincolo de geam. Existau oameni destul de nebuni care veneau în astfel de peisaje de vis ca să se înfrunte în numele unor interese sordide.

— Presupun că nu există milă şi că asasinatul se practică fără prea multe sentimente?

Wilson încuviinţă:

— Fără nici un sentiment! E vorba de cubanezi procastrişti şi columbieni care fac ravagii în traficul cu droguri. Marfa vine din Columbia, după ce a fost importată în parte din ţările comuniste din Asia de Sud-Est. Nu cunosc foarte precis filierele, în orice caz, traficanţii lucrează de un anumit timp mână în mână cu tipii din M. 19. Ca să-şi vehiculeze bine otrava. Otrava chimică merge împreună cu otrava ideologică!

— Ce servicii îşi fac? întrebă Frost.

— Autorităţile columbiene sunt alături de noi în lupta împotriva drogurilor. Drept pentru care, fac front comun: scot din Cuba arme pentru gherilele din M.19, fac să intre în Florida explozibili veniţi din Columbia pentru atentatele teroriste procastriste, iar gherilele îi ajută să vehiculeze drogul. Circuitele sunt aceleaşi, aşa că le folosesc în comun.

— Anticastriştii au adversari puternici, zise Frost.

Chelneriţa le aduse comanda şi cei doi se ocupară de farfuriile lor până când acestea rămaseră goale. Apoi Wilson continuă:

— Cei care îl susţin pe Castro vor să-i elimine pe cei care sunt împotriva lui Castro. Sunt turbaţi. Nişte adevăraţi fanatici! Nu demult au pus la cale un complot. Voiau să arunce în aer un centru cultural care era frecventat mai ales de cubanezii exilaţi la Miami. Pentru a elimina un număr mare dintre conducătorii organizaţiei *Omega Seven.* Dar s-a aflat la timp şi catastrofa a fost evitată în ultima clipă. Explozia ar fi provocat zeci de morţi, plus toţi cei care ar fi ajuns în fotolii cu rotile dintre vizitatorii şi persoanele care lucrau acolo. În plus, în vecinătate se află o grădiniţă cu vreo cincizeci de copii. Îţi închipui ce-ar fi fost!

— Şi-aţi putut să puneţi mâna pe aceşti ticăloşi?

— Din nefericire, nu l-am prins decât pe cel care venea să pună bomba. A trebuit să tragem în el şi a murit în drum spre

spital. Nici nu l-am putut interoga.

Wilson suspină amintindu-şi de acest semieşec. Cel puţin a fost evitat ce putea să fie mai rău. Dar undeva în Florida se afla un stoc mare de explozibili şi alte chestii de genul ăsta pe care nu reuşiseră să-l localizeze. *Law Enforcement Intelligence Unit*, serviciul pe care îl conducea aici, un fel de super „catastif" informatizat care grupa toate informaţiile di feritelor forţe de ordine, nu reuşea să găsească urma celor implicaţi în acest caz. Sau nu aveau fişă. Lucru totuşi surprinzător.

Se întoarse ca să facă semn chelneriţei să repete comanda, în ciuda climatizării, era cald şi îi era sete.

Frost, captivat de relatarea lui Lew, uitase să mănânce. Profită de întrerupere ca să facă curat în farfurie şi întâmpină cu plăcere paharul cu *rum and coke* pe care îl aducea blonda drăguţă.

— Auzi, ce treabă am eu în toată treaba asta? Mi se pare că totul e de resortul poliţiei.

— Într-adevăr. Cu excepţia unui detaliu: tatăl Orianei Vasquez. Nu are încredere în poliţie, dar vrea să rămână în cadrul legii. Fata lui nu pare să aibă vreo opinie despre acest subiect. Or, nu trebuie să i se întâmple ceva lui senor Vasquez. Lupta lui e importantă pentru noi, în măsura în care contracarează planurile traficanţilor, având astfel, poate, posibilitatea de a pune mâna pe ei. El e convins că în organizaţia lui există un trădător. Cineva cu o poziţie destul de înaltă, care ar avea contacte strânse cu castriştii. Fata lui e convinsă de contrariul, iar noi nu avem nimic care să ne facă să-l credem pe unul sau pe celălalt. E posibil ca partea adversă să aibă pur şi simplu un bun serviciu de informaţii! Până acum au avut loc două atentate împotriva lui. A doua lui soţie, mama vitregă a Orianei, a murit în cursul primului atentat. De aceea caută o gardă de corp din afara organizaţiei, complet neutră şi i-a cerut fiicei sale să vină la noi să vadă dacă îi putem recomanda pe cineva valabil.

Frost râncji.

— N-are încredere în poliţie, dar se adresează ei!

— Poate că are cel puţin încredere în probitatea ei, dacă nu şi în eficacitatea ei.

— Iar castriştii ar fi hotărât să mă suprime mai înainte de a accepta postul?

— Mda, cam aşa văd lucrurile.

Văzând aerul uşor ironic al lui Frost, Wilson insistă, încercând să fie convingător.

— Ştiu, pare complicat şi puţin cam stupid. Dar când ai să-l

cunoşti pe tip, vei înţelege mai bine. E un om de treabă, care crede în cauza pe care o apără. Într-un fel, urăşte violenţa. Familia lui a suferit mult din cauza regimului lui Castro. Prima lui soţie a fost torturată în faţa lui şi a murit din această cauză. A putut să fugă printr-un miracol, iar fata lui se afla în Statele Unite. Ea e tot ce i-a mai rămas. Cu vârsta a devenit un fel de filosof cumsecade, cu o mare căldură în privire.

— Te-a vrăjit, pe cuvântul meu!

— Să nu exagerăm. Dar e adevărat că-mi place omul. Şi apoi, ţi-am spus, e important pentru noi să rămână în viaţă. De aceea, când fata lui a venit să ne ceară ajutor, imediat m-am gândit că tu erai persoana potrivită. Am luat legătura cu *Diablo Security,* agenţia ta şi am vorbit cu… cum îl cheamă?

— Andy Deacon.

Frost zâmbi gândindu-se la patronul agenţiei *Diablo.* El şi Andy nu aveau nimic comun. Frost era la fel de dezordonat pe cât era Andy de meticulos. Mercenarul străbătea lumea în diferitele lui misiuni unde trebuia să se bată, în timp ce Deacon, fost conţopist din CIA, organiza, de pe scaun, deplasările oamenilor pe care îi folosea.

Şi totuşi se stimau reciproc. Frost lucra pentru el când nu avea nici un contract şi îi convenea cauza pentru care trebuia să lupte. Îşi netezi mustaţa cu degetul, amintindu-şi de câte ori Andy Deacon îi spusese că „asta nu e ceva curat”.

Frost se întoarse cu picioarele pe pământ ca să-l asculte pe Lew Wilson care continua:

— … reuşit să te găsească şi totuşi mi-a spus că n-a fost uşor. Eşti ca o anghilă.

— Fără grosolănii, te rog! Nu aşa ai să reuşeşti să mă înduplecI. Ţi-am spus că nu vreau să accept această treabă. Mai ales că am alte planuri…

Wilson îl întrerupse:

— Ştiam că o să-mi spui asta. Dar poate reuşesc să te conving să spui da provizoriu, până când găsesc pe altcineva… Cineva la fel de bun ca tine…

— Nu e cazul să-ţi faci vise, nu vei găsi niciodată unul la fel de bun ca mine.

Şi Frost izbucni într-un râs zgomotos.

Wilson se străduI să rămână serios ca să spună pe un ton prefăcut pocăit:

— Evident! Unde mi-a fost capul!

Frost goli paharul şi-şi vârî între buze o ţigară strâmbă. Wilson

profită de acest moment în care Mercenarul îşi aprindea ţigara ca să continue:

— Am nevoie de un tip de care să fiu sigur că nu se va lăsa cumpărat. Un tip care să aibă ochiul treaz…

Mercenarul îl întrerupse pipăind banda de piele.

— În privinţa asta sunt foarte potrivit. N-am decât unul, dar funcţionează. Şi pe urmă, după cum ai spus, tipul tău nu trebuie să aibă treaz decât un ochi.

— Termină cu prostiile! Spuneam, deci, un tip care să nu intre în panică, care să tragă ca un campion de tir.

— Asta e portretul meu perfect, nu încape nici o îndoială, zise Frost râzând. Încerci cumva să mă flatezi?

— Te-ai prins. Trebuie să accepţi cel puţin temporar. Dacă are loc un alt atentat şi Vasquez moare, mai înainte de a-i putea repera pe ticăloşii de columbieni, mi-e teamă că va fi o adevărată baie de sânge aici. Căci Oriana Vasquez va vrea să-şi răzbune tatăl şi castriştii vor deveni furioşi.

Frost păstră tăcerea câteva secunde, devenind brusc foarte serios.

— Dacă nu accept, voi fi astfel răspunzător pentru moartea multor nevinovaţi? zise el în cele din urmă cu calm.

— Se poate spune şi aşa.

— Şi crezi că asta poate să mă influenţeze?

— Da, răspunse simplu Wilson.

Frost strivi îndelung ţigara în scrumieră. Apoi se uită la prietenul său.

— Mă enervează oamenii care au totdeauna dreptate, zise el, cu privirea în gol.

CAPITOLUL III

Tânăra femeie care coborâse din Chevrolet-ul alb era de o frumuseţe impresionantă. Înaltă, brunetă, cu un ten foarte mai, tânăra avea acea alură pe care o au deseori fetele din America Latină. Părul dat pe spate era prins la baza cefei cu o panglică îngustă de catifea roşie, dezgolind fruntea lată şi puţin bombată. Avea umerii obrajilor proeminenţi, ca cei ai femeilor din Anzi. Nasul era mic, uşor acvilin. Dar, ceea ce frapa mai ales, la prima vedere, erau ochii. Mari, cu gene dese şi negre, albastrul lor intens şi luminos te ducea cu gândul la unele safire din Thailanda. Dar aveau duritatea corindonului. Ce strămoşi îndepărtaţi, veniţi din cele patru zări, îşi încrucişaseră genele ca să se ajungă la o astfel de perfecţiune?

Tânăra femeie îl reperă imediat pe Frost. Nici nu era prea greu... cu panglica lui neagră! Se îndreptă spre el cu un pas hotărât şi întinse mâna.

— Senor Frost!

Nici măcar nu era o întrebare. Şi vocea îi semăna. O voce caldă, teribil de senzuală, dar în acelaşi timp semeaţă, ca felul în care îşi ţinea capul. Frost prinse mâna întinsă. Palma nu se feri, degetele lungi îi cuprinseră mâna. Era o strângere de mână fermă, plăcută.

— Dacă aş fi ştiut că veţi fi atacat, acolo, pe *The Keys*, aş fi prevenit imediat autorităţile. Îmi pare rău. Îmi pare bine că aţi reuşit să scăpaţi.

Frost schiţă un zâmbet şi făcu un gest vag cu mâna, de parcă ar fi vrut să-i arate că nu era chiar atât de grav, că uitase deja cele întâmplate.

— Presupun că au vrut să mă elimine pentru că urma să lucrez pentru tatăl dumitale, zise el. Se întâmplă!

— Prietenul dumitale, senor Wilson, spune că vinovaţii n-au putut fi identificaţi. Ce păcat!

— Nu e de mirare. Probabil că au fost nişte ucigaşi în solda lui Castro.

— În orice caz, continuă ea, îţi mulţumesc că totuşi ai acceptat...

El o întrerupse cu un gest:

— Deocamdată am acceptat să mă întâlnesc cu tatăl dumitale

ca să discutăm. Apoi voi lua o hotărâre.

Fata făcu câţiva paşi pe aleea parcului unde îşi dăduseră întâlnire. Frost merse alături de ea, pândind-o cu coada ochiului. Razele soarelui se strecurau printre crengile copacilor şi îi luminau pielea mată. Purta o rochie de vară din pânză subţire, albă, presărată cu bucheţele verzi şi roşii. Bretelele foarte bine formate din trei panglici subţiri – albe, verzi şi roşii – asortate cu rochia, îi lăsau aproape goi umerii superbi. Sub talia fină, amploarea rochiei lăsa să se ghicească şoldurile rotunde. Purta pantofi cu toc jos, roşii ca şi geanta foarte mică agăţată de umăr.

Privirea Mercenarului aprecia fără reţinere frumuseţea tabloului. O femeie atât de frumoasă, care îşi alegea ţinuta cu atâta grijă, era destinată totuşi şi plăcerii vizuale a celorlalţi. Savura deci spectacolul fără nici un scrupul. Ca om care ducea o viaţă aventuroasă, deci nesigură, Frost ştia să trăiască clipa prezentă.

Ea nu părea că îi remarcă privirea. Zise, continuând să meargă alături de el, cu ochii ţintă spre capătul aleii:

— Tata vă aşteaptă. Insistă, cred că v-a spus Wilson, să aibă o gardă de corp.

Frost arătă cu un gest spre cei doi tipi – adevărate dulapuri masive, cu umflături ciudate sub haină – care sosiseră cu ea în maşină şi aşteptau nepăsători sprijiniţi de caroserie.

— Cei doi de colo nu sunt buni?

Oriana Vasquez se opri brusc şi se întoarse spre el.

— Nu e o lipsă de încredere faţă de ei. Tata i-a cunoscut de când erau mici…

— Aha, au fost şi mici? zise Frost. După gabaritul lor, îţi vine greu să crezi!

Ea nu luă în seamă întreruperea. Oriana Vasquez era probabil dintre cei care râd de fiecare dată când se ciupesc.

— Neîncrederea tatălui meu merge mai departe decât simplele individualităţi. Vrea să aibă lângă el pe cineva neutru, care să nu aibă angajarea noastră. Nu ştiu dacă mă urmăriţi.

Frost luă un aer de nătăfleţ şi răspunse:

— Până acum nu mi-a scăpat nimic!

Frumuseţea latină era nepăsătoare! Nici un zâmbet, nici măcar în privire! Dacă avea să dea toată ziua ochii cu ea, să vezi distracţie nebună!

— Tata crede că cineva de la noi vrea să-l elimine. Fizic, bineînţeles. Cineva destul de sus plasat ca să poată profita de asta pentru a urca în ierarhie. Sau cineva care lucrează pentru

Castro. Poate că şi una şi alta! De aceea vrea să beneficieze de serviciile unui om ca dumneata, care n-ar avea nimic de câştigat colaborând cu „comunişti”. Şi apoi, intrând în serviciul lui, nu vei avea idei preconcepute, pro sau contra.

— Şi dumneata?

Ea îl înfruntă cu privirea, privirea aceea a ochilor ei albaştri dură ca o piatră rece.

— Eu, ce?

— Gândeşti la fel ca tatăl dumitale?

Ea nici măcar nu clipi şi porni mai departe alături de el. Vântul îi umfla corola rochiei şi Frost se chiorî la picioarele ei. Perfecte! Le aprecie, ca un om de gust ce era!

— Dacă tata simte necesitatea unui om nou alături de el, trebuie să i se facă rost de acest om. O mare tensiune apasă asupra lui; e un om obosit.

— Dar nu mi-ai răspuns la întrebare. Crezi că în anturajul lui există un trădător?

Fata nu ezită nici măcar o fracţiune de secundă.

— Nu. Nu cred.

Frost se căută în buzunare după ţigări şi după brichetă, le găsi în al treilea buzunar, apoi îi întinse pachetul şifonat spre care ea aruncă o privire dispreţuitoare şi refuză cu o mişcare a capului. Înainte de a-şi aprinde ţigara Camel, Frost o întrebă:

— Explică-mi atunci şi mie cum au ştiut glumeţii din elicopter cine eram şi unde aveam întâlnire.

— Ai fi putut fi văzut la aeroport, sau la agenţia de închiriat maşini, poate că ai fost urmărit... Probabil că există o explicaţie foarte simplă.

Nu se pierdea cu firea! O explicaţie foarte simplă... La urma urmelor, poate că era adevărat. Numai că nu ştia unde să găsească o explicaţie aşa simplă. Iar asta nu-i plăcea deloc...

— Încă ceva. De ce n-ai venit la întâlnire?

— Exact înainte de a veni la întâlnire, am aflat că se pusese la cale un complot împotriva mea. Prin mine se urmărea lovirea tatălui meu, bineînţeles. Dar n-am deloc chef să fiu omorâtă, cu atât mai puţin răpită. Pe drumul spre Big Pine Key nu eşti prea departe de Cuba şi nu cred că aş fi fost foarte bine tratată în temniţele lui Castro.

— Cine te-a informat despre „complot”?

— Avem un serviciu de informaţii excelent. Analizează informaţiile pe care le primeşte şi trage concluziile. În acest caz, concluzia a fost corectă şi am făcut bine ascultându-i.

— Sigur, aşa s-ar părea. Dar ai fi putut să mă anunţi.

— Era prea târziu. Şi apoi, totul fusese pus la cale împotriva mea, nu credeam că te vor ataca.

Frost profită să tragă prima săgeată.

— Atunci serviciul vostru de informaţii nu e chiar atât de bun. Analizează prost.

Ea nu clipi.

— Îmi pare rău, zise ea cu o voce fără intonaţie.

Apoi se opri şi îl întrebă:

— Mergem la tatăl meu?

El încuviinţă cu o mişcare a capului, iar ea făcu cale întoarsă ca să se îndrepte spre maşină. Cei doi malaci deschiseră în acelaşi timp portierele din spate văzându-i că se apropie. Înainte de a urca, fata îi zise lui Frost:

— Ei sunt Juan şi Alberto.

Unul dintre cei doi îl opri pe Frost cu braţul în momentul în care acesta vru să urce în maşină.

— Scuzaţi-mă, senor, dar daţi-mi arma.

— Eşti Juan sau Alberto?

— Juan, senor, răspunse cubanezul.

— Atunci, Juan, să n-o iei ca pe o ofensă personală, dar nu dau arma.

Frost îl simţi încordându-se imperceptibil. Celălalt, Alberto, care închisese portiera Orianei, dădu ocol maşinii.

— O clipă! zise tânăra femeie. Alberto se opri brusc.

„Bine dresaţi” îşi zise Frost.

— Lăsaţi, continuă ea. Poate să rămână cu arma. Tata vrea să-l vadă aşa.

Juan îi dădu drumul lui Frost şi acesta îl bătu amical pe umăr.

— Vezi, amice, e de ajuns să te explici.

Şi se instală alături de Oriana Vasquez.

Merseră o vreme pe lângă malul mării. Juan şi Alberto, în partea din faţă, nu scoteau nici o vorbă, iar vecina lui privea ţintă plaja. Se întoarse spre ea.

— Mai e mult?

— Cinci minute, răspunse ea fără să-l privească.

Frost aprinse o ţigară zicându-şi că nu era deloc amabilă. Poate nu-i plăcea de mutra lui. Poate că nu-i plăceau bruneţii înalţi şi cu mustaţă. Sau nu-i plăceau chiorii! Sau poate o strângea un pantof!

Merseră aşa încă vreo zece minute, apoi maşina se deplasă pe lângă un zid de piatră şi se opri în faţa unei porţi din fier forjat.

Juan, care stătea lângă şofer, coborî şi vorbi într-un fel de microfon încastrat în zid. Poarta se deschise şi Alberto intră cu maşina pe o alee acoperită cu pietriş care ducea spre o casă mare de culoare albă, cu uşă dublă la intrare.

Frost zări trei tipi. Cu siguranţă gărzi de corp, căci erau înarmaţi cu puşti şi la şold le atârnau tocurile cu revolvere de calibru 45. Toţi trei erau solizi, bruneţi şi cu ochii negri. Păreau fraţii gemeni ai paznicilor Orianei. Unul dintre ei şi mai masiv decât ceilalţi, nu avea decât nişte papuci şi un şort stil izmană cu flori. Ce alură caraghioasă! Fireşte, la urma urmelor, erau în Florida! Erau nişte gărzi de corp stil nou! Frost se întrebă dacă de acum înainte trebuia să-şi cumpere lenjerie de corp cu floricele!

— Trebuie să vorbesc cu tata. Aşteaptă aici câteva minute.

Şi plecă. Frost coborî şi el şi se îndreptă spre o bancă mică de piatră. Acolo cel puţin era umbră. Ce căldură! Se aşeză pe bancă ca să aştepte. Juan şi Alberto îşi scoseseră hainele.

— E cald, ai?

Nu era o întrebare prea originală, dar nu avea impresia că putea începe o conversaţie prea complicată cu cei doi cubanezi. Cele două gorile nu aveau deloc aerul unor intelectuali. Şi căldura! Se gândi la un whisky cu sifon rece…

Tentativa sa de a începe un dialog „constructiv”, cum spun politicienii – mai ales când au flecărit îndelung fără să spună nimic – se soldă cu un eşec. Nimeni nu deschise gura să-i răspundă. Se uită cu atenţie la cei doi bărbaţi care îl însoţiseră până aici. Unul dintre ei, Juan, avea un Colt 45 cu mâner de fildeş. La naiba, cât rafinament! Celălalt, Alberto, avea două revolvere Smith & Wesson de calibru 66.

Încercă un cârlig:

— Aveţi tot ce vă trebuie ca să respingeţi un asediu, nu-i aşa?

Cu siguranţă că erau nişte pasionaţi de domeniul artileriei. Dar numai Juan dădu din cap. Nu-i venea să creadă; erau o adunătură de muţi!

Auzi deodată paşi în spatele lui. Întoarse capul. Tipul în izmene colorate se apropia de bancă, iar ceilalţi doi, pe care îi văzuse la sosire, veneau în urma lui. Privirea lor nu era deloc amabilă.

— Salut, zise Frost.

— Nu cumva eşti un spion al poliţiei? întrebă primul din şir.

Avea o voce răguşită, parcă voalată şi tonul ameninţător. De lângă maşină, de acolo de unde stătea, Alberto zise:

— Îl cunoaşte pe tipul pe care îl cheamă Wilson…

— Aici n-avem nevoie de poliţie, nici de spionii ei, interveni un

tip care purta o pălărie ciudată, deformată, cu o culoare greu de precizat, peste un păr a cărui masă cârlionţată îi cădea pe umeri, ca un fel de apărătoare împotriva soarelui pusă la ceată.

Frost schiţă un zâmbet.

— Poate că n-ai nevoie de poliţie, dar ai nevoie de frizer. O ceafa mai liberă ţi-ar limpezi ideile.

Pletosul păli. Frost se uită la cei cinci tipi, nemişcaţi şi ameninţători. „Pe legea mea, ăştia se cred nişte eroi de western gata să alunge intrusul”, îşi zise el. Se ridică lent.

— Cauţi râcă? întrebă el. Ar putea să fie amuzant.

Tipul cu izmene înfiorate îşi puse puşca lângă un copac şi izbucni în râs.

— Ce caraghios e, zise el strâmbându-se de râs. Auziţi-l! Unu contra cinci!

— Exact, răspunse Mercenarul. Sunteţi cam uşurei, tipilor. Mi-e teamă că nu prea sunteţi la înălţime.

Râsul încetă.

— Îşi bate joc de noi, nenorocitul! răcni el.

Şi sări înainte, ţintind cu pumnul drept bărbia lui Frost. Acesta se eschivă şi lovitura nimeri în gol. Purtat de elan, cubanezul se rostogoli lângă banca de piatră. În trecere, Frost îi pusese o piedică care îl dezechilibrase. Probabil că acum vedea numai stele verzi, căci nu mai mişca. Evident, având în vedere masa propulsată, şocul fusese probabil dur, iar piatra era oricum mai tare decât tărtăcuţa lui goală!

În momentul în care Frost se întorcea spre ceilalţi, avu impresia că pe spate îi cade o greutate de cel puţin o tonă. Căzu în genunchi şi, inspirând profund ca să-şi revină, îl zări pe Juan deasupra lui. Pumnii lui lipiţi păreau la fel de mari ca nişte mănuşi de box. Îi ridică ca să-şi desăvârşească opera. Frost se rostogoli într-o parte şi se ridică brusc. Apoi se repezi cu capul în stomacul adversarului. Juan rămase nemişcat, încasând şocul ca şi cum ar fi fost vorba de un bobârnac.

Frost îl văzu atunci pe pletos repezindu-se. Se lăsă în jos, luă un pumn de pietriş şi pământ şi i-l aruncă în ochi. Agresorul, orbit, îşi duse mâinile la faţă şi se opri atât de brusc încât pălăria îi părăsi chica aterizând într-un boschet înflorit.

Juan atacă din nou. Frost se lăsă în jos la timp. Evită pumnii şi îl lovi violent în tâmplă cu muchia palmei. Tipul căzu cât era de mare, la fel de graţios ca un taur în mijlocul arenei. Dar Alberto venea în ajutorul colegului său, iar ultimul dintre cei cinci, vexat că încă nu luase şi el parte la conversaţie, se pregătea să

intervină. Frost se prefăcu că loveşte cu piciorul drept în direcţia ultimului tip, apoi se roti în loc şi lovi cu piciorul stâng în faţă, aşa cum tipul nu se aştepta. Cubanezul se clătină spre spate bătând aerul cu mâinile.

Frost se întoarse apoi spre Alberto care se aruncă înainte. Nu putu să evite un upercut la maxilar şi se dădu înapoi puţin cam ameţit. Încurajat, Alberto înaintă şi vru să repete figura. Mercenarul se lăsă în jos, cu mare supleţe, iar agresorul primi o lovitură de pumn la ficat. Cubanezul se îndoi de durere, dar fu imediat îndreptat de o lovitură la figură. Frost termină definitiv cu el aplicându-i o lovitură de cot în coaste. Cu răsuflarea tăiată, Alberto zgârie trunchiul unui copac încercând să se agaţe de el. Pământul se încăpăţâna însă să-i fugă de sub picioare şi scoarţa îi hârjâi faţa în timp ce lupta zadarnic să-şi păstreze poziţia verticală.

Mercenarul îşi şterse fruntea. O încăierare pe vremea asta era cu adevărat o idioţenie. Inspiră profund, gata să pornească iar la atac. Pletosul, lăcrimând abundent, reuşise să-şi recapete vederea şi trecea la acţiune. Tipul părea foarte furios. Îl lovi pe Frost în faţă. Acesta încasă lovitura. Nu prea gravă, căci tipul era mai mult rău decât eficace.

— Calmează-te, micuţule. Nu e sănătos să te agiţi atât de tare, zise ironic Mercenarul.

Dar marele Samson, a cărui forţă probabil că stătea în plete, era surd la sfaturile pline de înţelepciune ale americanului. Pară foarte eficace un atac şi îl prinse pe Frost de gât.

Mercenarul încercă să desprindă degetele care îi răneau carnea. Dar furia sporea forţele cubanezului. Nu-i dădea drumul, în ochii lui injectaţi de sânge Frost citi cu claritate dorinţa de a ucide. Nu se mai controla şi mâinile nu i s-ar fi desfăcut decât după ce asfixia şi-ar fi făcut efectul.

Frost simţea că începe să-i lipsească aerul. Apucă masa de păr cu amândouă mâinile ca să aibă un sprijin solid şi, cu toate puterile, lovi cu genunchiul între picioarele cubanezului. Efectul fu instantaneu. Tipul răcni de durere. Degetele se desfăcură. Samson făcu un pas înapoi ţinându-şi cu amândouă mâinile preţioasele atribute virile, îndoit de durere. Dansa pe loc cu uşurinţa unui pachiderm.

Frost îşi masă gâtul. Îl văzu pe tipul cu izmene înflorate încercând să se ridice. Îşi revenea cu greu de pe urma şocului suferit de capul său intrat în contact cu piatra băncii.

— Mai vrei? întrebă Mercenarul. Eşti nesăţios, nu?

Oare îl supuneau unui examen? Nu-i prea plăcea acest fel de test. Ştiuse el că treaba asta n-o să-i placă. Tipul nu părea prea sigur pe picioare, totuşi înainta spre el. Frost se pregătea să-l primească aşa cum se cuvine. Deodată se auzi o voce de pe peron.

— Destul!

În capătul de sus al scărilor apăruse un bărbat cu părul alb. Nu ridicase tonul, dar era categoric şi nu permitea replică. Tipul care voia să reînceapă atacul se opri.

— Căpitane Frost, eşti binevenit în această casă, zise Vasquez.

Frost se apropie de el. Bărbatul avea ochii scăpărători şi un zâmbet amuzat îi deforma uşor gura. Întinse o mână larg deschisă pe care Frost o strânse spontan. Acel om impunea simpatie.

— Dacă e să judec după spectacolul pe care mi l-ai prezentat, cred că te pot angaja fără certificat. Natural, glumesc. Recomandarea domnului Wilson era suficientă.

— Când angajaţi un şofer, defectaţi frânele ca să-l testaţi? întrebă Frost.

— Cred că mi-ai dat o idee bună, replică Vasquez fără să zâmbească.

Şi îl prinse de umăr ca să-l facă să intre în casă. Legătura dintre ei se stabilise spontan. Frost se simţea oarecum prins în capcană.

CAPITOLUL IV

Frost închise cu un gest dezamăgit carnetul de adrese şi îl aruncă pe masa pe care se afla telefonul. Acest afurisit de telefon care nu era niciodată de folos când aveai nevoie de el! Nu răspundea nimeni! Unele numere nu mai erau valabile, iar acolo unde i se răspunsese, băieţii erau momentan absenţi. Mercenarul avea toate motivele să facă o criză de nervi.

Se afla acolo de o săptămână. Reuşise să nu accepte misiunea de gardă de corp a lui Moises Vasquez. În fine, mai exact, nu reuşise să reziste farmecului cubanezului – angajamentul era numai temporar. Tipul avea un magnetism indiscutabil. Îi expusese îndelung lui Frost în ce consta lupta, luptă pentru o cauză care îi mobiliza toată energia.

Dacă voia să se apere, o făcea din mai multe motive, toate legate între ele. Bineînţeles, nimeni nu era indispensabil. Dar dacă dispărea, ar fi urmat o luptă pe viaţă şi pe moarte între castrişti şi anticastrişti, deci o baie de sânge. Şi apoi, după el, fiica sa ar prelua lupta şi atunci ea avea să fie ţinta principală. Şi la acest gând se simţea că suferă fizic. Ea era toată viaţa lin, cel puţin afectiv. Nenorocirile care se abătuseră asupra familiei lui îl afectaseră profund, iar Oriana constituia receptaculul unde se revărsa acest preaplin de afecţiune.

Şi Frost nu se îndurase să-l părăsească lăsându-l cu problemele lui. Se angajase să rămână până când va găsi un înlocuitor. Numai că nu dăduse de nici unul dintre tipii de profesie pe care îi cunoştea. Fusese nevoit să lase o duzină de mesaje, la neveste legitime, iubite şi roboţi telefonici. Şi deocamdată nimeni nu-l sunase.

Aprinse o ţigară Camel, îşi căută îndelung bricheta Zippo, apoi îşi puse picioarele pe masă ca să reflecteze mai comod... Statul cu picioarele pe masă îi aerisise creierul! Cu toate astea, nici o soluţie nouă nu-i trecu prin minte.

— Luate-ar toţi dracii! se răsti el la telefon ridicându-se. Începu să se plimbe de colo până colo prin cameră înjurând de mama focului. Chiar dacă asta nu rezolva problema, cel puţin îl mai uşura. Apoi îşi puse carnetul într-un buzunar al valizei şi se hotărî să facă un duş.

Era al treilea din ziua aceea. Zâmbi gândindu-se la subreta

care schimba prosoapele. Fata va crede că e un maniac al curăţeniei. Dar era atât de cald încât transpira, în ciuda aerului condiţionat. Nu avea totuşi o activitate debordantă! Îşi petrecuse ultimele zile citind romane poliţiste insipide şi jucându-se cu telefonul. Ce invenţie idioată! Vă închipuiţi că asta anulează distanţele? Aiurea! Le măresc, căci ţi se par şi mai lungi când nu e nimeni la celălalt capăt al firului.

Aruncă pe pat cămaşa şi blugii, restul la întâmplare şi intră sub duş. Reglă jetul ca să fie aproape rece şi lăsă apa să curgă pe corp în şiroaie, având grijă să nu-şi ude panglica de piele pe care uitase s-o scoată. Ce senzaţie plăcută!

În timp ce savura răcoarea apei, Frost începu să se gândească la Moises Vasquez. Trebuia să se hotărască să-i spună că îl abandona. Nu exista trădător la *Omega Seven.* Fusese doar imaginaţia lui Vasquez. Deşi membrii organizaţiei nu erau genii – şi ar fi fost greu, căci IQ-ul câtorva dintre ei se apropia de zero – cel puţin erau loiali.

Închise robinetul de apă caldă, dar apa rece nu era chiar rece. În Florida, în afara cuburilor de gheaţă din paharele cu băutură, mare lucru nu mai era cu adevărat rece!

Opri duşul şi cedă tentaţiei de a nu se şterge. În felul ăsta îşi oferea iluzia câtorva minute suplimentare de răcoare. Trebuia totuşi să se pregătească. Peste vreo douăzeci de minute, Vasquez pleca la un miting unde trebuia să-l însoţească.

Se uită în dulap să vadă cu ce se va îmbrăca şi gândurile îi zburară la Oriana Vasquez. Ciudată fată! Nu era atât de încrezut ca să creadă că toate femeile trebuiau să sară în patul lui la un sfert de oră după ce le întâlnise. Dar Oriana se purta cam tare! Nu-i adresa nici un cuvânt. Avea impresia că nici nu-l vedea. Trăiau sub acelaşi acoperiş de opt zile şi, în afara conversaţiei avute cu ocazia primului contact, din prima zi, nu-i mai adresase nici un cuvânt. Nici măcar nu-l evita. Nu, se purta ca şi cum n-ar fi existat. Deşi nu voia să recunoască, asta îl enerva. Şi îi era necaz pe el, căci enervarea era o reacţie stupidă. La urma urmelor, nu avea nici o treabă cu demoazela asta! Doar nu era să se târască în faţa ei pentru o privire!

Alese un costum subţire de alpaca gri, o cămaşă albastră şi o cravată discretă. Începu să se îmbrace, făcând un nod uşor, ca să amâne cât mai mult momentul în care avea să se „spânzure” cu acea afurisită panglică de mătase; Apoi, înainte de a-şi pune haina, inspectă armamentul.

Luă revolverul Browning High Power şi scoase încărcătorul.

Apoi trase chiulasa şi scoase un cartuş. Îl puse la loc în încărcătorul pe care îl completă până la treisprezece cartuşe. Apoi introduse încărcătorul, lăsă în jos piedica ca să elibereze chiulasa care, alunecând spre partea din faţă, făcu să intre primul glonţ în ţeavă. Revolverul funcţiona cu paisprezece cartuşe, dar el nu punea decât treisprezece. Arcul era astfel mai puţin întins şi alimentarea mult mai lejeră. Dar astea erau trucuri de profesionist.

Puse arma în tocul de piele pe care îl prinse de umăr. Îşi fixă la centură tocul pentru Gerber, cuţitul de care nu se despărţea niciodată. Apoi îşi îmbrăcă haina şi repartiză prin buzunare încărcătoare de schimb, distrugând imediat croiala. Era clar că nu fusese prevăzută pentru aşa ceva.

În sacul sport pe care urma să-l ia cu el avea un KG 99. Acum era gata. Aruncă o privire la ceas.

Cineva bătu la uşă. Se duse să deschidă. Era Oriana.

— Intră, te rog, îi zise el, trăgându-se într-o parte.

Era mai mult decât surprins. Venea la el pentru prima oară în opt zile. De data asta va fi obligată să vorbească, nu avea încotro. Doar n-o să se exprime prin semne!

Ea respinse invitaţia cu un gest scurt al mâinii.

— Nu avem timp. Am venit să-ţi anunţ o mică schimbare. Nu trebuie să se vadă că eşti înarmat. Adică nu vei avea decât arma ascunsă asupra ta.

— Cum vine asta? zise Frost mirat.

Ea se strâmbă agasată. Probabil că nu-i plăcea să i se discute ordinele. Catadicsi totuşi să explice:

— Este o reuniune la care luăm parte noi şi celelalte mişcări anticastriste. Deci se presupune că nu există nici un pericol. Pe de altă parte, sunt unele susceptibilităţi care trebuie menajate. Nu se poate merge acolo cu o „artilerie” prea bătătoare la ochi, ar putea să fie considerată drept neîncredere. Am făcut deci o înţelegere: nimeni nu va fi aparent înarmat. Tata mi-a cerut să vin să te anunţ.

Frost remarcă privirea cu care se uita la sacul sport pe care îl avea în mână în momentul în care se dusese să deschidă.

— Foarte bine, zise el. Nu iau nimic.

Ea îi întoarse spatele fără măcar să se asigure că venea în urma ei. Frost părăsi camera cu mâinile în buzunare. Se uită la silueta din faţa lui. Ce alură! Oriana îmbrăcase o rochie destul de sobră, cu dungi albe şi albastre. Albastrul era foarte apropiat de culoarea ochilor ei. Iar albul făcea un contrast foarte frumos cu

pielea ei bronzată.

Mergând în spatele ei, Frost putea să admire în voie umerii superbi pe care rochia îi lăsa descoperiţi, partea de sus fiind menţinută doar de o bretea în formă de guler în jurul gâtului.

Oriana luă în trecere un şal mare de culoare albă, care aştepta pe un fotoliu în antreu şi urcă în propria ei maşină, un mic Fiat sport.

— Am de făcut un drum, îi zise ea lui Juan. Ne întâlnim la miting.

Şi demară. Frost se apropie de maşina Chevy, alături de care aşteptau nedespărţiţii Juan şi Alberto. Nu mai lipsea decât senor Vasquez.

Se deplasau pe drumul care ducea la Marathon şi, mai departe, la Big Pine Key. Mercenarul se strâmbă gândindu-se la atentatul a cărui ţintă fusese chiar în acel loc. Simţea un fel de indispoziţie şi acum îi părea rău că nu luase sacul de sport. În cel mai rău caz, l-ar fi lăsat în maşină. Prea târziu! Părerile de rău nu foloseau la nimic.

Chevrolet-ul părăsi şoseaua şi pătrunse pe drumul unei. Proprietăţi particulare. După ce intrară pe poarta mare, maşina făcu la stânga spre un fel de bungalou rudimentar, lăsând la dreapta aleea care ducea spre o casă mare de culoare albă. Frost se întoarse ca s-o privească prin geamul maşinii. Nimeni în preajmă. Probabil că era vorba de o reşedinţă secundară, goală deocamdată, împrumutată de un simpatizant.

Alberto opri maşina la marginea unei pajişti unde fuseseră aşezate scaune şi câteva mese. Reuniunea avea loc în aer liber. Deşi Frost formulase câteva rezerve în această privinţă, Moises Vasquez îşi dăduse acordul asupra locului şi Mercenarul fusese nevoit să se încline. Când voia, bătrânul patriarh ştia să fie încăpăţânat.

— Aşteptaţi să vă fac semn mai înainte de a coborî, îi ceru Frost. Alberto, vino cu mine. Juan, rămâi la volan.

Vasquez îi zâmbi şi începu să-şi recitească notiţele. Frost deschise portiera, coborî din maşină şi examină cu atenţie împrejurimile. Dincolo de întinderea de iarbă verde şi de micul bungalou, care folosea probabil la organizarea unor serate în aer liber, se afla o perdea de palmieri. În spatele copacilor, probabil că terenul cobora. Frost auzi o maşină sosind şi se întoarse. Era Fiatul Orianei. Mercenarul ceruse numărul maşinilor care trebuiau să-i aducă pe participanţi şi marca fiecăreia. În total

erau cinci. Cu excepţia automobilului cu care sosea domnişoara Vasquez singură, cei patru conducători urmau să vină fiecare în maşina lui, indiferent de numărul celor care îl însoţea.

Un Cadillac alb apăru şi el de pe drum, în timp ce Oriana îşi gara maşina. Tânăra coborî şi îşi aşeză şalul uşor pe umeri. Frost o privi trecând pe lângă el şi ducându-se să-i întâmpine pe noii sosiţi. Lungimea gâtului fusese accentuată de noua coafură şi avea mersul unei regine. Frost îşi reţinu la timp un fluierat de admiraţie. Dumnezeule mare, ce frumoasă era fata asta!

— Alberto!

— *Si, senor.*

— Postaţi-vă lângă copacii de colo. Studiaţi cu atenţie cealaltă pantă. Nu urmăriţi ce se întâmplă aici, ci supravegheaţi partea cealaltă. Dacă observaţi ceva ciudat, fluieraţi. Nu vă scap din vedere. *Right!*

Alberto dădu din cap şi se avântă spre palmieri. Sosea şi a patra maşină. Mai trebuia să vină încă una, după care reuniunea ar fi putut să înceapă. Frost se aplecă spre interiorul Chevrolet-ului.

— Puteţi să coborâţi, domnule.

Juan coborî şi el. Haina i se desfăcu lăsând să se vadă un revolver de calibru 45 cu mânerul de sidef. Moises Vasquez se uită la armă şi se întoarse spre ei.

— Haideţi, domnilor, nu fiţi neliniştiţi, murmură Vasquez cu vocea lui blândă. Aici e o întâlnire între prieteni, între oameni de bună credinţă, uniţi prin acelaşi ideal pentru libertate. Poate că asta e ziua în care nu mă tem de nimic!

— Ştiţi foarte bine că nu-mi place deloc această reuniune în aer liber, răspunse Frost. Suntem obligaţi să păzim prea multe puncte!

— Mi-e teamă că nu prea ai încredere în om, căpitane Frost. Eşti un realist.

— Probabil e şi motivul pentru care încă mai sunt în viaţă.

Vasquez se uită la el cu un aer amuzat. Apoi se apropie de grupul format din Oriana şi ultimii veniţi, aflaţi lângă scaune. Un Lincoln blindat se apropia încetişor. Frost îl urmări cu atenţie şi verifică numărul. Era într-adevăr ultima maşină de pe listă. Până acum totul se potrivea. Era nerăbdător să-i vadă cât mai repede pe toţi participanţii adunaţi lângă bungalou. Ar fi fost mai puţină mişcare şi mai puţine ţinte dispersate. Atunci, cu Alberto în zona copacilor şi cu el supraveghind zona de acces, lucrurile ar fi fost mult mai clare.

Întoarse capul ca să-l urmărească pe Vasquez cu privirea. Oriana se desprindea de grup ca să se apropie de tatăl ei. Făcu o mişcare bruscă, ridicând o mână spre păr şi şalul îi alunecă de pe umeri. Se dădu un pas înapoi şi se aplecă pentru a-l lua de jos.

Frost înregistra scena în acelaşi timp în care auzi detunătura. Simultan, văzu capul alb al lui Moises Vasquez făcând explozie. Silueta bătrânului păru că se poticneşte în faţă, în timp ce Oriana se ridica cu şalul în mână. Urmă o secundă de linişte profundă după care urmă o împuşcătură, apoi ţipătul strident al tinerei femei care, stropită de sânge, îşi vedea tatăl prăbuşindu-se la picioarele ei.

Mercenarul scoase revolverul, trase piedica, plonjă la adăpostul Chevrolet-ului şi trase asupra Lincoln-ului cenuşiu. Maşina era oprită, iar pe geamul întredeschis al portierei pasagerului ieşea ţeava unei arme care trăgea în participanţii la reuniune. Toată lumea se aruncase la pământ şi, în mod ciudat, agresorul nu trăgea decât în bungalou, la nivelul balustradei din jurul lui. Probabil că se enervase. Totuşi avusese mare baftă că reuşise să-l cureţe pe Vasquez din primul foc.

Frost îl văzu pe Juan ridicându-se şi luând-o la fugă în momentul în care Lincoln-ul demara, descriind un mare arc de cerc ca să întoarcă. Cubanezul trase, dar gloanţele se pierdură în aer în timp ce el se prăbuşea cu trupul ciuruit. Frost mai trase de câteva ori, dar gloanţele ricoşară pe blindajul maşinii. Văzu atunci ţeava armei care ieşea pe geamul maşinii întorcându-se în direcţia lui. Geamul Chevrolet-ului din partea şoferului crăpă în sute de bucăţi, dar rămase la locul lui.

Acum maşina blindată pleca, străduindu-se să prindă viteză, îngreunată de plăcile de oţel care îi protejau flancurile. Frost deschise portiera din faţă şi se strecură în Chevrolet. Slavă Domnului, cheia rămăsese în contact! Demară în mai puţin de o secundă. Trebuia să-l prindă pe ticălos, să-i taie calea. Spumega de furie.

Îl zări pe Alberto care alerga paralel cu traiectoria lui, venind dinspre linia palmierilor. Din Lincoln, puşca trăgea în direcţia lui scoţând flăcări lungi de culoare portocalie. Parbrizul Chevrolet-ului se făcu ţăndări şi Frost se ghemui instinctiv. Acceleră însă cu furie. Mercenarul se apropia de maşina ucigaşului. Drumul făcea o curbă. Cu dinţii strânşi, cu mâinile crispate pe volan, Mercenarul, încordat ca o coardă de vioară, intră cu maşina pe peluză ca să-i taie virajul.

Apăsă pe butonul care comanda închiderea geamului. Bucata

de geam transformată în pânză de păianjen coborî o treime din înălţimea ei, apoi cioburile minuscule se împrăştiară în toate direcţiile. Maşina sărea uşor pe peluza inegală şi Frost avea impresia că se află la volanul unui camion gonind pe un drum desfundat.

Acum aproape că ajunsese în dreptul Lincoln-ului. Sprijini ţeava revolverului Browning pe cioburile de sticlă ascuţite ale geamului spart. Tipul cu puşca nu reuşea să-şi potrivească tirul. Maşina se legăna prea tare.

Mercenarul trase o dată, apoi iar şi încă de două ori. Chiulasa pocni a gol, dar văzu ţeava puştii îndreptându-se în mod ciudat în sus. Îl nimerise! Atunci, se agăţă de volan cu furie, după ce aruncă arma pe scaunul de alături.

Roti brusc volanul spre stânga şi se aruncă în dreapta, ghemuindu-se cât se putu de mult. Zgomotul coliziunii fu de-a dreptul enorm. Partea din faţă a maşinii ucigaşilor intrase în aripa şi portiera Chevrolet-ului, spărgând caroseria până la bara de direcţie. Dacă ar fi stat la locul lui, Frost ar fi rămas fără picioare. Se lovi cu capul în compartimentul de bord şi sări în sus lovind cu umărul schimbătorul de viteze. Înjurând printre dinţi, Frost ieşi din maşină în patru labe, recuperă revolverul care sărise pe podea şi schimbă încărcătorul stând ghemuit în iarbă.

Apoi se ridică şi examină pagubele. Trăgătorul era prăbuşit pe scaun şi din gât îi ţâşnea un val de sânge. Prin portiera care se deschisese în urma şocului ieşea o puşcă cu lunetă având lentila spartă. Era o puşcă 460 Weatherby Magnum. Mercenarul o luă cu o mişcare mecanică. Îl văzu pe şofer prăbuşit peste volan. Dădu ocol maşinii, deschise cealaltă portieră şi trase capul tipului în spate. Avea faţa făcută terci.

Alberto sosi în fugă, gâfâind. Se uită pe rând la cele două cadavre, apoi ridică ochii spre Frost, privindu-l cu disperare. Era dezorientat de moartea lui Vasquez, de rapiditatea cu care se produseseră ultimele evenimente. Aştepta să i se spună ce trebuia să facă, nu era în stare să gândească singur.

Frost îşi puse revolverul la loc în tocul de piele şi se întoarse spre Oriana care sosea şi ea. Tânăra femeie avea rochia murdară de sânge şi privirea de gheaţă. Probabil că nu era genul de fată care să-şi exprime sentimentele în public. Rece ca un aisberg!

— Îmi pare rău, zise el cu o voce răguşită.

Era sincer şi furios în acelaşi timp. Sentimentul eşecului era dublu. Mai întâi profesional, dar mai ales afectiv. Îl simpatiza mult pe bătrân. Cum era posibil ca nişte ucigaşi să pună mâna

pe maşina personală a liderului unei mişcări anticastriste? Căci acel Lincoln era într-adevăr maşina lui Eduardo Ruiz, un vechi prieten al lui Vasquez, un tovarăş de luptă în exil.

Oriana Vasquez se uită cu atenţie la cei doi morţi fără să pronunţe nici un cuvânt. Apoi ridică ochii spre Frost. Se vedea că era furioasă.

— Îmi pare rău, repetă el. Ţineam mult la tatăl tău.

Întinse puşca cu lunetă lui Alberto şi se întoarse spre bungalou. Acolo, participanţii se strânseseră în jurul cadavrului lui Moises Vasquez. În acea clipă auzi vocea tăioasă a Orianei.

— Alberto!

Nu avu timp să zărească patul puştii ridicate. Simţi lovitura în ceafa, apoi durerea fulgerătoare, văzu cum iarba se apropie de el cu o viteză vertiginoasă şi se prăbuşi în întuneric.

CAPITOLUL V

Frost simţi ceva mişcându-i-se pe piept. Clătină capul şi durerea îi sfredeli ceafa. Deschise ochiul. Deasupra lui văzu o faţă palidă şi murdară. Individul nu se mai bărbierise de câteva zile bune. Nişte ochi lipsiţi de expresie, cu pupilele dilatate, îl fixau în mod ciudat. Era o viziune de coşmar. Închise ochiul şi înţelese că era pipăit de mâinile cuiva.

— La dracu', se trezeşte! Ce facem, Joe?

Vocea exprima panică. Frost deschise iar ochiul şi de data asta văzu o faţă neagră şi rotundă.

— Ţine-l bine. Îl termin, răspunse numitul Joe.

Şi apăru o mână mare şi neagră care ţinea un ditamai bolovanul. Frost încercă să se ridice, dar mâinile i se agăţară de haină.

— Grăbeşte-te. Mişcă, ticălosul!

Frost se sprijini cu fermitate cu mâinile de pământ şi lovi cu genunchiul în sus. Îl izbise pe negru în coaste. Dezechilibrat, Joe dădu drumul la bolovan încercând să nu cadă. Frost repetă figura şi cu celălalt genunchi, iar spurcăciunea care încerca să-l ţină la pământ îi dădu drumul ca să-şi ducă mâinile la sexul care primise o lovitură zdravănă. Se rostogoli pe o parte gemând.

Joe ataca din nou, furios, dar cu mâinile goale. Mercenarul se ridică rapid în picioare. Încă mai simţea durerea din ceafa şi capul îi răsuna ca un clopot. Negrul avea o privire halucinată. Drogaţi! Avea de-a face cu drogaţi, care încercaseră să-l jefuiască în timp ce era inconştient. Când nu aveau cu ce să se drogheze, astfel de tipi deveneau violenţi, gata la orice ca să facă rost de bani. Gata să ucidă dacă era nevoie.

Frost se feri de pumnul care se repezea la figură. Mişcarea violentă de recul făcu să-i răsune cu putere clopotul din cap. Nu era în forma cea mai bună, dar reflexele funcţionau. Cu toate astea, nu era momentul să facă pe gentlemanul. Drogaţii nu aveau simţul onoarei. Scoase revolverul şi îl îndreptă spre matahala de negru.

— Cară-te că altfel te găuresc!

Numitul Joe păli la faţă, adică deveni gri. Încremeni locului, apoi se trase înapoi. Era cuprins de spaimă.

— Şi ia-ţi şi amicul, ordonă Mercenarul cu o voce care nu

admitea nici o replică. Să-şi îngrijească boaşele dacă vrea să le mai folosească.

Joe îl trase pe celălalt tip de mânecă. Apoi îl ridică fără menajamente strigându-i:

— Vino… Haide, mişcă-te, ne cărăbănim!

Şi o luară imediat la sănătoasa, dispărând în noapte.

Frost încercă să-şi adune gândurile. Îl durea ceafa… Lovitura cu patul puştii dată de Alberto… Ah, da, asasinarea lui Moises Vasquez! Imediat simţi gustul amar al înfrângerii. Revăzu capul frumos al lui Vasquez explodând, goana după Lincoln-ul cenuşiu blindat, şocul, Oriana cu rochia ei acoperită de sânge, şalul alb imaculat… Şalul care alunecase exact înaintea împuşcăturii… Ciudat! De ce-i apărea imediat această imagine în clipa în care se gândea la împuşcătură? Pentru că ambele fuseseră simultane? Deodată avu un sentiment ciudat. Să fi fost legate cele două lucruri, aşa cum erau ele în memoria lui?

Delira? Îşi scutură capul de parcă ar fi vrut să alunge nişte vise urâte. Durerea îi iradie în cap şi spre umeri. Ăsta nu era vis. Alberto îl lovise zdravăn de tot. Frost nu avea pică pe el. Ca un câine fidel ce era, cubanezul ascultase fără să gândească de ordinul stăpânei sale.

Trebuia să revină la realitate. Unde se afla acum? După toate aparenţele, pe un fel de teren, în plină noapte. Fusese aruncat acolo ca un sac cu gunoi. Îşi încordă auzul. Probabil că nu prea departe de-acolo trecea o şosea, pentru că percepea zgomote de maşini şi de camioane. Porni la drum. Nu avea nici cea mai mică idee ce distanţă putea să fie până la Miami. Va încerca să oprească o maşină. Deşi nu arăta prea grozav cu costumul şifonat şi plin de praf!

Frost bătea darabana cu degetele pe partea laterală a telefonului. Dumnezeule mare, ce făcea? Cât îi trebuia să răspundă? În fine, i se răspunse.

— Alo, Lew?

O voce de om somnoros mormăi:

— Mda… Cine e la tele…

Apoi exclamă:

— Dumnezeule! Tu eşti, Frost? Păi ştii că e două dimineaţa?

— Aşa! răspunse Mercenarul. Foarte bine.

Apoi aruncă o privire spre ceasul de la mână şi preciză:

— Două şi cinci, Lew, ţi-a rămas în urmă.

— Îţi baţi joc de mine? răcni Wilson. Asta e a doua oară că sunt

trezit în trei sferturi de oră. Unde eşti?

— Cum, a doua oară? Primul telefon avea vreo legătură cu mine?

— Aş zice că da. Ba chiar mi-a venit foarte greu să mai adorm pentru că-mi făceam griji pentru tine. M-a sunat unul dintre oamenii de pază de la birou. Cineva a aruncat dintr-o maşină un pachet chiar în faţă la *Law Enforcement.* S-a crezut că e o bombă. A fost alertată brigada de deminare. Dar nu era decât un pachet cu haine, o cutie plină de panglici de piele şi un KG 99.

Cu siguranţă că Oriana făcuse curăţenie!

— Prin urmare ştii ce s-a întâmplat după-amiază?

— Evident! Eduardo Ruiz lichidat împreună cu gărzile lui de corp, maşina furată, asasinarea lui Moises Vasquez... Dar tu ce-ai făcut de atunci?

Frost rânji şi răspunse:

— Nu i-am lăsat pe drogaţi să facă prostii!

— Ai... Ce-ai fa... Nu-nţeleg nimic! se bâlbâi Wilson.

— Nu, a fost o glumă. Îţi voi explica.

Wilson nu prea era în stare să aprecieze glumele în mijlocul nopţii. Răcni:

— Termină cu mişţoul! Unde eşti?

— La hotel... Nu-i ştiu numele. Acolo unde am tras când am venit la Miami, înainte de a mă muta acasă la familia Vasquez. O să-l găseşti tu! N-ai vrea să vii peste... să zicem, o oră?

Wilson suspină din toţi rărunchii. După toate aparenţele, îşi lua adio de la pat cu foarte multă nostalgie.

— Vin, răspunse el în cele din urmă. Dar să ştii că există oameni care mâine lucrează!

— Mâine? Păi, mâine e sâmbătă, bătrâne!

— Da, dar eu lucrez, insistă Wilson.

— Foarte bine, în felul ăsta nu va mai fi nevoie să te trezeşti de dimineaţă. Asta e chestia cea mai grea din fiecare zi.

Wilson făcu un efort să se stăpânească.

— Vin, repetă el. Auzi, cum te simţi?

— Rău! răspunse Frost înainte de a închide.

Uitase să-i spună numărul camerei. Nu era nici o nenorocire, Wilson avea să întrebe la recepţie. Luă ascensorul până la etaj, aproape că se târî până în cameră şi închise cu grijă uşa în urma lui. Aprinse toate luminile şi se uită în oglinda toaletei.

O urmă neagră şi violetă se întindea până în partea laterală a gâtului. Scoase cravata, o aruncă pe un scaun şi desfăcu gulerul cămăşii. Răsuci capul şi zări vânătaia enormă... Nu era de mirare

că şoferul camionului care îl luase din drum îl întrebase dacă dăduse vreo maşină peste el.

Se dezbrăcă. Costumul era bun de dat la spălat. Mai întâi trebuia să facă un duş. Ba nu, mai înainte de orice trebuia să comande ceva de mâncare! La *room service* nu-i răspunse nimeni. Evident, era trecut de două dimineaţa. Încercă la recepţie.

— Ştiu că e târziu, dar dacă vrei să câştigi douăzeci de dolari, găseşte-mi într-o jumătate de oră o găleată cu cuburi de gheaţă, un whisky, patru cheeseburgeri mari şi cartofi prăjiţi. Stai, nu un whisky, două. Se poate?

— *Yes, sir,* răspunse sobru omul de la recepţie.

Frost se îndreptă spre sala de baie. Acum putea să se bucure de duş. După aceea îl aştepta masa. Omul gândeşte mai bine când e curat şi are stomacul plin.

CAPITOLUL VI

— Vrei cartofi prăjiţi, Lew?

În picioare în mijlocul camerei, gol sub prosopul prins în jurul şoldurilor, Frost făcea pe gazda primitoare. Se simţea mult mai bine. Wilson, cu faţa boţită, se trântise într-un fotoliu. Părea să nu-şi fi revenit încă de pe urma acestui sculat din pat în miez de noapte.

— Frost, cartofi prăjiţi la trei dimineaţa!

— Oh, ştii, răspunse Mercenarul cu dezinvoltură, asta e o chestie foarte relativă. În momentul ăsta pe coasta de vest e exact miezul nopţii, iar în insulele Hawaii…

— Lasă fleanca! O să-ţi ascult consideraţiile despre relativitatea timpului cu altă ocazie şi mai ales la o oră mai decentă.

— Bun, foarte bine, zise Frost cu un ton împăciuitor. Vrei un whisky? Nu-ţi propun un cheeseburger, pentru că nu mi se pare că ţi-ar fi foame.

— Nu mi-e nici foame şi nici sete, foarte mulţumesc! N-am venit pentru asta. Mai bine spune-mi ce e cu vânătaia aia enormă pe care o ai.

— Ah, ţi se pare că e o vânătaie? Mie, nu. Eu o văd multicoloră. Dar nu-ţi face griji, nu e nimic grav.

Frost se aşezase pe marginea patului şi se uita la televizorul pe care-l aprinsese imediat după ce ieşise de sub duş, ca să-şi ocupe mintea în timp ce mânca. Arătă spre ecran şi zise:

— Uite, ăsta e preşedintele. E un tip mişto de tot.

Wilson făcu un gest agasat.

— Zău, dacă te mint, insistă Frost. Spune-mi şi mie în ce ţară mai poate fi văzut preşedintele la televizor la trei dimineaţa. Ce naţiune glorioasă!

— Auzi, îl întrerupse Wilson. Ori îmi vorbeşti de treburile noastre, ori mă întorc acasă şi mă culc. N-am venit aici la trei dimineaţa ca să mănânc cartofi prăjiţi, cu atât mai puţin ca să te aud ridicând osanale Statelor Unite ale Americii. Aşa că te ascult.

Frost se ridică de pe pat şi se aşează în fotoliul din faţa prietenului său, atacând ultimul sandviş. Începu să vorbească cu gura plină:

— Am aflat şi am înţeles multe lucruri azi, zise el. Despre

oameni în general şi despre femei în special.

— Nu vrei să fii mai clar? Declaraţia asta de interes general e mult prea abstractă pentru mine.

— Să ştii că Vasquez era un tip grozav. Ai avut dreptate. L-am apreciat foarte mult în cele câteva zile cât am trăit alături de el. Asasinarea lui m-a afectat foarte mult.

— Ştii că Oriana Vasquez a luat conducerea organizaţiei *Omega Seven*? întrebă Wilson. Şi că a declarat război deschis castriştilor?

— Nu. Dar bănuiam c-o va face.

— Moartea lui Vasquez, tocmai în acest moment, e un adevărat ghinion. Eram pe drumul cel bun şi trebuia să punem mâna pe tipii din M.19. Acum trebuie s-o luăm de la capăt!

Frost se ridică să-şi ia ţigările care rămăseseră în baie. Se întoarse cu pachetul şi cu vechea lui brichetă Zippo şi, în trecere, stinse televizorul. Se proţăpi în faţa ferestrei, tăcut, pierdut parcă în contemplarea nopţii. În acel întuneric care părea calm şi odihnitor, oamenii se agitau, făceau şi desfăceau lumea, complotau sau îi trădau pe cei care credeau în ei!

— Ce lucru ciudat şi natura asta umană! murmură el.

— Ai făcut o descoperire? îl întrebă Wilson ironic.

— Da, într-un anumit sens.

Plecă de la fereastră şi se aşeză din nou în fotoliu, de parcă ar fi părăsit lumea visului ca să revină în cea a realului, cea a acţiunilor.

— Plec în Columbia, zise el fără altă introducere.

— Ce spui! exclamă Wilson. Eşti beat sau ce-ai?

— Nu, nu! N-am băut decât două pahare de whisky, atât. Nu e destul ca să ameţesc. Şi nici nu spun asta din cauza loviturii de la cap, fii liniştit.

— Columbia! repetă Wilson mirat la culme.

— Dacă poţi să-mi recomanzi pe cineva acolo, atunci îmi vei uşura sarcina. Dacă nu poţi, cu atât mai rău, mă voi descurca singur.

— Spune-mi mai întâi ce cauţi acolo şi pe urmă o să-ţi spun dacă pot să fac ceva pentru tine.

— Vreau să-l găsesc pe cel care a pus arma în mâna asasinului lui Moises Vasquez şi să-l ucid, răspunse Frost.

Vorbise cu o voce calmă, ca şi cum ar fi anunţat un lucru foarte natural, de parcă ar fi îndeplinit o mică formalitate. Wilson se uita la el stupefiat.

— Ai căzut în cap, bătrâne!

— Deloc. Ia gândeşte-te puţin. E doar o chestie de bun simţ Din nefericire, Vasquez avea dreptate, în *Omega Seven* există un trădător. Ca să pun mâna pe el e logic s-o iau de la celălalt capăt, adică să scotocesc pe la cei din M. 19. Deci în Columbia.

Wilson îşi prinse capul între mâini.

— Tipul ăsta o să mă omoare! Dar, inconştientule, îţi dai seama în ce viespar o să nimereşti? O s-o sun pe Bess să vină aici de urgenţă, fiindcă ai nevoie de îngrijirile ei energice.

— Auzi, zise Frost, îţi amintesc că tu m-ai împiedicat să mă duc după Bess. Aşa că, te rog, n-o amesteca în treaba asta. Dacă îţi spun că în *Omega Seven* e un trădător, asta înseamnă că sunt sigur. Ba o să-ţi spun şi mai mult decât atât. Cred că ştiu cine e. Doar că trebuie dovedit. Prin urmare, plec la pescuit de dovezi.

Wilson tresări violent.

— Cine?

— Oriana Vasquez.

Wilson bâigui năucit:

— Eşti beat, sau te-ai sonat, sau…

— S-ar zice că nu-ţi mai găseşti cuvintele. Nu, nici vorbă de aşa ceva. Ascultă-mă o secundă. Purta un şal.

— Şi asta e o crimă?

— Lasă-mă să termin. Se apropia de tatăl ei şi şalul a căzut. S-a aplecat să-l ia de jos în jumătatea de secundă care a precedat împuşcătura.

— Simplă coincidenţă! Care probabil că i-a salvat viaţa. Nu-ţi poţi baza teoria pe acest fapt.

— Lew, gândeşte-te. E o latină, nu una dintre americancele noastre emancipate. A fost crescută în avuţie, cu slugi, a învăţat în cele mai bune şcoli…

— Şi?

— Ai mai avut de-a face cu acest gen de femei?

— Da, mi s-a întâmplat.

— Femeile asta coboară din maşină mai înainte ca cineva să le fi deschis portiera? Cu tatăl ei la doi paşi, o gardă de corp chiar în spatele ei şi bărbaţi de jur-împrejur – nu uita că era singura femeie de la acea adunare – eu zic că nu e un gest normal.

Wilson dădu din cap.

— Nu vei avea câştig de cauză în faţa tribunalului cu astfel de demonstraţii.

— Nu mă aflu la tribunal. Îţi spun ţie ceea ce ştiu şi simt. Oriana Vasquez a organizat asasinarea tatălui ei, după cum a pus la cale şi moartea mamei sale vitrege. Dacă mi-aş asculta

impulsul, aş lichida-o pur şi simplu, căci nu e decât o putoare, un agent dublu cu o piatră în loc de inimă. Dar te afli în circuit şi nu vreau să ne aflăm pe poziţii contrare. Sunt conştient că presupunerile mele nu sunt susţinute de nici o dovadă solidă. Drept pentru care, voi căuta aceste dovezi solide.

Rămaseră tăcuţi câteva secunde, Wilson gândindu-se la ceea ce-i spusese prietenul lui, tulburat de tonul lui convingător. Cunoştea flerul Mercenarului, acel al şaselea simţ care îi permisese deseori să simtă mai înainte de a înţelege... În multe cazuri, acest simţ chiar îi salvase viaţa. Dar dacă se înşela?

Frost continuă:

— Cum poate o fiică să ajungă în halul ăsta? Există o explicaţie şi trebuie s-o găsim. Ce poate împinge o fiinţă până acolo încât să trădeze propria cauză? Banii? Oriana n-are nevoie de aşa ceva, are destui. Ideologia? Manipularea? În ultimele două cazuri, descoperirea adevărului trece poate prin M.19, deci e vorba de Columbia. Dacă mă înşel, mă voi întoarce să-i prezint scuzele mele.

— Şi-o să te duci acolo, aşa, singur...

— Ajută-mă, dă-mi un om de contact acolo, asta îmi va folosi drept punct de plecare. E tot ce-ţi cer.

Wilson se ridică.

— Trei dimineaţa! îi atrase el atenţia. Îţi sugerez să dormi câteva ceasuri. Vom rediscuta despre toate astea când se va face ziuă. Voi vedea ce pot să fac.

Se îndreptă spre uşă, dar se întoarse înainte de a ieşi.

— Nu-ţi promit nimic. Sună-mă când te trezeşti. Dar nu mai înainte de zece dimineaţa, că te bag la zdup!

— Îl cheamă Joe? zise Frost pufnind.

— Nu văd ce e aşa de nostim! se miră Wilson, care începea să aibă îndoieli asupra sănătăţii mintale a prietenului său.

— Ca drogatul meu de noaptea trecută!

— Care drogat?

Frost făcu un gest evaziv cu mâna.

— Las-o baltă! O adevărată peripeţie. Joe şi mai cum îl cheamă pe omul tău de contact?

— Nu te priveşte. Cu cât vei şti mai puţine, cu atât mai bine pentru tine. El te va contacta şi nu e nevoie să-i cunoşti numele.

— Bine, să-i zicem Joe, încuviinţă Frost atacând friptura.

Era amiază şi se întâlniseră într-un mic *snack.* Wilson arăta mai odihnit decât la mijlocul nopţii trecute. Frost se simţea într-o

formă excelentă, în ciuda unor mici junghiuri la nivelul cefei, atunci când făcea o mişcare prea bruscă. Cele câteva ore de somn îl refăcuseră complet şi avea un apetit de căpcăun. Ăsta era un semn bun!

— Aproape toată dimineaţa mi-am pierdut-o încercând să-ţi aranjez treaba. N-a fost uşor. În fine, Joe acceptă să te întâlnească. Îţi va spune la faţa locului ce poate să facă pentru tine.

Frost întrebă:

— El e acolo patronul în ceea ce priveşte căutarea traficanţilor? E un agent federal?

— Da şi nu. Controlează într-un fel operaţiile de supraveghere. Ştii, treburile astea sunt mai mult sau mai puţin „subterane”. S-ar înrudi mai mult cu spionajul decât cu poliţia. Oricum, se află pe un teritoriu străin. Nu poate fi considerat un federal.

— Deci e un super-spion? Şi cum mă va primi James Bond al tău? E cooperant?

— Va trebui să fii foarte convingător, dacă vrei să-ţi faciliteze lucrurile pentru a pătrunde la M. 19. Probabil că nu va privi cu ochi buni venirea unui particular cu o misiune atât de specială.

— Am înţeles schema, mormăi Frost cu gura plină.

Înghiţi ultima îmbucătură şi se uită la farfuria goală.

— Poate că sunt destul de priceput pentru acest gen de treabă, continuă el. La fel de priceput ca un poliţai. Sunt mai antrenat să omor decât să arestez, am experienţa junglei... Şi pe urmă, cine ştie, poate o să-i placă de culoarea ochiului meu, a panglicii mele.

Arătă cu degetul bucata de piele care acoperea ceea ce fusese ochiul său stâng şi zâmbi, dinţii lui albi strălucindu-i sub mustaţă. Wilson nu-i împărtăşea deloc entuziasmul. Era încruntat şi se juca nervos cu furculiţa. Ridică ochii spre prietenul său.

— Vei intra într-un joc periculos, Frost, zise el. Cu sau fără ajutorul lui Joe, tare mi-e frică că n-ai să te mai întorci.

Mercenarul îl bătu uşurel pe mână. Zâmbetul nu-i mai era maliţios, ci liniştitor.

— Lew... Am fost de multe ori în situaţii disperate. Aveam toate motivele să cred, în momentele alea, că nu mai am scăpare. Rănit, slăbit, trădat... am avut de toate, am trăit de toate! Dar am învăţat un lucru. Poate că ştiam dintotdeauna o chestie, care poate că a ieşit la suprafaţă şi s-a spart din cauza evenimentelor şi anume că niciodată nu trebuie să-ţi spui că s-a terminat şi atunci scapi.

Wilson râse sarcastic.

— Hank Frost, Mercenarul filosof! Eşti nemaipomenit!

— Ba nu, sunt ca toată lumea, o personalitate cu faţete multiple.

Frost întinse mâna peste masă şi şterpeli farfuria amicului său.

— Şi cu o poftă de mâncare sănătoasă. Ca tine!

Şi se apucă să înghită voiniceşte şi porţia lui Wilson fără pic de ruşine!

CAPITOLUL VII

Frost făcu încă o dată la dreapta. Gata, ajunsese. Nu se vedea nimeni. Încetini pasul. Dacă Joe întârzia, nu era cazul să se facă remarcat stând pe loc. Hoinări observând cu atenţie casele vechi cu balcoane din lemn ajurat, cu acele *patio* de inspiraţie spaniolă.

Se afla chiar în centrul vechiului oraş, cel care se grupează în jurul catedralei, nu prea departe de cartierul modern, plin de zgârie-nori după moda americană, cartierul băncilor şi al marilor afaceri.

Plecase pe jos de la hotelul *Tequendama,* o chestie mare şi modernă din lanţul hotelurilor Continental, situat chiar în faţa arenelor din cărămizi galbene, la limita centrului. Monserrate şi telefericul său dominau incinta rotundă, de parcă ar fi vrut să supravegheze buna desfăşurare a coridelor, sau poate pentru ca rugăciunea toreadorului să ajungă mai repede la cer.

După ce străbătuse Aleea Jimenez de Quesada, marea alee centrală, pe o distanţă de vreo sută de metri, pătrunsese în vechiul cartier din Bogota, urmând planul imprimat în memorie. Timpul era plăcut – era perioada cea mai bună, cea care durează doar din ianuarie până în martie. Era cam la limită, căci peste puţin timp avea să înceapă ploaia măruntă şi exasperantă care constituia climatul obişnuit al capitalei columbiene.

La celălalt capăt al străzii apăru brusc un om. Mergea cu un pas nepăsător. Purta o pălărie cu boruri largi lăsate în jos care semăna vag cu un sombrero, o pereche de blugi albi nu prea curaţi şi o cămaşă albastră. Din buzunarul de la piept ieşeau două stilouri roşii – semnul de recunoaştere. Frost avea o panglică la ochi şi asta era destul. Joe era un tip neînsemnat, trecut de prima tinereţe, albit pe la tâmple. Perfect pentru un agent secret aflat în misiune permanentă!

Nu ezită nici o secundă şi veni foarte natural spre Frost cu mâna întinsă.

— Hank Frost?

— Joe? Ce mai faci?

Prezentările fuseseră făcute. Merseră alături unul de altul, cu mâinile în buzunare, ca doi vechi prieteni care nu se mai văzuseră din ajun.

— Îţi mulţumesc că ai acceptat să ne întâlnim, zise Frost.

— Am acceptat pentru că aşa m-au rugat cei de la *Law Enforcement* din Miami. Expune-mi intenţiile tale şi voi vedea dacă îţi voi facilita lucrurile.

Partida încă nu fusese câştigată!

Frost zise, fără să se uite la el:

— Ai plecat de multă vreme din New York?

— De zece ani, răspunse Joe.

Urmă o secundă de tăcere, apoi întoarse capul spre el cu un aer puţin surprins.

— De unde ştii? întrebă el.

— Am un auz foarte bun când e vorba de accente.

— Am lucrat în cadrul biroului de narcotice, după care m-am mutat mai la sud.

Frost căută o ţigară şi-i întinse pachetul de Camei. Joe refuză cu un gest şi zise:

— Ce-ar fi să-mi vorbeşti despre ce-ai vrea să faci aici?

Frost îi povesti pe scurt asasinarea lui Moises Vasquez, tot ce ştia despre *Omega Seven,* despre M. 19, fără să-i spună totuşi ce credea despre Oriana.

— Şi de ce-ar trebui să-ţi acord încredere, în afară de faptul că eşti recomandat de Wilson?

— Dacă ştii unde pot fi găsiţi aceşti afurisiţi de agitaţi din M. 19, nu poţi transmite această informaţie militarilor columbieni, pentru că asta n-ar servi la mare lucru. Vor organiza o operaţiune, s-ar alege cu jumătate din oameni lichidaţi şi există toate şansele să nu-şi atingă ţinta, adică şeful organizaţiei.

Joe nu zicea nimic, dar tăcerea lui însemna că îl aprobă pe Frost. Mercenarul aprinse o ţigară şi continuă:

— Mă trimiţi. Îl voi găsi pe tipul pe care-l caut şi n-are să-mi scape.

Joe îl întrebă fără să ridice capul:

— De ce faci asta? Ai un contract?

— Vrei să ştii dacă sunt plătit pentru asta? Nu, de data asta nu. Răspunsul este afirmativ însă dacă te referi la un contract moral. Ţineam la Vasquez şi vreau neapărat să-l găuresc pe ticălosul care a pus la cale moartea lui. Având în vedere că ar putea fi vorba de acelaşi tip care conduce M.19, vreau să văd cum stă treaba mult mai de-aproape.

— Ceea ce spui stă în picioare, zise cu sobrietate Joe.

— Îmi pare bine că te aud vorbind astfel. Nu sunt decât braţul Justiţiei. Ticălosul care a făcut asta trebuie să plătească, îmi plac

lucrurile simple.

Joe se opri brusc şi puse mâna pe braţul lui Frost. Gestul său era aproape amical.

— Crezi, zise el, că va fi suficient să ajungi acolo, să te prezinţi, să întrebi cine e şeful şi să apeşi pe trăgaci?

Vocea i se schimbase imperceptibil. Devenise mai caldă, exprimând parcă simpatie.

— Chiar crezi că aşa voi proceda?

Joe zâmbi. Pentru prima dată… Şi faţa i se transformase.

— Nu, recunoscu el. Dar chiar dacă-ţi facilitez lucrurile, nu-ţi pot garanta rezultatul. Ai mari şanse ca acolo să-ţi rămână oasele.

Îşi reluară mersul, păşind ca orice om ieşit la plimbare. Frost trase un fum lung din ţigară, care pătrunse până în cele mai mici colţişoare ale plămânilor, de parcă ar fi vrut să profite de micile plăceri periculoase ale vieţii de toate zilele, înainte de a înfrunta marile şi adevăratele plăceri riscante, cele ale aventurierilor.

— Foarte bine, continuă el. Să privim lucrurile din acest unghi. Dacă trimiteţi un agent federal în rahatul ăsta şi cade în capcana lor, ce câştigaţi? Un incident diplomatic şi necazuri cu columbienii, care vor face mare scandal că nu i-aţi anunţat. Dar dacă sunt trimis eu şi sunt scuturat, voi n-aveţi nici o treabă, sunteţi „Albă-ca-Zăpada”! Nu e vorba decât de un mercenar chior puţin cam sonat, care voia să se răzbune. Ba chiar puteţi să vă permiteţi luxul să-mi ruinaţi reputaţia răspândind zvonul că un mare mahăr din cartelul drogurilor m-a plătit ca să iau gâtul cuiva din M.19, din cauza unei poveşti neclare cu un contract care nu fusese respectat.

Joe dădu din cap, dezarmat de atâta logică şi candoare. Mai întâlnise el încăpăţânaţi, dar cel din faţa lui bătea toate recordurile.

— Şi secundar, dacă reuşeşti, ce-ai cere?

— O medalie de ciocolată, răspunse Mercenarul cu gravitate.

— Asta ar putea să ţi se dea chiar şi cu titlu postum.

Atmosfera era veselă şi optimistă!

— Dacă însă reuşesc – printr-un mare noroc, pentru că nu prea crezi că voi avea sorţi de izbândă – şi dacă îl voi elimina pe şeful organizaţiei, asta ar putea să dezorganizeze şi să pună capăt pentru un timp traficului de arme şi poate chiar şi traficului de droguri.

Frost se uită cu atenţie la însoţitorul său. Zarurile erau aruncate, nu mai avea nici un argument cu care să-şi susţină

cauza. Dacă Joe nu-l ajuta, nu ştia ce anume va face. Jungla columbiană era mare!

— Ei bine, zise Joe în cele din urmă, deoarece am impresia că, oricum, vei face cum te taie capul, n-am să încerc să te conving să renunţi. Bagă-ţi nasul în mediul ăsta nenorocit, dar nu uita să-ţi faci rugăciunea înainte de plecare, ar putea să-ţi folosească. Pentru că la plecare, nu vei avea în buzunar decât un bilet de dus.

Joe făcu o mică pauză apoi continuă:

— Întoarce-te la hotel şi stai lângă telefon, te voi contacta imediat ce voi avea ceea ce-ţi trebuie.

Frost răsuflă uşurat. Îl convinsese pe Joe şi asta era o etapă decisivă.

— Ah, altceva! zise Joe. Deocamdată, nici o vorbă nimănui, nici măcar lui Wilson.

Şi-i întoarse spatele fără alt comentariu. Mercenarul se uită după el cum se depărtează cu pasul lui liniştit, cum dă colţul străzii, apoi o luă şi el din loc. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aştepte telefonul lui Joe. Abia după aceea avea să înceapă cu adevărat aventura!

Taxiul se opri. Frost examină decorul prin geam, înainte de a coborî din vehicul. Mai văzuse astfel de locuri şi în alte părţi din lume. Cum se numea în spaniolă? Un *barrio.* Nu era foarte sigur de cuvântul care îi venise spontan în minte. În orice caz, era un ghetou, unde segregaţia se manifesta mai curând prin sărăcie decât prin rasă. Contrastul era frapant între cartierele din centru şi partea care se întindea la nordul oraşului. Bogota, care era numită „Atena Americii de Sud”, din cauza bogăţiei vieţii sale artistice şi culturale, nu era cea din faţa lui. Prăpastia era evidentă între bogăţia extremă a plantatorilor care formau buna societate din centru şi puştimea săracă din bidonviluri. Acei copii în zdrenţe care cerşeau sau îţi propuneau să-ţi văcsuiască pantofii. Prăpastia era la fel de mare şi între acea democraţie pe care preşedintele Bettencourt încerca s-o menţină, obligat să se sprijine pe o armată puternică care nu avea totuşi puterea şi mişcările teroriste de extremă stângă care urmăreau destabilizarea ca să radă totul.

Frost plăti şoferul şi coborî. Nu trebuia să fie văzut în plină stradă scoţând bancnotele din buzunar. Şi aşa nu era ceva obişnuit ca un yankeu să se plimbe prin acel cartier. În spatele lui, un fel de colibe păreau că stau gata să se prăbuşească. Copii

slabi şi zdrenţăroşi se jucau printre grămezile de gunoaie. În faţa lui se întindea un teren vast pe care case în ruină se învecinau cu resturi de building-uri. Peste tot zăceau materiale de construcţie nefolosite.

Frost se îndreptă spre o grămadă de pietre de construcţie. Simţea în spate privirile copiilor. Scrâşnetul roţilor taxiului care demara ca să părăsească cât mai repede acel loc neprimitor avu asupra lui un efect dezagreabil.

Avea întâlnire acolo cu reprezentantul local al lui Joe, unul din şefii grupului de operaţiuni clandestine antiteroriste şi antidroguri. Frost fusese gata să izbucnească în râs când i se spusese că îşi va recunoaşte omul după trandafirul roşu. Cine mai era şi tipul ăsta care apărea în cartierul ăla păduchios cu un trandafir roşu?

Merse printre stivele de mici blocuri de ciment până la un panou căzut pe care încă se mai putea citi *Mercado.* În timp ce încerca să descifreze inscripţia, simţi un fior rece. În spatele lui se auzise un mic zgomot mecanic caracteristic.

Se întoarse lent, după ce-şi descheie pe şest manşeta dreaptă a cămăşii. Lăsă braţul să-i atârne de-a lungul corpului, aducând astfel în palmă mânerul pumnalului Gerber ascuns în mânecă, îl pusese acolo mai mult întâmplător.

Dar pumnalul rămase la locul lui. Fusese într-adevăr zgomotul unui pistol care e încărcat, dar mâna care ţinea arma aparţinea unei persoane fermecătoare de sex feminin, cu un trandafir roşu prins în părul negru. Efectul era dintre cele mai frumoase.

Fără să devieze direcţia armei nici măcar cu o zecime de milimetru, noua venită întrebă:

— Eşti căpitanul Frost?

Revolverul, un Heckler & Koch P.7, nu tremura deloc în mâna ei.

— Chiar eu, răspunse Mercenarul.

— Mă numesc Miranda Ceballos.

— O femeie!

Frost nu-şi putuse reţine exclamaţia.

— Chiar eşti femeie sau e o deghizare genială?

Vânătoriţa de terorişti lăsă în sfârşit în jos ţeava armei, îşi ridică fusta şi puse revolverul în tocul de piele fixat sus pe coapsă.

— Ghiceşte, zise ea cu un aer provocator.

Mercenarul, care nu pierduse nimic din frumuseţea spectacolului, răspunse fără să ezite:

— Nu e o deghizare.

— Şi chestia aia a ta de la ochi e tot vrăjeală?

— Din păcate, nu, zise Frost suspinând.

— Iar eu trebuie să conduc un chior prin junglă spre cartierul general al celor din M.19! Perspectiva nu prea mă face să sar într-un picior de bucurie.

— După ce mă vei cunoaşte mai bine, n-ai să regreţi deranjul.

Nou venita nu luă în seamă remarca şi porni printre grămezile de piatră de construcţie ca să facă cale întoarsă. Frost porni după ea, admirând uşurinţa cu care se deplasa printre mormanele de moloz. Mercenarul o auzi zicând fără să întoarcă capul:

— Îţi voi face rost de echipamentul necesar. Ce preferi? Puşcă mitralieră sau puşcă de asalt?

— Puşcă de asalt. De preferinţă, M.16, sau o HK.

— O parte din traseu o vom face cu jeep-ul, restul drumului vom merge pe jos.

Se opri brusc şi se întoarse cu faţa la el. Atât de brusc încât Mercenarul fu gata să dea peste ea.

— E mai bine să te previn, zise ea aproape agresivă. Acolo unde mergem, nu numai cei din M.19 sunt periculoşi. Mai e şi jungla, muntele, oamenii care trăiesc acolo. Poţi să fii ucis în orice minut, dacă nu eşti pe fază tot timpul.

Frost făcu o strâmbătură comică prin care se prefăcu foarte speriat.

— Dumnezeule mare, n-ar fi trebuit să-mi spui asta! N-am să mai pot dormi la noapte. S-ar putea să mă culc sub pat…

— Lasă prostiile, îl întrerupse ea cu o voce tăioasă. Nu e deloc amuzant.

Frost îşi muşcă buza sub mustaţă şi încercă să redevină serios.

— Totdeauna eşti aşa încurajatoare? întrebă el.

— Nu mi s-a spus de ce-ai venit aici, ce doreşti încercând să intri în contact cu cei din M. 19. Am tras din greu ca să pătrund în acest mediu şi nu mă amuză deloc să fac pe ghidul pentru turişti americani în căutare de senzaţii tari.

Frost zâmbi şi întinse mâna atingându-i uşor trandafirul din păr.

— Floarea asta este totuşi un simbol de bun venit, zise el încetişor.

Ea făcu un salt înapoi de parcă ar fi agresat-o, smulse trandafirul şi-l aruncă jos. Apoi îşi continuă drumul.

— Te iau de la hotel mâine dimineaţă la şase, zise ea fără să

se întoarcă. Să fii gata şi în ţinuta corespunzătoare. Nu mergem la o plimbărică să luăm aer.

Frost o văzu îndreptându-se spre o maşină garată mai departe pe stradă şi urcând la volan.

— Hei, strigă Mercenarul. Pleci? Am dat drumul taxiului.

— N-ai făcut bine, răspunse ea demarând.

Frost se uită după maşina care se depărta şi zise printre dinţi:

— Încântătoare femelă!

CAPITOLUL VIII

Frost trase un sac din spatele maşinii oprite la adăpostul hangarului, situat într-o poziţie ferită faţă de drum. Miranda veni să-l ia în zori şi merseră cu maşina ore în şir, în acel vehicul neconfortabil, care era mai curând o grămadă de fiare, fără să fi schimbat mai mult de zece cuvinte.

Tânăra femeie nu era prea comunicativă! Asta nu-l jena cine ştie ce pe Frost, care putea să stea la nesfârşit fără să vorbească. El nu avea mare lucru de spus; nu avea de gând să-şi dea la iveală intenţiile mai înainte de a şti unde va pune piciorul. Dar i-ar fi plăcut să-şi cunoască mai bine ghidul, motivaţiile şi relaţiile sale cu mediul în care încerca să intre. Nu voia însă să aibă aerul că forţează confidenţele tinerei femei. Din păcate, în privinţa asta nu reuşise. Nu vorbise decât atunci când era necesar.

Scoase din sacul său ţinuta adusă special pentru junglă. Ca să părăsească hotelul, discreţia îi ceruse să plece îmbrăcat cu o pereche de pantaloni şi o cămaşă obişnuită.

— Dacă eşti pudică, acum e momentul să te întorci cu faţa în altă parte, îi zise el Mirandei.

Ea dădu din umeri fără să răspundă, după care începu şi ea să se schimbe fără nici o jenă. Frost aprecie în trecere lungimea coapselor, mai înainte ca tânăra femeie să-şi fi îmbrăcat pantalonii de pânză groasă. Frost îşi schimbă hainele de oraş cu ţinuta de luptă. Îşi prinse la subsuoară tocul de piele în care se afla revolverul High Power, puse pumnalul Gerber la brâu şi-şi agăţă de gât binoclul Bushnell 8 x 30. Dădu ocol maşinii şi luă din portbagaj, de sub o cuvertură, puşca de asalt M.16 adusă de Miranda. O examină îndelung, scoase încărcătorul şi manevră de mai multe ori arma goală. Nu-i plăcea să se folosească de astfel de jucării fără să le fi încercat!

Totul părea OK. Puse un încărcător cu treizeci de gloanţe şi luă raniţa în care se aflau încărcătoarele de schimb. O puse după gât, cu cureaua trecându-i peste piept de la umărul drept până la şoldul stâng.

Mai luă o ploscă, şapca de pânză decolorată şi fu gata. Trânti uşa portbagajului.

— Eu sunt gata, zise el.

Miranda tocmai îşi punea pe umăr puşca de asalt. Încuie portierele şi zise:

— Mergem puţin pe jos. Jeep-ul se află în altă ascunzătoare.

— Perfect.

Porni pe o potecă fără să se uite la el. Uneori avea o atitudine care îi amintea de Oriana. Frost se strâmbă uşor... Ce amintire neplăcută!

Ajunseră la vehicul după zece minute de mers. Terenul era greu, dar foarte bun în comparaţie cu jungla care îi aştepta. Miranda se instală la volan cu autoritate, ca şi cum ar fi vrut să dea de înţeles că ea conducea operaţiunea.

Merseră un timp, zdruncinaţi, pălmuiţi întrecere de crengile tari ale arbuştilor deşi care se întindeau pe ambele laturi ale drumului. Miranda conducea bine, schimbând elegant vitezele:

Opri brusc vehiculul, strângând frâna de mână fără să întrerupă contactul.

— Numai un minut, îi zise ea coborând din jeep. Trebuie să verific ceva.

Frost întinse mâna şi o apucă de braţ.

— Unde te duci? Vin cu tine?

Miranda se uită la el foarte calmă.

— Nu. Cineva trebuie să rămână lângă jeep. Mă duc să verific un loc unde se lasă mesaje.

Încercă să se desprindă din mâna lui, dar Mercenarul nu-i dădu drumul. Ea ridică tonul, cu o lucire de mânie în ochii negri care deveniră strălucitori ca obsidianul şlefuit.

— Ce te-a apucat? Lasă-mă să-mi fac meseria. Nu primesc ordine de la tine.

El îşi desfăcu degetele şi ea îşi trase cu violenţă braţul. Îi întoarse spatele fără o vorbă şi intră printre copaci. Zgomotul paşilor ei fu amortizat în două secunde de stratul gros de vegetaţie şi Frost rămase singur cu duduitul motorului. Aruncă o privire în jur. Totul era de un calm desăvârşit.

Totuşi, din reflex profesional, sau din instinct, îşi luă puşca de asalt. Observă că cea a Mirandei rămăsese în maşină. Avea revolverul la şold, totuşi fusese o hotărâre cam uşuratică să se plimbe prin junglă. Şi zicea că-şi cunoaşte bine meseria!

— Doamne, ce uşuratice sunt femeile! zise el suspinând.

Se uită la ceas. Plecase de două minute. Sări jos din vehicul şi-i dădu ocol ca să-şi mai dezmorţească picioarele. O creangă uscată se prinsese în bara de protecţie. Mercenarul se aplecă s-o scoată.

Glonţul şuieră chiar în acel moment şi trecu exact prin locul unde se găsise capul lui în secunda precedentă. Se lăsă şi mai mult pe vine, apoi se lungi pe sol. Încercă să-l zărească prin hăţiş pe cel care trăsese. Ştia foarte bine de unde venise glonţul. Se trase la adăpostul roţii, în partea opusă.

Zgomotul motorului îl împiedica să audă. Dar zări deodată o strălucire slabă de lumină. O rază de soare căzuse pe ţeava unei arme. Trase în fracţiunea de secundă următoare. Auzi un strigăt de durere. Nimerise ţinta. Un bărbat din hăţiş ieşi clătinându-se. Un bărbat cu faţa dată cu negru şi ţinând în mână o puşcă AKM. Dădu drumul la armă, se prinse cu amândouă mâinile de burtă vrând parcă să oprească valul de sânge, apoi se prăbuşi cu faţa la pământ.

Frost trase două rafale scurte de trei gloanţe în locul în care se aflase agresorul înainte de a fi împuşcat şi se aruncă la adăpostul celeilalte roţi. Era posibil să fi fost localizat. Nu trebuia să stea prea mult în acelaşi loc. Pe de altă parte, jeep-ul forma un fel de baricadă, dar dacă gloanţele ar fi nimerit rezervorul...

Din pădure se trăgea înainte. Auzi câteva gloanţe ricoşând din caroserie. Aruncă o privire în spatele lui. Vegetaţia densă era foarte aproape. Plonjă în zidul de verdeaţă.

Ghemuit în spatele unui tufiş, Frost văzu un om ieşind cu multe precauţii dincolo de limita pădurii, considerându-se la adăpost de unghiul lui de tir. Tipul îl credea tot în spatele roţii. Alt curajos păşi pe urma celui din faţă. Frost le expedie două rafale care îi îndoi de la mijloc, apoi se lipi de trunchiul unui copac din apropiere.

Unde era Miranda? Să-i fi făcut de petrecanie tipii luând-o prin surprindere? În acest caz, misiunea se întrerupea brusc. N-ar fi fost deloc o plăcere să se întoarcă la Bogota şi să-l anunţe pe Joe că unul dintre cei mai buni agenţi ai grupului antiterorist columbian fusese lichidat practic sub ochii lui şi că avea nevoie de altul! Dar încă nu scăpase din cursă! Câţi adversari mai erau ascunşi în frunziş?

Văzu alt agresor scoţând nasul. Un kamikaze care încerca o lovitură disperată alergând ca un nebun spre jeep. Frost îl seceră, făcându-l să cadă pe spate, dând din mâini ca o pasăre prea mare ca să-şi poată lua zborul.

Dacă ar fi continuat să apară aşa unul după altul, ca în filmele western, sarcina lui n-ar fi fost deloc grea. Dacă însă s-ar fi aventurat mai mulţi deodată, Frost ar fi rămas fără muniţii. Raniţa cu încărcătoarele de schimb rămăsese în maşină. Nu i-ar

mai fi rămas decât revolverul High Power. Cam puţin pentru respingerea unui asediu!

Aplecat mult în faţă, Frost se deplasă pe sub crengi astfel încât să aibă un unghi de tir şi mai deschis. I se păru că vede mişcându-se frazele din faţă şi trase la nimereală. Nici o reacţie. Aşteptă câteva secunde, apoi se hotărî să revină spre jeep. Probabil că era ultimul lucra la care s-ar fi aşteptat ceilalţi. Sări de la liziera pădurii până la roata cea mai apropiată, unde se ghemui. Trebuia să încerce recuperarea raniţei. Numără în gând până la douăzeci, apoi se destinse brusc. Apucă cu mâna cureaua sacului şi o trase rapid în jos.

Nimic! La urma urmelor, poate că îi lichidase pe toţi. În acel moment, Mercenarul auzi vocea distinctă a Mirandei:

— Frost! Căpitane!

Aruncă o privire. Nimic. Apoi din nou vocea Mirandei:

— Căpitane Frost. Eu sunt, să nu tragi.

Nu era chiar atât de lipsită de experienţă. Anunţa înainte de a se arăta. Îşi dădea prea bine seama că, după cele întâmplate, ar fi tras în tot ce mişca fără somaţie.

— Haide, ieşi! îi strigă el din spatele jeep-ului.

Tânăra femeie apăru în fugă şi veni alături de el. Frost se ridică şi îi zise:

— Unde-ai fost? Ce s-a întâmplat? Credeam că te-au omorât. Ăştia sunt din M. 19?

— Nu mă aflam în raza lor vizuală când te-au atacat. M-am apropiat, dar am stat la adăpost. N-am vrut să fiu văzută.

— Foarte mulţumesc! Poate că n-ar fi stricat să-mi dai o mână de ajutor atacându-i pe la spate.

Miranda îi replică cu un aer înţepat:

— Te-ai descurcat foarte bine şi singur. Eşti un profesionist, după câte văd!

— E cumva un reproş? întrebă Frost.

Începea să-l agaseze rău de tot cu aerele ei. Simţea că-i sare muştarul.

— A fost pur şi simplu o constatare. Aceşti oameni erau traficanţi de droguri, care nu doreau un nou venit pe teritoriul lor. Şi nu m-am arătat pentru că n-am vrut să fiu recunoscută.

— Ce importanţă mai avea dacă mureau toţi?

— Şi dacă unul scăpa?

— Şi dacă m-ar fi împuşcat ei pe mine? se răsti Frost care se săturase de femeiuşcă din faţa lui.

— Dar n-ai păţit nimic, zise ea cu un zâmbet ironic.

Se abţinu cu greu, dar nu putea să scape de o bănuială vagă pe care o avusese de când Miranda părăsise jeep-ul. Oare nu ea se dusese la agresori şi-i trimisese la el? Nu intervenise şi nu părea deloc speriată, aşa cum ar fi trebuit să fie în mod normal cineva care stătuse ascuns pe toată perioada ostilităţilor.

— Ce e gogoriţa asta? Vreau chiar acum explicaţii. De ce ţi-a fost teamă să nu fii recunoscută?

Miranda încremeni de parcă ar fi fost insultată. Apoi zise cu o voce plină de răceală:

— Nu sunt obligată să-ţi dau raportul.

Furios, Frost tăcu un pas înainte şi-i smulse revolverul. Apoi se dădu înapoi. Ea devenise roşie la faţă din cauza furiei.

— Ce te-a apucat? Dă-mi imediat arma înapoi.

Frost dădu ocol jeep-ului şi se aplecă peste volan. Întrerupse contactul şi scoase cheia, i-o arătă şi o puse în buzunar.

— Şi acum, sau spui tot ce ştii, sau te las aici. Singură şi fără arme.

— N-ai să faci asta! Dă-mi arma!

— Ba da, am s-o fac, o asigură Frost. Şi fără nici o ezitare, dacă nu-mi dai o explicaţie valabilă pentru atitudinea ta dezagreabilă în general şi cât se poate de ciudată în privinţa ultimelor evenimente.

Se măsurară din priviri preţ de câteva secunde.

— OK, zise ea în cele din urmă cu resemnare. Dar e o poveste lungă şi nu ştiu dacă vei vrea să mă crezi.

— Povesteşte.

Frost se sprijini cu cotul de capota jeep-ului, îşi sprijini bărbia în palmă şi se uită la ea cu un aer foarte interesat.

— Te rog să nu iei aerul ăsta ironic! izbucni Miranda. Eu nu mă amuz deloc.

— N-ai simţul umorului, lady, zise Frost. Dar dă-i drumul, te ascult.

Tânăra inspiră profund.

— Cei din organizaţia M. 19 au încredere în mine. Este rezultatul unei activităţi îndelungate şi plină de răbdare. Şi am putut să pătrund în ea datorită traficanţilor de droguri. Mi-am creat un trecut de drogată, apoi de furnizor. Dacă aceşti oameni m-ar fi văzut trăgând în ei şi dacă unul singur ar fi scăpat, ar fi putut să spună totul celor din M.19. În felul ăsta, tot ce-am reuşit să clădesc s-ar fi năruit. N-am vrut să se întâmple asta.

Frost, în timp ce asculta cu mare atenţie, înlocuia încărcătorul puştii sale de asalt cu unul nou. Avea o faţă lipsită de expresie.

Încerca să discearnă un accent de sinceritate la Miranda. Greu de spus! Povestea ei stătea în picioare, dar era posibil să fi fost inventată.

— Nu mă crezi, zise tânăra femeie cu un ton în care se simţea o frântură de amărăciune.

El n-o contrazise.

— Ar fi trebuit să-i ceri lui Joe dosarul meu de serviciu. Ţi-ai fi putut da seama cât am fost de eficace.

— N-aveam nimic de cerut lui Joe în ceea ce te priveşte. Te-a numit pe tine şi asta mi-a fost de ajuns.

— Păi tocmai asta e! Cei de la Bogota n-ar fi avut încredere în mine dacă n-aş fi făcut dovezile necesare. Cum îţi închipui că pot să te duc până la punctul de comandă al organizaţiei M. 19, parcurgând acest teritoriu unde sunt la ei acasă, sau unde îşi impun propria lege, dacă n-aş fi considerată una de-a lor? Vei trece drept un traficant şi garanţia mea va fi de ajuns. Şi asta e singura şansă de aţi atinge scopul – pe care nu-l cunosc, vreau să-ţi precizez asta, căci eu n-am pus întrebări despre tine, ci execut ordinele – şi singura şansă de a te întoarce întreg. Şi Dumnezeu să te ajute dacă îl arestezi pe omul pe care-l urmăreşti, dacă asta e misiunea ta. Deoarece şi în privinţa asta, va trebui să te ajut şi să par în continuare ca fiind una de-a lor.

Frost aprinse o ţigară şi se uită la rotocoalele de fum cenuşiu care se ridicau în aer, de parcă adevărul ar fi putut să apară în formele ciudate care se formau, se deformau şi se transformau la întâmplare.

Miranda se sprijini de aripa jeep-ului, ca şi cum s-ar fi eliberat brusc de o mare povară. Întinse mâna spre el fără să-l privească şi zise:

— Dă-mi, te rog, o ţigară.

Frost scoase o ţigară Camel din pachet, o aprinse la flacăra albăstruie a brichetei sale Zippo şi i-o puse între buze. Ea trase cu sete fumul închizând ochii, iar când dădu fumul afară, gura i se rotunji frumos dându-i o expresie de copil.

Frost îşi bătea rău de tot capul. Scenariul se potrivea, era foarte logic, iar ea părea sinceră. Evident, putea să joace foarte bine teatru. Cunoscuse femei în stare să-i facă să lăcrimeze pe cei mai înrăiţi în ale vieţii…

— Nu eşti obligat să mă crezi, zise ea. Oricum, dacă vrei să mergi mai departe, trebuie să te obişnuieşti cu gândul ăsta.

Înşiruirea perfectă: chestia psihologică şi pe urmă chestia logică.

— Şi trebuie să ascundem cadavrele. Cu cât vor fi descoperite mai târziu, cu atât mai bine.

Iar acum, chestia cu spiritul practic! Îi întinse revolverul pe care ea îl luă fără să zică nimic şi-l puse în tocul lui de piele. După care Frost cără cadavrele celor căzuţi pe drum, în timp ce ea strângea armele şi le ascundea.

— Le vom lua la întoarcere, îi zise ea, dacă ne mai întoarcem. Pradă de război.

I se păru c-o vede zâmbind. Era pentru prima dată. Dar poate că fusese doar o iluzie optică. O privi îndreptându-se cu mersul ei suplu spre jeep şi instalându-se fără ezitare pe scaunul pasagerului. Nu ceruse cheia. Gest intenţionat de supunere, sau altercaţia o obosise şi nu mai avea chef să conducă?

Mercenarul se urcă la volan şi demară. Joe avusese dreptate. Se arunca în gura lupului!

CAPITOLUL IX

Satul apăru după o cotitură a drumului şi jeep-ul pătrunse pe ceea ce probabil că era strada principală, un spaţiu degajat puţin mai larg între colibele construite din materiale vegetale şi având o arhitectură foarte relativă.

Copii pe jumătate goi porniră să alerge în jurul vehiculului, aşa cum fac toţi copiii din lume. Feţe de tip andin foarte pronunţat se întoarseră spre noii veniţi, majoritatea femei ocupate cu treburi gospodăreşti. Unele zdrobeau grâne, altele frământau bucăţi de pastă. Frost opri motorul şi deodată se auzi o melodie ciudată, primitivă, dar de o frumuseţe stranie. Cineva cânta la flaut.

— Dormim aici la noapte, îl anunţă Miranda Ceballos.

— Putem avea încredere în oamenii ăştia? întrebă Frost.

Câinii lătrau de parcă ar fi fost turbaţi, iar copiii dansau o sarabandă dezlănţuită în jurul jeep-ului, entuziasmaţi la culme de această noutate.

Era greu să te înţelegi în acel vacarm.

— Cred că da, răspunse Miranda ridicând glasul.

— Ai mai avut de-a face cu ei?

— Personal, nu, dar cunosc persoane care au fost găzduite aici. Sunt în drumul traficanţilor. Nu numai al traficanţilor de droguri, pentru că mai sunt şi cei care fac comerţ cu smaralde brute. Exportarea lor e interzisă, de aceea sunt trecute peste graniţă în mod ilegal. Acest sat serveşte în mod ocazional ca loc de popas.

Frost dădu din cap. Era un făcut, imediat ce un anumit lucru era interzis, totdeauna se găsea cineva care să încalce legea spre propriul profit. Spre norocul poliţiei, care altfel n-ar mai fi avut nici un motiv să existe! Până la urmă, societatea nu se organizează chiar atât de rău. Poliţaii îi vânau pe hoţii care încercau să scape de poliţai... Problema apare în momentul în care un poliţai devine hoţ. O astfel de situaţie dezorganizează tot sistemul, pentru că nu se mai înţelege nimic. Mai ales asta era moralmente dezagreabil!

Lăsă baltă aceste divagaţii înalt filosofice ca să împiedice un puşti de vreo cinci-şase ani care voia neapărat să-i şterpelească baioneta de la puşcă.

— *Easy, chief* murmură Mercenarul. *Salte, Amigo.*

O fetiţă încerca să pună mâna pe sacul lui Frost. Bagajul era la fel de mare ca ea. Frost o respinse uşurel şi-i zise:

— *Deme eso, Nina.*

— Vorbeşti spaniola? întrebă Miranda.

— Frânturi. Doar cât să mă descurc. Unde-l găsim pe şeful satului?

— Îl găsim noi, zise Miranda căutând cu privirea dincolo de zidul feţelor de copii.

Frost coborî din jeep şi se adresă unui om care se apropia:

— *Ayudeme, por favor. Quien es...*

Faţa omului fu luminată de un zâmbet – de bun-venit, ironic? – auzind spaniola de baltă a Mercenarului.

— Sunt şeful satului, îl anunţă el. Şi vorbesc puţin limba voastră.

— Grozav! Căutăm un locşor unde să ne oprim în noaptea asta. Ne poţi ajuta?

— *Si, senor.* Sunteţi…

— Comercianţi, îl ajută Frost.

— Ah, comercianţi, *esta bien!*

Apoi bătu din palme, dădu cu o voce guturală ceea ce probabil că erau nişte ordine, cu un debit verbal atât de rapid încât Frost avu impresia că ascultă un disc pus pe o turaţie greşită. Se întoarse spre Miranda şi întrebă:

— Ce tot Spune? Mi-e greu să-l urmăresc.

Tânăra râse. O făcea pentru prima dată de când se întâlniseră şi îi şedea foarte bine. Avea un râs sincer care o făcea să deschidă larg gura arătându-şi dinţii albi şi limba roz… Modul acela de a se deda veseliei ascundea o senzualitate latentă pe care o ghicise la ea încă de la început. Din păcate, deocamdată nu se alesese decât cu ghicitul!

— Dă ordine, îi explică Miranda, pentru ca femeile să pregătească mâncarea şi câţiva bărbaţi să păzească jeep-ul. Din cauza copiilor care scotocesc peste tot. Ia totuşi cu tine tot ce are o oarecare valoare… Nu se ştie niciodată.

Frost îşi luă bagajul, puşca, baioneta… Puse cheile în buzunar.

— Crezi că ar trebui să luăm şi bateria?

Miranda dădu din umeri. Era clar că nu gustau aceeaşi formă de umor. Presupunând că avea totuşi simţul umorului. Copiii săreau în jurul lor strigând:

— Ţigări, ţigări!

Frost se uită la o fetiţă care se agăţase de cracul pantalonilor săi. Mucoasa nu avea mai mult de patra ani. Mercenarul dădu din

cap. Mai văzuse copii cerşind în toate colţurile pământului. Numai că ăştia cereau ţigări… ceea ce era mult mai nevinovat faţă de ceea ce alţi puştani cereau… sau ofereau.

Li se indică un loc unde îşi puseră lucrurile şi se aşezară direct pe jos în aşteptarea mesei. Femeile trebăluiau iar copiii se uitau la ei, interesaţi mai ales de panglica de piele neagră a omului cu un singur ochi. Fetiţa care vrusese să-i care sacul se instală direct pe genunchii lui, atingând cu vârful degetelor acel obiect insolit. El o lăsă să-şi satisfacă curiozitatea, râzând complet dezarmat de candoarea ochilor ei negri. Miranda se uită de câteva ori la el foarte mirată. După ce-l văzuse cum luptase împotriva agresorilor, acum era surprinsă văzând că se lăsase fermecat de o copiliţă de trei degete!

Şeful satului se aşeză lângă ei şi făcu prezentările:

— Mă numesc Francisco, Frankie, pentru americani.

Apoi prezentă băutura care era adusă într-un bidon metalic:

— *Chicha,* foarte bună!

Îi întinse lui Frost un fel de ceaşcă nu foarte curată, plină cu faimoasa *chicha.* Mirosea a alcool. Probabil că băutura sterilizase recipientul. Mercenarul bău o gură şi avu impresia că tot gâtul i-a luat foc. Miranda, care îl urmărea cu coada ochiului, îi zise cu un zâmbet maliţios:

— E băutura oamenilor săraci. E tare.

— E tare, reuşi să articuleze Frost.

— S*i, fuerte,* aprobă Frankie încântat.

Femeile le întinseră nişte străchini goale. Apoi aşezară jos mai multe feluri de mâncare. Miranda îi arătă unul dintre ele şi îl avertiză:

— Atenţie, e foarte piperat. Ia mai bine din celălalt. E *ajiaco* – carne fiartă cu morcovi şi cartofi. I se mai adaugă un fel de smântână. Dar n-o să-ţi placă gustul, care e puţin cam rânced.

— Mai bine decât piper.

Şi se servi cu *ajiaco.* Nu era chiar rău, dar era clar că smântână era puţin „trecută”. Dar lui Frost îi era foarte foame!

Nimeni nu mai vorbea. Masa era o ocupaţie importantă căreia i se acorda toată atenţia. Frost se uita la Frankie. Nu avea prea mare încredere în zâmbetul şefului. Nu-şi mai înmuie buzele în *chicha* decât după ce-l văzu pe indian bând. Nu avea nici un chef să se pomenească drogat în mijlocul nopţii cu un tip încercând să-i taie beregata.

— Aveţi mulţi vizitatori? întrebă el.

Frankie făcu un gest cu mâna care însemna că situaţia era

favorabilă.

— Unii vin în mod regulat, completă el. Alţii numai o dată. Depinde.

Când Frost îi vorbi de plata găzduirii acordate, şeful satului răspunse râzând că vor mai vorbi despre asta mâine. Apoi le arătă o colibă vecină cu pădurea, puţin mai retrasă faţă de celelalte.

— Pentru tine şi pentru femeie, îl anunţă el.

Apoi le puse cu forţa în mână o sticlă de *chicha.*

— Ba da, ba da, e bună la noapte, îi asigură el zâmbind întruna.

Femeile strângeau străchinile şi restul de mâncare. Frankie îi însoţi până la colibă şi ridică acel fel de cuvertură care servea drept uşă. Apoi le ură noapte bună.

— Foarte ospitalier, zise Frost.

Tânăra femeie aprobă cu o mişcare a capului. Frost se uită la ceas. Apoi dădu puţin la o parte cuvertura de la intrare şi privi afară. Cei mai mulţi dintre oamenii satului dispăruseră deja în interiorul colibelor. Numai câteva femei mai trebăluiau, iar patru bărbaţi stăteau de pază lângă jeep.

— Ai observat ceasul de la mâna lui Frankie? întrebă Mercenarul.

— Nu, de ce?

— Pentru că e la fel ca al meu, un Rolex Oyster Perpetuei Sea-Dweller. Îţi garantez că jucăria asta costă un sac de bani. Dar al lui mai are şi brăţara de aur.

— Şi?

— Şi? Spune-mi şi mie de unde a luat un tip ca el atâta bănet ca să-şi cumpere un astfel de ceas?

— Poate că l-a primit cadou, de la un traficant.

— Posibil. Ai remarcat ce armă avea?

— Mulţi oameni poartă arme, mai ales în zona asta. E mai prudent aşa.

— Mulţi indieni din junglă au un Gold Cup? Un Colt Gold Cup cu mâner stil Tiffany?

Miranda făcu ochii mari.

— Vrei să spui că l-a furat? şopti ea.

— Exact. Şi pot să pun prinsoare că pe-aici pe undeva are ascunsă o frumoasă colecţie de jeep-uri şi lăzi pline cu arme, destul ca să aprovizioneze raionul de armament al celui mai mare magazin din Miami. Şi sunt convins că omoară oamenii ca să-i jefuiască. Doar pentru mica lui provizie personală.

— Şi pe noi de ce ne-ar ucide?

— Am început să fiu mai atent la el când am remarcat insistenţa cu care se uita la ceas. Nu suntem pentru el nişte neînsemnaţi, nişte independenţi? S-a pomenit cu noi. Nu i-am vorbit de nimeni cunoscut de el, care ar fi putut să ne recomande adresa. Pentru el, în spatele nostru nu există o organizaţie structurată ca să vină să-i ceară socoteală. Cine s-ar interesa de un cuplu de mici traficanţi pătrunşi de curând în circuit?

Miranda asculta cu atenţie, gândindu-se la consecinţele celor spuse de Frost, dacă avea dreptate. Se îndreptă şi ea spre uşă şi dădu la o parte un colţ al cuverturii. Apoi se întoarse spre însoţitorul ei.

— Jeep-ul e păzit, murmură ea.

— Ciudat, nu? Copiii s-au culcat cu toţii.

— Ce putem face?

— N-ar folosi la nimic să luăm jeep-ul. Oamenii sunt înarmaţi. Nici măcar nu vom ajunge la el. Şi toţi bărbaţii din sat ne vor cădea în cârcă. Trebuie să-i lăsăm să vină ei la noi.

Mirosi sticla de *chicha* care le fusese „oferită”. Era aceeaşi băutură servită la masă? N-ar fi băgat mâna în foc.

— Mirosul nu e acelaşi. Ne-au pregătit o sticlă de „transfer”.

— O ce?

— Un bilet pentru lumea cealaltă. Îşi închipuie că vom face dragoste, vom bea şi vom adormi pentru totdeauna.

Miranda tresări.

— Dar nu vreau să fac…

— Nici nu-ţi cer. N-ar fi deloc momentul potrivit.

Ce pudice erau femeile latine în unele ocazii. Expresia „a face dragoste” o ofensase de parcă i-ar fi smuls cineva hainele de pe ea cu forţa. Cu toate astea, aceleaşi femei ştiau să fie pasionate când voiau.

— Vom petrece o noapte albă. În fine, *eu* voi petrece o noapte albă. Poţi să te culci. Cu siguranţă că au intenţia să ne sugrume, sau să ne taie gâtul cu maceta, în timpul somnului. Nu se aşteaptă la nici o rezistenţă din partea noastră.

Frost se instală lângă uşă, cu puşca de asalt pe genunchi.

— Dormi, măcar unul dintre noi să se odihnească. Şi dacă m-am înşelat, această noapte albă va fi pentru mine pedeapsa meritată. Mâine vei trece tu la volan.

Aprinse o ţigară scoasă dintr-un pachet mototolit. Era obosit şi ar fi dorit tare mult să doarmă. Dar dorinţa de-a rămâne în viaţă era mult mai mare…

*

Tresări în penumbră. Adormise sau numai aţipise câteva secunde? În orice caz, fusese trezit din toropeală de un zgomot din exteriorul colibei. Ascultă cu atenţie. Cineva vorbea cu glas scăzut. Se uită la ceas. În curând avea să se crape de ziuă.

Se aplecă peste femeia adormită. Miranda se agită în somn, chinuită parcă de vise. Îi scutură umărul, apoi îi acoperi gura cu o mână. Ea deschise ochii speriată, apoi înţelese imediat când îl văzu arătând cu cealaltă mână cuvertura care servea drept uşă, după care duse un deget la gură. Tânăra femeie clipi, transmiţându-i astfel că înţelesese mesajul.

Frost îi întinse puşca de asalt indicându-i prin gesturi că avea piedica pusă. Ea se ridică, luă arma precum şi centura la care era fixat tocul de piele al pistolului. Arma de metal zăngăni şi amândoi încremeniră. Zgomotul li se păruse asurzitor în liniştea nopţii. În cele din urmă, Miranda îşi legă centura cu multă grijă.

Frost îi arătă cealaltă parte a uşii. Miranda se postă în locul indicat cu multe precauţii. Apoi se lăsă în jos şi-şi încheie şireturile.

Afară se auzea o voce care şuşotea. Amândoi stăteau lipiţi de pereţii din material vegetal, de fiecare parte a deschizăturii, în timp ce ea dormea, Mercenarul examinase cu grijă coliba. Uşa era singura ieşire. Nu găsise nici un alt interstiţiu prin care să poată fi observaţi din exterior.

Mercenarul percepu o altă voce şi nişte foşnete uşoare. Le simţea fizic în stomacul contractat, în palmele mâinilor asudate.

În vârful degetului care atingea uşor trăgaciul. Cu degetul mare, încetişor, tăcu să alunece selectorul pe foc automat. Miranda îl imită.

Cuvertura se mişcase imperceptibil. Apoi nimic. Frost se lipi de perete, gândindu-se totodată că dacă sătenii foloseau arme de foc, ar fi fost o adevărată sinucidere să rămână acolo. Materialul din care era făcut peretele n-ar fi rezistat în faţa gloanţelor. Dar presupunea că nu vor folosi această metodă. Aceşti partizani ai eforturilor minime n-ar fi fost dispuşi să construiască altă colibă după fiecare asasinat. Poate că le îngropau pe victime sub rogojina grosolană care acoperea solul! Asta era până la urmă metoda cea mai raţională. Petrecuseră noaptea pe cadavre... Vesel gând!

Aruncă o privire la ceas şi asta îi aminti de Bess, care i-l alesese. Bess... căreia îi promisese că se va reîntoarce repede,

îşi va ţine promisiunea, se va reîntoarce, iar Frankie nu va pune mâna pe ceasul lui.

Cuvertura se dădu la o parte şi apăru un cap. Şi deasupra capului o macetă. Într-o clipă, tipul îşi dădu seama că nimeni nu dormea pe pământ. Se întoarse şi strigă:

— Francisco!

Frost trase prin cuvertură şi văzu ochii omului dilatându-se de groază. Capul dispăru dincolo de cuvertură. Tipul căzu pe spate.

Frost făcu un pas înapoi în momentul în care doi tipi ridicau cuvertura ca să se năpustească înăuntru. Trase o rafală scurtă deplasându-şi uşor arma. Primul dintre atacatori se prăbuşi scăpând din mână puşca AK 47. Al doilea se poticni, ridică arma, dar Miranda îi expedie o rafală care îi perforă gâtul.

— La pământ! strigă Frost.

Văzând că nu se mişcă, cu arma îndreptată în continuare spre uşă, Frost se aruncă asupra ei, o trânti la pământ, acoperind-o pe jumătate cu corpul lui. Exact în acel moment afară izbucniră focuri de armă. Oamenii trăgeau la înălţimea taliei, iar gloanţele treceau într-o veselie prin pereţii din paie şi noroi uscat, stârnind nori de praf.

Deodată se făcu tăcere. Nu mai trăgeau. Frost o împiedică pe Miranda să ridice capul. Calmul după violenţa împuşcăturilor avea ceva fantasmagoric.

— *Salga,* Frost, *con sus mănos arriba!*

Era vocea lui Frankie.

— *Tire al suelo su arma!*

— Ne spune că aruncăm armele, şopti Miranda.

Frost nu mişcă, gândindu-se intens. Apoi un miros caracteristic îi lovi nările făcându-l să se înfioare. Benzină! Benzină care ardea! Privi deasupra capului. Focul nu se transmisese încă acoperişului, dar n-ar mai fi durat mult.

— Miranda, îi şopti el la ureche, când am să-ţi spun, să tragi în peretele din faţa uşii, până când goleşti încărcătorul.

Apoi se târî la sticla de *chicha* şi scoase batista din buzunar. O răsuci şi făcu din ea un dop pentru sticla pe care o aşează lângă el.

Trase o rafală spre uşă, apoi se întoarse spre peretele opus şi începu să tragă. Fumul începea să pătrundă în interiorul colibei, făcând atmosfera greu de respirat. Ochiul i se umplea de lacrimi.

— Acum, Miranda, trage!

Zgomotul deveni asurzitor. Tuburile gloanţelor săreau în toate sensurile. În câteva secunde, o porţiune de perete fu distrusă,

secerată de gloanţele armelor automate. Puşca de asalt a lui Frost era goală şi înlocui cu repeziciune încărcătorul. Deasupra capetelor lor, acoperişul ardea şi de sus începuseră să cadă fragmente aprinse.

Miranda îşi golise încărcătorul. Frost îşi trecu peste piept cureaua sacului şi făcu la fel cu cel al tinerei femei. Apoi lovi cu piciorul şi deschise o trecere în peretele ciopârţit. Luă de jos sticla de *chicha,* aprinse dopul de pânză cu un tăciune căzut de sus şi astupă din nou sticla. Ieşi cu jumătate de corp afară prin spărtură şi aruncă cât mai departe posibil cocteilul Molotov improvizat.

O apucă pe Miranda şi o lipi cu umerii de peretele cel mai depărtat, aşteptând explozia. Se auzi o bubuitură enormă, urmată de strigăte de panică.

— Haide! strigă el.

Cu fata pe urmele lui, Frost se năpusti spre pădurea care începea exact în spatele colibei. Se ivise prima geană de lumină, întreg satul era în picioare, cu toate tipurile de arme existente, de la macetă până la puşca de asalt. În locul unde explodase sticla de *chicha* era acum un mare gol.

Dar, după toate aparenţele, oamenii încă nu înţeleseseră nici de unde aterizase cocteilul Molotov, nici pe unde încercau prizonierii să iasă. Se adunaseră toţi în faţa colibei, strigând şi gesticulând. Femeile erau în genunchi, aplecate peste morţi şi răniţi, lamentându-se zgomotos.

Miranda strigă:

— Şi jeep-ul?

— Uită de el, îi răspunse Mercenarul strigând şi el peste umăr.

Fuseseră deja înghiţiţi de zidul de verdeaţă. Dar fuseseră zăriţi de unul din săteni. Omul se repezi, cu maceta ridicată, iar Frost îl seceră în plină cursă cu o rafală scurtă. Tipul se opri brusc, apoi căzu cu faţa în jos. Ceilalţi înţeleseră situaţia. Răsunară împuşcături numeroase, susţinute, iar frunzele păreau că suportă brusc ploaia unei furtuni nemaivăzute.

Miranda se oprise din alergat ca să tragă. Arma ei, pe care o reîncărcase în timp ce Frost arunca cocteilul Molotov, trăgea cu spor. Mercenarul îi strigă:

— Fugi, voi încerca să-i întârzii!

Ea ezită o secundă. Frost o împinse ca s-o determine să o şteargă.

— Mişcă-te, Dumnezeule mare!

Miranda o luă la fugă. Frost întoarse capul spre sat exact la

timp ca să vadă ivindu-se un om cu o macetă în mână, cu ochii holbaţi de furie, strigând ca un nebun. Nu mai avea timp să ridice arma. Patul puştii se deplasă în sus, formând un arc de cerc a cărui traiectorie întâlni maxilarul tipului, producând un zgomot sinistru de os rupt. Dacă tipul avea dinţi proşti, era posibil ca toţi să fi cedat în urma şocului!

Indianul urlă şi-şi duse mâna la faţă. Frost profită de ocazie ca să-i înfigă baioneta în burtă, iar tipul se prăbuşi într-o baltă de sânge. Din spatele lui se apropiau doi indieni. Frost trase. Primul se clătină ducând mâna la gâtul ciuruit, dar al doilea făcu un salt într-o parte şi dispăru în junglă. Mercenarul se lipi de trunchiul unui copac. Aştepta cu încordare sosirea altor atacatori. Un zgomot imperceptibil îl făcu să întoarcă capul. Ridică arma ca să blocheze maceta care i-ar fi spart capul. Omul îşi trase arma, Frost făcu un pas înapoi şi se poticni, sprijinindu-se de copac ca să nu cadă. Spaţiul dintre ei era prea mic ca să-i permită să ridice ţeava puştii. Reuşi să blocheze încă o dată maceta cu lama baionetei. Apoi, lovi violent ca să desfacă garda adversarului şi-i înfipse lama în carotidă. Omul scoase un gâlgâit, apoi un lichid cald ţâşni stropindu-l pe Frost, care îl împinse pe indian cu genunchiul ca să scape de cadavrul care se prăbuşea peste el.

Cel care dispăruse în junglă ataca din nou. Avea o puşcă şi Frost se aruncă la pământ în momentul în care răsună rafala. Copacii din jurul lui primiră câte o porţie de gloanţe. Mercenarul trase şi-l nimeri pe indian drept în piept.

Trei tipi se iviră în acelaşi timp, vociferând, la câţiva metri de Frost. Mercenarul apăsă pe trăgaci. Puşca de asalt era goală. Smulse din toc revolverul Power şi trase din instinct, iar unul dintre cei trei se roti în loc şi se prăbuşi pe solul umed. Al doilea fu pocnit drept în frunte. În mod ciudat, tipul mai făcu încă doi paşi înainte de a cădea la doi metri de Frost, cu capul agitat de tresăriri spasmodice. Al treilea se opri brusc, îi întoarse spatele şi o luă la fugă spre sat. Curajos, dar nu temerar! Sau voia să-şi îndemne adversarul să vină după el! Dar Frost nu-l băgă în seamă.

Indianul aruncă o privire peste umăr şi văzu că nu e urmărit. Se întoarse la atac. Scrupulele lui Frost dispărură acum cât ai clipi şi ţinti cu grijă înainte de a trage. Al treilea om îşi termină evoluţia în jungla columbiană.

Mercenarul se repezi în direcţia în care plecase Miranda. Acum se făcuse ziuă de-a binelea şi nu-i era greu să se orienteze.

Din nefericire, de lumină beneficiau şi urmăritorii săi. În timp

ce fugea, Frost se uită în urmă. Deocamdată nu era nimeni. Spera că Miranda, aflată în faţă, să nu-l ia drept un sătean. Ar fit fost culmea ironiei!

Acceleră ritmul. Cei doi saci pe care îi căra pe spate începeau să atârne cam greu; şi nu era prea uşor să menţii o rapiditate constantă de deplasare prin acea vegetaţie incredibil de deasă. Umiditatea ambiantă, apropiată de 100%, nu facilita nici ea respiraţia. Era lac de transpiraţie. Simţea o durere în plămâni. Afurisitele de ţigări! Totuşi, exact în acel moment, dacă ar fi putut, s-ar fi oprit să tragă o piparoasă!

Întoarse capul. Era urmărit, dar oamenii din urma lui erau deocamdată destul de departe. Ştia că nu vor renunţa. Dacă i-ar fi lăsat să scape, s-ar fi terminat cu micul lor comerţ. Se va da alarma şi autorităţile vor veni să scotocească satul. S-ar fi terminat cu locul de popas al traficanţilor de toate felurile şi şi-ar fi luat adio de la ceasuri frumoase şi pistoale sofisticate în schimbul unei sticle de *chicha* „drogate” şi a unui banal asasinat nocturn. Ca să se salveze, Frost ştia că nu avea altă cale decât să-i elimine pe toţi până la ultimul…

Sări peste trunchiul unui copac căzut de-a curmezişul cărării, în spatele lui stătea ascunsă Miranda, cenuşie la faţă.

— Vin după noi?

— Da, răspunse Frost gâfâind. Şi se trânti lângă ea, cu revolverul în mână la adăpostul trunchiului năpădit de termite. Scotoci în sacul lui în căutare de muniţii. Îşi reîncărcă rapid pistoletul, apoi puşca de asalt. Ceilalţi nu mai erau acum prea departe.

— Ascultă, zise el, avem o şansă să scăpăm. Trebuie să-i lăsăm să se apropie toţi cât mai mult posibil. Şi să tragem în ei. Altfel vor reuşi să ne încercuiască. Dă-mi puşca ta şi stai culcată la pământ. Şi nu ridica capul.

— Dar pot şi eu să trag.

— Nu. Lasă-mă pe mine. Nu e necesar să le oferim două ţinte.

Puse la loc revolverul High Power, îi luă puşca de asalt din mâini şi o apăsă pe cap ca să o oblige să se lase în jos. Culcat pe o parte, cu o armă în fiecare mână, aruncă o privire prin spaţiul format de ramurile principale ale copacului. Şi îi văzu apărând. Acei imbecili alergau grupaţi. Se strădui să-i numere: unu, doi, trei… opt, nouă… Ăştia erau toţi. Mai aşteptă puţin, abţinându-se să tragă prea devreme. Spera că Miranda va avea nervii destul de tari să n-o ia la fugă urlând.

Deodată, ca un diavol împins de un arc, Mercenarul sări în

genunchi, cu o armă în dreptul fiecărui şold. Cele două puşti de asalt începură să tragă cu furie secerând oamenii aflaţi în plină cursă şi care nu avuseseră timp să înţeleagă nimic.

— Ticăloşilor! răcni Frost.

Dar strigătul lui se pierdu în vacarmul infernal al armelor automate. Câţiva indieni căzură ca nişte popice lovite în plin. Doi încercară să facă cale întoarsă, dar rafalele îi nimeriră în spate şi-şi terminară cursa cu un plonjon ridicol şi braţele în cruce. Unul dintre ei avu timp să ridice arma şi tragă o rafală, care nimeri copacul culcat la pământ, împrăştiind în toate sensurile frânturi de lemn putred şi termite. Frost trăgea neîncetat şi tipul se îndoi de la mijloc, ca o marionetă, înainte de a se rostogoli pe pământ.

Cele două arme erau goale. Frost pe sprijini de trunchiul copacului. Metalul frigea. Se lăsă o tăcere ireală. Cadavrele zăceau la câţiva metri, în poziţii ciudate, cu nasul în pământ.

Frost respiră profund, scrutând cărarea pe unde apăruseră sătenii. Dar nu se mai ivea nimeni. Probabil că alţii nu mai erau. Îşi scotoci buzunarele în căutarea unui pachet de Camel şi a vechii lui brichete Zippo. Îşi puse în colţul gurii o ţigară care avea o formă ciudată şi aprinse bricheta. Trase cu sete primul fum, umplându-şi cu încântare plămânii. Totul era calm.

Miranda ridică capul, apoi se ridică pe coate. Se uită la Mercenar. Avea un picior aşezat pe trunchiul copacului putred, un cot sprijinit pe genunchi, bărbia în mână, o ţigară între degete.

Imaginea însăşi a seninătăţii. Se aşeză în fund şi privi dincolo de copacul culcat. Era albă la faţă.

— I-ai…

Înghiţi în gol. Avea gâtul uscat şi nu reuşea să articuleze cuvintele. Frost îi zâmbi.

— I-ai… i-ai omorât pe toţi? reuşi ea să zică în cele din urmă.

— Nu pot să bag mâna-n foc. Dar aşa sper.

CAPITOLUL X

— Ne instalăm aici, o anunţă Frost.

Îi arătă malul unui mic curs de apă şi Miranda se sprijini cu spatele de trunchiul unui copac.

— OK, zise ea gâfâind uşor.

Se deplasau în marş forţat de două ore, în atmosfera jilavă provocată de intensitatea soarelui asupra umidităţii junglei. Ţânţarii erau peste tot, exasperanţi, atraşi de mirosul de transpiraţie care emana din corpurile lor.

De momente bune, Miranda se străduia să nu se mai gândească decât la pasul următor. Încă unul, apoi încă unul. Voia să uite de durerile difuze şi de plămânii care ardeau. Gândul că în sfârşit se opreau îi provoca o undă de bucurie în tot corpul.

Frost simţea dureri la cap şi în spate. Simţea o nevoie presantă de a se spăla, suportând cu greu jegul acumulat. Cursul de apă era bine venit.

Porni în jos pe taluz.

— Crezi că apa asta e potabilă? întrebă el.

— Pentru băut, cred că e mai bine să pui o pilulă dezinfectantă. Am în sacul meu.

Mercenarul ajunse la marginea apei şi îşi puse sacul jos. Întrebă din nou:

— Dar de spălat e bună?

— Ar trebui să fie. Dar nu băga capul la fund.

Frost se lăsă în genunchi şi se stropi pe faţă. Răcoarea apei îi dădu o impresie de fericire. Se dezbrăcă complet, bucuros că-şi scoate hainele în care avea impresia că miroase urât. Intră în râu şi se scufundă până la gât.

Miranda îşi lăsase sacul jos, apoi se apropie de marginea apei.

— Uite, zise ea.

Şi îi întinse o bucată de săpun. Frost ieşi să se săpunească, apoi lăsă apa să-i alunece pe corp.

— Nu vrei să intri şi tu?

— Ba da, ba da, dar după tine. Unul dintre noi trebuie să rămână cu degetul de trăgaci.

— Ai dreptate, răspunse Mercenarul.

În cele din urmă ieşi din apă, luă prosopul întins de ea şi se fricţionă viguros. Miranda se dezbrăcă şi ea. Frost putu să admire

proporţiile perfecte ale corpului ei musculos. Îi zărise deja coapsele când se schimbase la maşină. Dar restul era şi mai atrăgător. Avea doi sâni mici şi rotunzi, şolduri în formă de amforă, abdomenul plat, iar micul triunghi negru emana un puternic erotism.

Miranda ieşi din apă cu părul ud, mii de picături alunecând pe pielea ei mată, formând firişoare fine de apă care se scurgeau după curbele corpului ei.

Frost se îmbrăcase deja cu haine curate, iar oboseala căzu asupra lui ca o mantie de plumb. Nu dormise toată noaptea, după care susţinuse lupta împotriva sătenilor şi executase marşul forţat. Ea îi aduse o cafea pe care el o bău cu mare plăcere. Miranda se aşezase lângă el, tăcută după cum îi era obiceiul. Frost fumă o ţigară urmărind cu privirea curgerea apei. Ochiul i se închidea.

Miranda îşi puse deodată capul pe umărul lui.

— Frost... Aş vrea să facem dragoste, zise ea cu glas scăzut.

Invitaţia era discretă, iar o propunere atât de cinstită nu putea să fie refuzată. Nu trebuia să dezamăgească o doamnă.

— Dar mai înainte trebuie să dormi, continuă ea. Ai nevoie de somn.

Ca să n-o dezamăgească, poate că era mai bine să doarmă pentru a fi în cea mai bună formă.

Miranda se ridică şi instală un sac de dormit la umbra unui pâlc de copaci.

— Gata, odihneşte-te. Te voi aştepta.

El se întinse şi închise ochiul. Adormi instantaneu.

Frost deschise ochiul. Fu surprins de senzaţia de frig. Nu era prea multă lumină. Sosise ceasul când noaptea ronţăia uşurel din lumina zilei, în amurg. Răcoarea se datora altitudinii la care se aflau. Se uită înjur. O văzu, stând pe un bloc de piatră, ceva mai departe de el, cu puşca de asalt pe genunchi. Îl păzea. Asta îl făcu să zâmbească.

Hainele pe care le purtase în ajun şi în acea dimineaţă erau agăţate ici şi colo. Le spălase. Îi fu recunoscător.

Dormise mult şi se simţea complet refăcut.

— Miranda! o strigă el.

Ea întoarse capul spre el şi zâmbi. Aerul serios, aproape grav, pe care îl avea totdeauna, dispăruse cu totul. Părea brusc incredibil de tânără.

— Da?

— Parcă-mi spuseseşi ceva mai adineauri, înainte de a adormi.
— Ah! Îţi aminteşti? zise ea serioasă.
— Perfect. Vino.

Ea se ridică şi se apropie de el. Lăsă jos arma şi-şi descheie bluza, pe care o scoase şi o aruncă puţin mai departe de ei. Desfăcu centura de care avea prins tocul revolverului, o puse cu grijă lângă puşca de asalt, apoi îşi desfăcu pantalonii. Îi aruncă lângă bluză şi se lăsă în genunchi. Nu mai avea pe ea decât un mic slip de dantelă albă. Deschise sacul de dormit şi se lungi, sprijinită pe un cot.

Uitându-se ţintă la el, Miranda îi descheie bluza de uniformă, apoi îi desfăcu pantalonii. Îşi strecură mâna sub pânză şi mângâierea incredibil de uşoară îi provocă Mercenarului o dorinţă brutală. Savură câteva momente atingerea care făcea să i se umfle membrul. Ea nu-şi lua ochii de la el, urmărindu-i pe faţă efectul acelei mângâieri uşoare.

Apoi mâna urcă sub tricou, se plimbă şi coborî din nou. Frost se ridică pe jumătate ca să-şi scoată bluza de uniformă, scoase pe cap tricoul şi se lungi din nou ridicându-şi fundul în timp ce ea îl debarasa de pantaloni şi de slip în acelaşi timp. Se lipi apoi de el, trăgând sacul de dormit peste ei.

Miranda se târî pe corpul lui şi Frost îi simţi sânii pe piept. Sfârcurile erau tari ca nişte creioane. O înconjură cu braţele şi îi mângâie spatele şi şalele.

Trase de slipul de dantelă şi-l făcu să alunece de-a lungul picioarelor. Acum erau în întregime goi şi sexul lui ajuns la dimensiunea maximă era prins între pântecele lor. Ea îşi aşeză buzele pe gâtul lui, apoi le plimbă pe piept, atingându-i uşor pielea cu vârful limbii. Frost avea impresia că mii de mici terminaţii nervoase erau gâdilate rând pe rând. Capul ei coborî până la pântece şi Mercenarul îşi crispă nervos degetele în părul ei aspru când Miranda îl prinse cu toată furia.

Tânăra femeie îi aplica un supliciu insuportabil de plăcut, oprindu-şi mângâierea când îl simţea gata să izbucnească, reluând mişcarea după câteva secunde. Frost îi simţi limba urcând şi coborând, învăluindu-l. În cele din urmă îl lăsă, urcă până în dreptul lui şi se întinse alături.

Frost se aplecă asupra ei şi-i mângâie pieptul. Tânăra femeie închise ochii şi de pe buzele ei se auzi o tânguire răguşită. Îi ciupi sfârcurile sânilor, făcând-o să ţipe, apoi le prinse cu dinţii. Ţipătul încetă, de parcă şi-ar fi tras sufletul. Treptat, Frost îi descoperea corpul, mângâindu-l fără grabă. Tânguirea aceea ciudată se auzi

din nou, modulată de ritmul mângâierilor. Se jucă multă vreme cu pielea ei.

Când Miranda începu să gâfâie, cu braţele şi picioarele desfăcute, oferindu-se în întregime masculului, Frost se culcă peste ea şi o pătrunse lent, cu o împingere continuă. Tânăra femeie începu să se mişte, iar el îşi puse buzele pe sânii ei.

Miranda îl cuprinse cu braţele şi se arcui, venind în întâmpinarea lui. Bazinul i se agită, iar el îi murmură la ureche, aşa cum linişteşti un cal nervos:

— Haide... încet... Avem tot timpul, îi impuse apoi propriul său ritm, făcând plăcerea să crească progresiv până când tânăra femeie ţipă arcuindu-se sub el.

Miranda deveni brusc moale şi după câteva secunde adormi. Frost se dezlipi încetişor de ea, o privi cum doarme, apoi se ridică, o înveli şi se îmbrăcă. După aceea se duse să ia din sac ceva de mâncare. Avea o foame de uriaş. Din păcate, era nevoit să se mulţumească cu alimente deshidratate! Pe lumea asta nu poţi avea chiar totul!

A doua zi dimineaţă, foarte devreme, porniră din nou la drum. Încă nu se făcuse ziuă, dar vedeau destul ca să se poată orienta. Miranda dormise neîntoarsă până când Frost o trezise ca să plece. Se sculase şi se pregătise fără nici o vorbă. Nici unul dintre ei nu făcuse nici cea mai mică aluzie la micul divertisment din ajun. Dacă n-ar fi avut amintiri atât de precise şi dacă n-ar fi văzut-o ieşind în întregime goală din sacul de dormit, Frost s-ar fi întrebat dacă nu cumva visase.

Din cauza pierderii vehiculului, aveau de mers cel puţin două zile în plus. Miranda înainta în aparenţă fără să obosească, adoptând ritmul impus de Frost fără să discute, acceptând opririle atunci când el i le propunea, dar fără să le ceară niciodată. Raporturile dintre ei se schimbaseră în mod foarte subtil. Era ca totdeauna foarte puţin expansivă şi zâmbea la fel de rar. Mergea cu faţa serioasă, ocupându-se de ale gurii la fiecare oprire, fără să facă vreun comentariu.

Când se făcu seară, Miranda se dezbrăcă foarte natural şi se lipi de el, la fel de docilă ca şi în seara precedentă. Temperamentul ei aprins nu părea să fi suferit de pe urma marşului.

Frost o duse până la paroxismul dorinţei, după care ea îl violă literalmente, călărindu-l ca o dominatoare. Pe urmă adormi buştean, brusc, eliberată parcă de prea-plinul unei sexualităţi

furibunde.

Porniră mai departe în zori. Vegetaţia se schimbase odată cu altitudinea. Nu mai era chiar atât de cald şi umezeala se redusese treptat, iar ţânţarii practic dispăruseră. Pe la jumătatea zilei, Frost o întrebă dacă se apropiau, iar Miranda îi răspunsese foarte evaziv:

— În curând vom ajunge.

Era un răspuns vag. Văzând că asta nu-l prea satisface, tânăra femeie adăugă:

— Te voi anunţa la timp.

La lăsarea serii, Frost luă hotărârea să se oprească. Ea trebălui în tăcere ca de obicei, apoi veni lângă el imediat ce Frost desfăcu sacul de dormit.

Miranda făcu o adevărată risipă de imaginaţie, variind la infinit mângâierile. Aşezat în genunchi între coapsele ei, Mercenarul o posedă cu violenţă, făcând-o să tremure, cu mâinile agăţate de şoldurile ei, după care se prăbuşiră sudaţi unul de altul, total epuizaţi.

Contrar primelor două nopţi, tânăra femeie nu adormi imediat. După ce-şi trase sufletul câteva minute, îl asaltă din nou pe Frost cu elanurile ei amoroase, stârnindu-i din nou ardoarea. Se dedară jocului dragostei până foarte târziu în noapte şi primul adormi Frost.

Înainte de a adormi, Mercenarul îşi zise că relaţiile dintre ei se amelioraseră simţitor. Dar era tulburat de partea de mister pe care Miranda nu i-o dezvăluise. Acea senzualitate dezlănţuită nu se potrivea deloc cu rezerva obişnuită a tinerei femei. Nu putea să nu fie cu ochii în patru. Trebuia să se ferească, să fie prudent...

Frost îşi îmbrăcă hainele şi se aplecă să-şi lege şireturile la bocanci. Aruncă o privire spre Miranda. Tânăra femeie era gata de multă vreme, căci se trezise înaintea lui. Cu puşca de asalt în mână, însoţitoarea lui se uita la ceva ce el nu putea să vadă din locul în care se afla. Vru s-o strige, apoi se răzgândi şi întinse mâna spre revolver.

— *No se mueva, Americano!*

Frost încremeni. Era vocea unui bărbat aflat în spatele lui şi auzi foarte clar pocnetul metalic al unei puşti de asalt care era încărcată.

— *Mantengase cellado!*

Înţelesese foarte bine ordinul, dar în loc să se supună. Frost

strigă:

— Miranda, Miran…

Lovitura în cap îi întrerupse strigătul. Căzu în faţă, cu stomacul contactat şi văzând stele verzi. Se rostogoli pe o parte şi văzu un bărbat în picioare, cu o puşcă în mână, cu ţeava îndreptată spre el, la câţiva centimetri de nas.

Apoi mai văzu şi alţii, cel puţin vreo şase, toţi înarmaţi la fel, aşezaţi în jurul lui. Printre picioarele unuia dintre ei o zări pe Miranda şi ea înconjurată de câţiva bărbaţi.

— *Sus manos arriba!*

Frost se ridică cu greu în picioare şi ridică mâinile.

CAPITOLUL XI

Cu mâinile în sus, puţin ameţit din cauza loviturii primite la cap, Frost stătea în mijlocul oamenilor înarmaţi. Cercul se desfăcu ca să o lase pe Miranda să treacă. Avea arma în mână şi zâmbea.

— Ticăloaso! izbucni Mercenarul.

Erau oamenii din M.19 iar ea îl trădase. Făcu un pas spre ea, dar vocea din spatele lui îi strigă tăioasă:

— *Pare se donde esta!*

Se opri în loc. Cu atâtea arme îndreptate împotriva lui… n-ar fi putut să facă nici măcar doi paşi fără să primească o rafală bine plasată. Întrebă:

— *Que pasa?*

Aceeaşi voce răspunse:

— *Silencio!*

Simpatică situaţie! Dacă nu putea nici să vorbească, nici să se mişte, se anunţa o distracţie pe cinste.

Miranda se apropie de el şi îi aruncă în faţă:

— *Frost, capitan Frost, stupido!*

Mercenarul îi aruncă o privire cruntă şi abia se stăpâni să nu se repeadă la ea. Ar fi strâns-o de gât cu cea mai mare plăcere. Miranda îi ordonă:

— Acum, dezbracă-te.

— Hai sictir! îi răspunse el.

— Tu alegi. Ori te dezbraci, ori primeşti imediat un glonţ în cap.

Era clar că oferta era foarte limitată. Îndemnat de instinctul de conservare, luă hotărârea să mai amâne puţin ultima soluţie, începu deci să-şi scoată hainele pe care tocmai le îmbrăcase. Miranda făcu apoi semn unuia dintre oameni să-i lege mâinile la spate, trecându-i frânghia după gât.

— Ăsta e un lucru bun, zise tânăra femeie. Acum vom face o plimbărică şi nu trebuie decât să mergi. Asta o să te odihnească.

Frost o privi în faţă şi zise:

— *Puta!*

Ea păli la faţă dar nu reacţionă. Oamenii aşteptau cel mai mic semnal ca să-l lovească, dar ea îi întoarse spatele fără să zică nimic. Fu împins înainte şi Frost descoperi la capătul cărării un

spaţiu degajat unde aşteptau câţiva catâri. Toţi erau încărcaţi, după toate aparenţele gata de plecare.

Fu luat pe sus şi aruncat pe spatele unui catâr. Simţi că era legat ca un pachet, cu capul atârnat într-o parte şi cu picioarele în cealaltă. Nu se mai putea mişca.

Miranda trecu pe lângă el şi-i zise:

— Te păstrez... pentru Emilio.

Ştia că acesta era prenumele şefului care conducea activităţile teroriste ale organizaţiei M. 19. Celălalt nume nu-l auzise niciodată. Reuşi să ridice capul ca să zică:

— Câtă bunătate din partea ta!

Dacă ochiul lui ar fi fost un pistol, în acel moment Miranda ar fi căzut moartă pe loc. Dar Frost era dezarmat şi legat fedeleş. Miranda se depărtă de el şi catârii se puseră în mişcare.

Caravana încă mai mergea la căderea nopţii. Urcau o cărare abruptă de munte şi înţelese de ce fusese legat de catâr. N-ar fi putut să târască cu forţa un om recalcitrant pe un astfel de drum. Simţi cum puţinele muşte existente la acea altitudine se delectau cu sângele lui. Îl înţepau pe tot corpul. Crengile care se agăţau de el în trecere îi măturau dureros capul şi umerii, sau picioarele în partea cealaltă. Îi era frig. Nu-şi mai simţea încheietura mâinilor, acolo unde frânghia îi intrase în carne. Încercase zadarnic să-şi schimbe poziţia. Reuşise doar să-şi provoace un cârcel foarte dureros la gât şi se chinuise o jumătate de oră ca să scape de el.

Pe la miezul nopţii, după estimările lui cât se poate de aproximative, durerea cumplită de spate se deplasase spre umeri şi cap. Poziţia cu capul în jos accentua durerile, o versiune clasică a torturii subtile. Îşi pierdu cunoştinţa de mai multe ori, uşor adormit sau abrutizat în aşa măsură încât depăşise stadiul perceperii lucrurilor şi senzaţiilor.

Nu mai ava nici o noţiune a timpului sau a distanţei. Un cenuşiu neclar luase locul întunericului. Probabil că urma să apară zorile în clipa când simţi o undă caldă alunecându-i de-a lungul coapselor, înlocuită foarte repede de o senzaţie neplăcută de frig. Nu mai era în stare să-şi controleze sfincterul. Căzu în năuceală.

Frost deschise ochiul şi lumina violentă a soarelui îi făcu rău. Catârul se oprise. Nu mai reuşea să ridice capul, dar zărea picioare încălţate cu bocanci în jurul animalului. Auzi pe cineva

vorbind. I se păru că era Miranda, dar nu era sigur. Sângele acumulat în cap făcea dificilă perceperea sunetelor. Deodată se simţi alunecând, impresie foarte neplăcută, ca într-un vis urât când te prăbuşeşti în gol.

Probabil că îi tăiaseră legăturile, căci se pomeni pe pământ. Şocul căderii pe sol fu puternic, provocându-i junghiuri dureroase în tot corpul.

Fu apucat şi tras în sus. O văzu pe Miranda cu puşca îndreptată spre el. Fu aşezat pe picioare, apoi i se dădu drumul. Căzu în faţă ca un copac care se prăbuşeşte şi simţi pe gât gustul sângelui. Îi curgea sânge din nas. Deschise gura ca să respire. Fu din nou apucat, ridicat, dar de data asta nu i se mai dădu drumul.

Nu era în stare să-şi ţină capul drept. Îi cădea pe piept. Cineva îl apucă de păr şi îl trase în spate. Văzu înaintea lui o faţă.

— Sunt Emilio Barranca. Miranda mi-a spus... Eşti poliţist? Ai fost trimis ca să mă arestezi? Ca să mă omori?

Faţa era prelungă, tenul ca ceara, avea ochii vicleni, nebărbierit şi cu obrajii supţi. Când deschidea gura, Emilio Barranca îşi arăta dinţii îngălbeniţi de nicotină. Degetele din părul lui îl traseră şi mai puternic. Barranca repetă mai tare.

— Eşti poliţist? Răspunde!

Frost deschise gura ca să-l înjure. Dar nu reuşi să scoată nici un sunet. Primi o palmă violentă. Sângele începu să-i curgă iar din nas. Apoi începu „petrecerea”.

Doi inşi îl ţineau, în timp ce o huidumă îl lovea cu pumnii. Lovituri care provocau durere, bine plasate, eficace. În stomac, în pântece... La fiecare lovitură primită, Mercenarul îşi zicea că următoarea nu va putea să-i facă mai mult rău. Iar următoarea îi sporea gradul de suferinţă. Limitele rezistenţei sale se reduceau simţitor, dar veni un moment când nu mai simţi nici un fel de durere.

Îi dădură drumul lăsându-l să se prăbuşească.

CAPITOLUL XII

Frost deschise ochiul şi mişcă capul. Avea nasul umflat şi respira cu greutate. Avea buzele uscate şi crăpate. Avea impresia că limba îşi dublase volumul. Mucoasa gâtului i se părea aspră ca şmirghelul. Tuşi, ceea ce-i provocă dureri violente în toată cuşca toracică. „Maşina” avea nevoie de o revizie serioasă, altfel ar fi riscat să cadă definitiv în pană.

Avea umerii complet anchilozaţi, căci braţele erau legate împreună şi ridicate deasupra capului, agăţate de ceva... Se uită în sus, apoi în jos şi înţelese... Picioarele îi atârnau în gol la cincizeci de centimetri de sol, căci stătea în fund într-o construcţie ciudată care semăna vag cu o cuşcă de lemn, suspendată ea însăşi de tavanul colibei. Avea mâinile legate de partea de sus a cuştii. Îşi dădu seama că dacă fusese aşezat în fund în acea copie de capcană pentru tigri şi nu-l atârnaseră direct de braţe, o făcuseră ca să nu moară, cel puţin nu foarte repede. Această poziţie duce la asfixiere după un anumit număr de ore, prin contracţia prelungită a muşchilor respiratori. Delicată atenţie! Era ţinut în viaţă ca să afle mai multe de la el.

La uşa colibei se afla un om de pază, singur, aşezat pe un scaun.

— *Agua...* mormăi Frost. *Agua...* Paznicul întoarse capul, se uită la el, apoi luă o ploscă aşezată lângă el direct pe pământ. Se ridică şi se apropie lent de cuşcă.

— *Agua*?

— *Si, agua,* zise Mercenarul cu o voce răguşită de setea intensă care îi înăsprea coardele vocale.

— *Por favor.*

— *Agua, por favor.*

Omul scoase capacul, apoi răsturnă plosca făcând apa să curgă pe sol. Izbucni în râs, încântat de gluma lui şi dădu drumul recipientului care îşi revărsă ultimul rest de lichid. Apoi se întoarse pe scaunul său. Momentul de distracţie fusese scurt, dar astfel de ocazii erau rare acolo în munţi.

Frost se uită cu disperare la apa care acum forma o mică băltoacă pe pământ. Capul începu să-i huruie.

Îşi aminti că-i spusese lui Lew Wilson că era destul să-şi repete că nu va renunţa, că se va descurca să iasă cu faţa curată din

orice situaţie... Se întrebă dacă de data asta puterea lui de autoconvingere va fi destul de puternică.

Apoi se întrebă dacă destinul îi va acorda şansa ca s-o ucidă pe Miranda Ceballos.

Omul de pază se schimbase. Frost nu-şi dăduse seama de schimbare; probabil că îşi pierduse cunoştinţa. Plosca zăcea tot pe jos, dar apa dispăruse, absorbită de pământ.

Nu-şi mai simţea mâinile şi încheieturile lor. Picioarele îl dureau. Cu circulaţia întreruptă, membrele aveau toate şansele să se cangreneze. Încercă să-şi reamintească dacă ştia cât timp era necesar pentru asta. Nu, nu-şi amintea, sau poate că nu ştiuse niciodată. Să străduia să gândească ca să nu cadă în inconştienţă. Ce-i rezervau? Tortura, apoi moartea... după ce vorbea. Dar despre ce să vorbească? Nu era un peşte mare, ci doar un mercenar cu un simţ al lealităţii puţin cam rigid. Să le spună că o bănuia pe Oriana Vasquez că-şi omorâse tatăl? Chiar dacă era sau nu adevărat, asta i-ar face să se prăpădească de râs.

Uşa se deschise şi intră cineva. Era Miranda. Închise uşa. Omul de pază se uită la ea zâmbind. Se schimbase şi nu mai purta ţinuta de mărşăluit prin junglă. Era proaspătă şi strălucitoare cu bluza ei albă şi o fustă lungă care o făcea să pară mai înaltă. În alte împrejurări, Mercenarul s-ar fi bucurat de apariţia ei.

— *Capitan,* cum te simţi? i se adresă ea de la uşă.

Setea care îi ardea gâtul îl împiedică pe Frost să răspundă.

Oricum, n-ar fi avut nimic amabil de zis. Pentru respectarea bunelor maniere, era mai bine ca discuţia să se oprească în acest stadiu.

Scoase un cuţit din buzunarul fustei, făcu câţiva paşi înainte şi zise ceva peste umăr în spaniolă, dar atât de repede încât Frost nu înţelese nici un cuvânt.

Gardianul se ridică şi deblocă bara de lemn care îl ţinea pe Frost la înălţimea pântecului, împiedicându-l să alunece. Miranda stătea la un metru de cuşcă, uitându-se la el şi zâmbind. Mercenarul regretă că avea gura atât de uscată. I-ar fi plăcut s-o scuipe în faţă.

— Emilio vrea să-ţi vorbească, zise ea.

Apoi îl privi cu atenţie. Remarcă buzele deschise, uscate şi respiraţia dificilă.

— Am impresia că nu eşti în stare să spui mare lucru.

Se duse să ia de lângă uşă altă ploscă şi-i umezi buzele. Apoi îi

turnă câteva picături în gură. Era divin! Îi turna încet, câte puţin. Frost încercă să reţină plosca între dinţi, dar gâtul nu-i funcţiona suficient de bine ca să înghită repede şi apa îi curse pe obraji, revărsându-se pe la colţul buzelor. Miranda puse plosca jos, în timp ce el păstra apa în gură, impregnându-şi mucoasele. Gardianul aştepta.

— Ai face mai bine să mă omori imediat, mormăi Frost. Pentru că dacă scap, n-ai nici o şansă, de mâna mea mori!

Ea schiţă un zâmbet şi-i mângâie obrazul cu vârful degetelor. Ciudat umor! Apoi îi arătă gardianului cuţitul şi îi ordonă în spaniolă să-l dezlege pe prizonier. Tipul aduse scaunul şi îl instală la baza cuştii. Cu cuţitul în mână, gardianul urcă pe scaun şi tăie frânghia care menţinea braţele lui Frost întinse deasupra capului.

Mercenarul inspiră profund. Se ivea o şansă, probabil singura. Nu trebuia s-o rateze. Ridică lent genunchii şi, în momentul în care îşi simţi mâinile căzând în jos, lovi cu picioarele înainte, cu toată puterea pe care o mai avea. Tipul primi lovitura în stomac şi, fiind în echilibru instabil, fu proiectat pe peretele opus şi alunecă pe sol fără cunoştinţă. Miranda fusese şi ea îmbrâncită şi căzuse pe spate, cu fusta în cap. Din cauza violenţei loviturii date de Frost, cuşca fusese propulsată în spate, legănându-se la capătul frânghiei.

Mercenarul se rostogoli pe pământ. O văzu pe tânăra femeie ridicându-se şi-şi împinse brusc picioarele ridicate în direcţia ei, făcând-o să se împiedice. Miranda se lovi cu capul de o mobilă de lemn şi gemu.

Frost se rostogoli ca să se apropie de cuţitul care zăcea pe pământ, la jumătatea distanţei dintre el şi gardian. Nu se putea folosi de mâinile complet insensibile, nici să apese pe braţele care îl dureau prea tare. Reuşi să apuce cuţitul cu dinţii şi se răsuci ca să se aşeze în fund.

Miranda se ridica. Îşi duse mâna la cap şi murmură:

— Frost, oh, Frost…

Uitând complet de junghiurile pe care i le provoca târâşul, Mercenarul se apropie de ea pe genunchi şi pe coate, se răsuci pe o parte şi-i dădu o lovitură violentă la baza gâtului, cu ambele picioare goale. Tânăra femeie căzu cu faţa înainte şi nu mai mişcă.

Frost rămase nemişcat, epuizat de efort. Sângele îi bătea cu putere la tâmple, gâfâia şi avea impresia că e în căluşei.

Îşi dădu seama că nici măcar nu dăduse drumul cuţitului.

Strângea în dinţi mânerul gata să-l sfărâme. Se aşeză în fund, sprijinit de perete şi-şi ridică mâinile spre gură. Jumătate cu capul, jumătate cu braţele, Frost reuşi să execute o mişcare de du-te-vino ca să-şi cresteze legăturile cu lama cuţitului. Avea mâinile violete şi nu era în stare să-şi mişte degetele complet amorţite. Frecarea continuă îi rănea carnea.

Se răni de câteva ori din cauza alunecării neaşteptate a cuţitului. Dură destul demult, dar până la urmă legăturile cedară. Simţea că îi arde capul şi avea cârcei în braţe. Se lăsă pe spate ca să-şi relaxeze ceafa şi spatele. Apoi încercă să desfacă nodurile care încă îi mai strângeau încheieturile mâinilor. Dar mâinile nu reacţionară. Se îndârji şi, puţin câte puţin, cu preţul unor mari eforturi, reuşi. Afluxul brutal al sângelui în extremităţi fu gata să-l facă să leşine.

Gardianul se agită. Ar fi putut să-şi revină. Frost luă cuţitul de jos, dar încă nu era în stare să strângă mânerul destul de puternic ca să-l poată ţine bine. Atunci, prinse cuţitul între încheieturile mâniilor şi înfipse lama în gâtul tipului. Sângele ţâşni ca un gheizer, stropindu-i faţa.

Se rostogoli, fără să încerce să recupereze cuţitul. Nu avea forţa necesară. Se ocupă de legăturile de la glezne. Cu încăpăţânare, fără odihnă, folosindu-şi degetele rigide, Frost încercă iar şi iar. Călăii săi puteau să-şi facă apariţia în orice clipă. Nu era în stare să susţină o înfruntare, dar nu renunţă.

După ce veni de hac ultimelor legături, Frost îşi masă îndelung picioarele, apoi încercă să se ridice. Deocamdată nu putea. Atunci se târî până la gardianul mort şi înconjurat de o băltoacă de sânge pe care pământul o absorbea treptat şi îl căută în buzunare. Găsi un revolver de calibru 38, un model vechi Official Police. Recuperă cuţitul şi şterse lama pe pantalonii teroristului.

Încercă din nou să se ridice. Simţi înţepătura a mii de ace. Rămase agăţat de o ramă de lemn ea să nu cadă. Acum nu mai erau ace, ci mii de animăluţe mici care îi devorau interiorul picioarelor. Rezistă şi impresia cumplită că era trecut printr-un laminor se estompă treptat. Îndrăzni să facă un pas. Animăluţele reveniră la atac, apoi dispărură. Alt pas...

De câtă vreme se îndârjea astfel împotriva oricărei speranţe, ca un catâr ce era? Imposibil de spus. Se mira că totuşi nu venise nimeni. Examină revolverul, deschise cilindrul, fiind foarte atent să nu lase gloanţele să cadă. Cu degetele încă ţepene, nu le-ar fi putut pune la loc. Arma se afla în stare bună şi era încărcată.

Acum avea nevoie de haine. Erau bune cele ale mortului,

începu să-l dezbrace. În momentul în care aproape că ajunsese la capătul eforturilor observă că în colţ era o ladă. În ea se aflau toate lucrurile lui. Era clar că norocul trecuse acum de partea lui. Era deja incredibil că se putuse elibera, dar faptul că-şi regăsea sacul intact era clar un semn al destinului.

Se îmbrăcă cât putu de repede. Era încă neîndemânatic căci nu-şi recăpătase toată agilitatea. Şi totuşi, trebuia să se bucure de toate mijloacele căci ceea ce-l aştepta era foarte dificil.

Şi mai întâi Miranda. Tânăra femeie mişca. Se apropie şi îndreptă revolverul spre ea. Fata deschise ochii cu greu şi se uită la el fără să înţeleagă. Apoi păru că se dumireşte.

— Frost, şopti ea.

Apoi văzu arma şi se trase uşor înapoi.

— Nu, Frost, nu face asta. Venisem să te ajut.

Înţelese imediat că el nu o credea. Încercă să se ridice. Mercenarul ridică uşor arma.

— Slavă Domnului că ai reuşit să te descurci. Dar ar fi trebuit să mă laşi pe mine să acţionez. Barranca nu m-a trimis deloc să te aduc. Voiam să te ajut să fugi.

Mercenarul nu ştia dacă să se prăpădească de râs sau să tragă imediat. Partea proastă era că în al doilea caz ar fi făcut zgomot.

— Vrei să mă ajuţi? întrebă el.

— Bineînţeles!

— Adu-mi plosca! Mi-e sete.

Ea făcu întocmai, deşi înţelesese ironia. Încă nu avea încredere în ea. Bău cu înghiţituri mari, cu impresia că i-ar fi trebuit de zece ori mai mult ca să se rehidrateze cu adevărat. Miranda aşteptă ca el să termine de băut apoi zise:

— Ascultă-mă şi gândeşte-te două minute. Când ne-au surprins, la ultimul popas, n-am avut de ales. Sau jucam cu ei, sau ne lichidau pe amândoi. Ţi-am mai spus că mă cred una de-a lor. N-a fost greu să le spun că te-am atras într-o capcană. *Madre de Dio,* ar trebui să mă crezi, spun adevărul! Altfel calci în picioare toate eforturile mele… Ar fi o cruntă ironie!

Miranda se uită la sacul găsit de el în ladă şi la hainele pe care le reîmbrăcase.

— Eu am pus lucrurile tale aici, ca să fugi cu ele. Să fugi şi să te ascunzi până când vei putea să-l ucizi pe Barranca profitând de un moment propice. Căci pentru asta ai venit, nu-i aşa? Să-l omori pe Barranca.

Frost nu răspunse. Nu reuşea s-o creadă. Când spunea adevărul, când şi pe cine trăda?

— Trebuie să te grăbeşti. De cât timp am intrat?

— De… nu ştiu.

— Mi se va remarca absenţa! Oh, te rog, nu mai pierde timpul! Îţi voi aduce de mâncare mâine dimineaţă. Puţin mai sus e un lac mic. Acolo mă duc totdeauna singură să mă spăl.

— Singură?

— Da! Sunt amanta lui Barranca. Ăsta e motivul pentru care fac ce vreau. Nimeni în afară de el n-ar îndrăzni să mă controleze.

— Nu te cred. Şi acum te voi ucide.

Încărcă revolverul şi îl îndreptă spre tâmpla ei. Miranda nu clipi. Fata asta avea curaj nu glumă! Sau o încredere oarbă în steaua ei norocoasă.

— Nu te prosti! Gândeşte calm două secunde. Dacă Barranca ar fi vrut să-ţi vorbească, ar fi venit până acum să vadă de ce nu mai apar cu tine şi cu omul de pază. Îţi spun că am venit să te eliberez. Cu ăsta.

Şi arătă cuţitul.

— Mai întâi trebuia să te dezlege. După care l-aş fi ucis.

— Taci! Mă faci să râd.

Văzu degetul Mercenarului Crispându-se pe trăgaci.

— Stai! Încearcă să vezi mai departe de vârful nasului. Vrei să-ţi potoleşti imediat dorinţa de răzbunare şi-ţi compromiţi misiunea. Mă urăşti şi îţi înţeleg reacţia. Dar încearcă să mai ai încă o dată încredere în mine. Sunt poliţist, sunt de partea ta. În acest moment, aş putea să ţip ca să dau alarma. Dar n-o fac.

Frost îşi agită revolverul.

— Asta e cauza. Pentru că ştii c-ar fi ultimul tău strigăt. Poţi să-mi spui de ce m-ai dezbrăcat şi m-ai transportat în halul ăla pe spatele catârului? Ce explicaţie ai să mai găseşti? Pentru confortul meu, nu-i aşa?

— Mi-am jucat pur şi simplu rolul. Rolul meu de teroristă, îi studiez pe oamenii ăştia de luni de zile şi le cunosc foarte bine comportamentul. Înainte de a intra în poliţie, am făcut studii de psihologie şi asta mi-e de folos din când în când.

— Îţi testezi cunoştinţele pe mine? întrebă Frost cu un zâmbet ironic.

Ea dădu din umeri.

— Dacă tragi, Barranca şi oamenii lui vor veni aici şi nu vei avea nici o şansă de scăpare. E cât se poate de simplu. Asta nu e psihologie, ci logică.

În privinţa asta avea dreptate. Nu reuşea s-o creadă, dar

marcase un punct. Lăsă în jos ţeava revolverului.

— OK, zise el în cele din urmă. Nu te omor, cel puţin nu imediat. Plec să mă ascund şi ne vom întâlni mâine dimineaţă cum am stabilit. Dar să ştii că la cea mai mică trădare voi apăsa pe trăgaci fără ezitare.

Miranda se destinse în mod vizibil.

— Cred că ţi-e foame, zise ea. Dar nu puteam să-ţi aduc de mâncare. Ar fi fost prea bătător la ochi. Va trebui să mai rabzi câteva ore. Dar acum grăbeşte-te, te implor.

Închise sacul şi i-l agăţă de spate. Frost se uită la mâna stângă.

— Ceasul! exclamă el. N-am vrut să i-l las lui Frankie şi n-am de gând să-l las nici aici.

Miranda se repezi la teroristul care zăcea pe pământ.

— Cred că el ţi l-a luat, zise ea aplecându-se. Nu, nu-l are.

— Mai devreme a fost alt gardian. Celălalt l-a luat.

— Cu atât mai rău. Pleacă. O să lămurim asta mai târziu.

Miranda se apropie de uşă şi privi printr-o crăpătură. Se întoarse albă la faţă.

— Vin, şopti ea.

— Câţi? întrebă Frost.

— Unul singur. Gardianul de schimb.

El îi întinse cuţitul şi îi arătă peretele de lângă uşă, acolo unde putea să fie ascunsă de batantul care se deschidea.

— Ia ăsta. Îl ucizi imediat ce intră. Şi nu uita că moare el sau mori tu.

Îi arătă revolverul cu un gest lipsit de echivoc. Ea dădu din cap, luă cuţitul şi se lipi de perete, în partea balamalelor uşii. Frost se plasă în cealaltă parte.

Gardianul intră fără nici o măsură de precauţie. Avu nevoie de o secundă ca să-şi dea seama că cuşca era goală, că pe pământ zăcea un cadavru într-o baltă de sânge şi că în faţa lui stătea un om înarmat şi aparent ameninţător. Gardianul rămase încremenit locului de stupoare. Situaţia părea să-i scape complet de sub control. Venise acolo pentru o siestă liniştită şi acum se vedea nevoit să facă ceva.

Nu fu nevoie să reflecteze mult timp. Frost îl văzu făcând ochii mari şi gura i se deschise brusc ca cea a unui peşte scos din apă. Apoi căzu cu faţa în jos. În spatele lui nu se mai vedea decât mânerul cuţitului, exact sub omoplatul stâng. Lama străpunsese inima.

Miranda era puţin cam palidă, dar nu puteai observa nici un alt

semn de emoţie vizibilă. Frost se aplecă ca să scoată cuţitul şi întoarse omul cu faţa în sus ca să se convingă că era mort. Îl examină cu atenţie. Amintirile sale erau puţin cam înceţoşate, dar îl recunoscu pe primul gardian – cel care golise plosca cu apă pe jos, atunci când îi fusese sete. Nu merita moartea pentru asta, fireşte, dar mercenarul nu simţi nici un pic de milă pentru acel om.

Găsi la gardian ceasul lui, îl luă şi şi-l puse în grabă la mână. Apoi se ridică şi arătă Mirandei uşa cu un gest al mâinii. Tânăra femeie se duse să vadă dacă drumul era liber.

— Poţi să pleci. Fugi spre culme, căci e posibil să te caute mai curând în cealaltă parte. Pe mâine, la răsăritul soarelui.

Frost se apropie de ea şi o privi drept în ochi.

— Să nu uiţi că tot n-am încredere în tine.

Ea îi susţinu privirea fără să clipească. Apoi îi întoarse spatele. Mercenarul ridică braţul şi lovi violent cu mânerul armei în ceafa tinerei femei.

CAPITOLUL XIII

Apa micului torent era rece ca gheaţa. Dar, în ciuda frigului, era o mare plăcere să te stropeşti cu ea. Frost avea impresia că se curăţă de toată oboseala, având senzaţia fizică că mişcarea apei ducea cu ea suferinţa îndurată de corpul lui odată cu murdăria.

În timpul transportului pe spatele catârului, apoi pe toată durata încarcerării sale în „cuşca pentru tigri”, nu avusese voie să se spele. Acum dădea jos de pe el toată mizeria.

Luna făcea să strălucească picăturile de apă care săreau pe stâncă, alături de el, acolo unde pusese revolverul furat de la gardian. Deşi propriile lui arme erau rezistente la rugină, le lăsase în sac, la doi metri de el. Vechiul revolver ar fi fost suficient pentru apărarea imediată.

Mâinile încă îi mai tremurau. Dar degetele îi funcţionau cât de cât. Aparent, nu rămăsese cu sechele. Se întrebă o fracţiune de secundă dacă, mai târziu, nu cumva va plăti pentru toate aceste agresiuni fizice suferite în viaţa lui aventuroasă. Dar alungă acest gând, îngrozit că evocase, fie şi o fracţiune de secundă, imaginea bătrâneţii.

Dintr-un fel de superstiţie primitivă, îşi interzicea să se gândească la retragerea din activitate, lucru pe care refuza să şi-l imagineze. Până la urmă, era cam ca însurătoarea. Când se gândea la asta, simţea imediat un fior rece pe spate. Ce tip ciudat era!

La urma urmelor, milioane de oameni normali se căsătoreau… îmbătrâneau fericiţi. Zâmbi, singur în mijlocul râului, în lumina lunii. Nu era un om normal după normele stabilite!

Liniştit de explicaţia logică pe care o găsise, Frost ieşi din apă, se fricţionă viguros şi se îmbrăcă cu haine curate. Erau ultimele din sac. Ar fi trebuit să se întoarcă cât mai repede acasă!

Dar, deocamdată încă mai avea destulă treabă. Să se întâlnească cu Miranda – dacă se va ţine de cuvânt şi va veni la întâlnire – şi să joace cu cărţile pe masă. S-o facă să vorbească. Nu era prea vorbăreaţă, dar va trebui să spună tot ce ştia. Pe urmă trebuia să-l ucidă pe Emilio Barranca… Oricum… cu sau fără dovada că avea un amestec în asasinarea lui Moises Vasquez.

Se gândi din nou la Miranda. Cu siguranţă că nu-i va sări de gât, după sperietura prin care trecuse. După aceea, Frost plecase fără probleme, cu excepţia celor două santinele cărora le luase gâtul, în tăcere, cu vârful cuţitului înfipt în micul triunghi de deasupra claviculei şi pe care apoi îl sucise brusc ca să secţioneze carotida.

Apoi, ca un apaş, ca în vechile westernuri, se strecurase printre stânci, depărtându-se destul de mult de tabără.

De atunci, făcuse o recunoaştere ca să repereze locul întâlnirii: micul lac. Dacă Miranda îi întindea o cursă, ar fi putut s-o evite. Se uită la ceas. Era aproape miezul nopţii. Acum trebuia să doarmă, ca să se poată trezi foarte devreme şi să se ascundă pe cărarea care domina de la înălţime lacul. Se întinse în sacul de dormit. Ultimul gând înainte de a adormi îl făcu să zâmbească: se ţinuse de cuvânt. Nu renunţase. Lew s-ar fi bucurat să ştie asta.

Culcat pe burtă între stânci, Frost observa mica escortă cu binoclul. Numai trei oameni înarmaţi cu puşti de asalt AK 47.

Miranda mergea în spatele lor, înarmată şi ea, dar cu puşca ei M. 16. Spusese că venea doar să se scalde. Dar din cauza evadării captivului său, Barranca se gândise probabil că era periculos s-o lase să se plimbe fără protecţie în acei munţi unde rătăcea un individ periculos.

Asta dovedea cel puţin că şeful teroriştilor era mai şiret decât crezuse. Bănuia că Frost va fugi spre amonte zicându-şi că va fi căutat în aval, pentru că era mai logic. Miranda nu putuse să-i vorbească de întâlnire. Altfel n-ar fi fost însoţită de o escortă formată doar din patru oameni. Ar fi apărut singură, gărzile s-ar fi apropiat pe ascuns şi ar fi fost mult mai multe. De data asta cel puţin avea impresia că Miranda jucase cinstit.

Coborâse deja până la lac, cu mult mai devreme. Nu-l aştepta nimeni ascuns. Şi de atunci nu-şi părăsise postul de observaţie, în acea zonă nu constatase nici o cursă posibilă. Nu trebuia deci decât să-i elimine pe cei trei oameni. Începu să coboare spre micul grup.

Acum era destul de aproape ca să-i audă vorbind. Reuşi să înţeleagă că „după ce vor pune mâna pe ticălosul ăla de poliţai, îi vor scoate imediat şi celălalt ochi”. Mercenarul zâmbi pe sub mustaţă. Nu le va acorda această bucurie. Pentru că era mai şiret decât ei, mai antrenat în tehnicile de luptă, avea o poziţie mai bună, deoarece îi vedea în timp ce ei nu ştiau unde se află.

Dar mai ales pentru că răzbunarea e un motor extraordinar, care face omul să se întreacă pe sine.

Teroriştii se opriră, iar unul dintre ei plecă înainte ca să verifice marginile lacului. Altul se depărtă pe o mică potecă ce dădea ocol flancului muntelui. Voia probabil să inspecteze cealaltă cale de acces posibilă. Asta era perfect. Nici că se putea mai bine. Nu putea să folosească armele de foc. Avea să-i elimine cu cuţitul. Pentru asta avea micul pumnal Gerber şi baioneta puştii sale de asalt. Dacă tipii voiau să i se ofere unul câte unul, el nu avea de ce se plânge.

După ce primii doi terorişti ieşiră din raza sa vizuală, nu mai rămase, exact sub el, decât al treilea, care îşi ducea puşca de asalt cam ca pe o mătură şi Miranda. Frost sări. Îl strânse cu genunchii pe omul care se îndoi din cauza şocului, în timp ce lama pumnalului îi secţiona carotida. Amândoi căzură la pământ. Dar tipul nu se mai ridică de jos. Din gât începuse să i se reverse sângele.

Miranda asistase la scenă fără să clipească. Când Mercenarul se ridică în picioare şi se uită la ea, ea nici măcar nu deschise gura. Puşca îi atârna în jos şi nu făcu nici o mişcare ca s-o ridice.

Frost porni apoi pe cărare şi pătrunse într-o falie naturală a stâncii. Aştepta întoarcerea celui de al doilea tip. Spera ca presupunerea lui să fie corectă şi deci respectivul să se întoarcă înaintea celui care plecase să ia temperatura apei! Nu avu prea mult de aşteptat. Teroristul se întorcea fluierând uşor. Ce baftă!

Tipul nu-şi dădu seama de unde apăruse atât de brusc diavolul ăla de chior şi îi vârâse baioneta în stomac. Se pomeni cu o butonieră nouă la costum şi muri fără să găsească răspunsul la întrebare. Frost îl lăsă baltă şi se întoarse la Miranda, care nu se mişcase din loc. Stătea şi acum lângă omul cu gâtul tăiat la care nici măcar nu se uita. Îl urmărea cu privirea pe Frost. Agitaţia lui tăcută sub privirea atentă a unei statui vii îi dădea un sentiment ciudat. El omora şi ea ţinea scorul!

Mercenarul se ascunse pe drumul pe care trebuia să treacă tipul şi aşteptă. În curând auzi paşi apropiindu-se. Frost strânse degetele pe mânerul cuţitului. Până atunci fusese aproape prea uşor. Spera ca nici ultimul terorist să nu-i dea de furcă şi mai ales să nu aibă timp să tragă. Detunătura s-ar fi auzit până în tabără şi totul ar fi fost ratat.

Tipul era mai bănuitor decât ceilalţi. Apăru cu arma în mână gata de atac. Frost lăsă cuţitul şi lovi cu baioneta arma care îi sări din mână. Adversarul făcu un pas înapoi. Frost se repezi la

el, dar teroristul eschivă. Lovi cu piciorul şi-l izbi pe Mercenar în încheietura mâinii. Era unul dintre locurile încă foarte sensibile, după tortura frânghiilor prea strânse. Durerea iradie în tot braţul, urcând până la inimă.

Frost strânse din dinţi.

— Ticălosule! izbucni el.

Făcu o fentă şi celălalt căzu în capcană. Vrând să eschiveze, se împiedică de o piatră mare şi se dezechilibră, se poticni şi căzu la pământ complet descoperit. Frost băgă baioneta în el ca într-un pui de găină, ţintuindu-l de sol.

După zgomotele luptei, se făcu din nou tăcere, o tăcere aproape apăsătoare. Frost se simţea extrem de obosit. Nici măcar nu-i mai era foame, ca în urmă cu o oră, deşi nu mai mâncase de patruzeci şi opt de ore. Avea doar o senzaţie de gol fizic şi-şi simţea picioarele moi.

Miranda urca spre el în fugă. Puse jos sacul adus de ea şi scoase repede proviziile.

— Uite, înghite asta imediat, zise ea.

Era o cutie cu o raţie de tip militar, necunoscută lui. Probabil sovietică, sosită prin Cuba – marea naţiune furnizoare a teroriştilor. Dar nu era momentul să facă mofturi. Chiar avea nevoie să se hrănească.

În timp ce mânca, Miranda puse tot ce adusese în sacul Mercenarului. Imediat după ce Frost înghiţi ultima îmbucătură, ea îi zise:

— Acum haide spre lac. Trebuie să mă spăl, deocamdată nu avem de ce ne teme. Emilio mi-a dat trei oameni să mă însoţească, aşa, pentru orice eventualitate. Crede totuşi c-ai plecat spre vale. Şi, deoarece n-au fost împuşcături, nimic nu-l va alarma.

Frost se instală pe o piatră, de unde putea să supravegheze accesul la lac, în timp ce tânăra femeie îşi aşeza arma lângă el şi se dezbrăca cu rapiditate. O văzu intrând în apă, goală, tară nici o urmă de pudoare… în minte îi reveniră amintiri foarte precise şi o secundă simţi impulsul să se dezbrace şi să intre în apă după ea. Tânăra femeie se săpunea cu conştiinciozitate, iar spuma care îi ascundea în parte sânii era mai excitantă decât nuditatea!

Dar erau lucruri mult mai urgente.

Miranda ieşi din apă, se şterse şi se îmbrăcă. Era mai bine aşa! Frost îi puse apoi întrebări foarte precise despre misiunea ei, despre penetrarea în mediul terorist, despre motivaţii. Voia s-o testeze. Ea îi dădu răspunsuri clare şi precise. Fără îndoială că

era o femeie inteligentă... Mult prea inteligentă dacă continua să-l ducă cu preşul.

Tatăl ei era poliţist, mai mult din vocaţie. Familia ei dispunea de o avere personală care ar fi fost suficientă ca să le asigure traiul. Dar fusese ucis în timpul serviciului tocmai de terorişti. După studiile în Statele Unite – la Fallworth College for Women – Miranda se întorsese acasă şi luase hotărârea să meargă pe drumul tatălui ei, să ducă aceeaşi luptă.

Când i se spusese să-l însoţească pe Mercenar spre cartierul general al celor din M.19, povestea asta nu-i prea plăcuse. Era sigură că acest american va distruge munca răbdătoare făcută de luni de zile, cedând chiar lui Barranca ca să ajungă practic numărul doi din cadrul organizaţiei. Apoi, după ce văzuse felul în care se bătuse în satul indian, îşi dăduse seama că e un adevărat profesionist. Luase hotărârea să colaboreze cu el pentru a-şi atinge scopul: uciderea lui Barranca. Ăsta era, nu?

Frost dădu afirmativ din cap. Dar nu spuse mai mult. Nu-i venea să-i spună nimic despre Oriana. Ceva încă îl mai reţinea. Oricum, nu avea nevoie să ştie asta.

Îi repetă teoria ei despre încercuirea lor de către oamenii din M. 19, jocul pe care fusese nevoită să-l facă ca să-l salveze... Astea le ştia deja.

— Şi de ce accepţi acum ideea ca eu să-l elimin pe Barranca? Asta nu va perturba munca ta de penetrare?

— Pentru că dacă-l omori astfel încât să pară că eu n-am nici un amestec, voi rămâne într-o poziţie destul de bună ca să pot reuni firele care-mi lipsesc. Aproape că am ajuns la capătul anchetei mele. După care voi face să cadă toată organizaţia. Şi astfel îmi voi răzbuna tatăl.

Miranda îi vorbi apoi de planul ei. Mâine seară, un mic avion urma să aterizeze pe mica pistă degajată din vârful muntelui, ca să ia o încărcătură de cocaină, de marijuana şi de explozibili, încărcătură ce trebuia dusă la Miami. Barranca va fi acolo cu puţini oameni. Asta era ocazia pentru suprimarea lui.

— Ştii să pilotezi? întrebă ea.

— Doar să cobor.

Frost văzu că Miranda nu prea gusta gluma lui şi trase definitiv concluzia că simţul umorului se schimbă de la un continent la altul!

— Atunci va trebui să improvizezi ca să poţi fugi. Pentru că dacă îl ratezi pe Barranca şi pune mâna pe tine, vei regreta că n-ai murit înainte. Iar dacă îl omori pe Barranca, dar te prind apoi

oamenii lui, voi fi obligată să te omor. Ca să-mi păstrez poziţia în mijlocul lor.

— Ai idee de existenţa unei mişcări anticastriste care îşi are sediul la Miami şi se numeşte *Omega Seven?* o întrebă el în cele din urmă.

— Da.

— M. 19 are vreun amestec în eliminarea şefului ei, Moises Vasquez?

— Bineînţeles. Barranca a luat hotărârea. Ucigaşii veneau de-aici.

Avu încă o ezitare, apoi îndrăzni să mai pună o întrebare.

— Cunoşti numele trădătorilor din interiorul mişcării *Omega Seven?*

— Nu. Asta e una dintre verigile care-mi lipsesc.

Mercenarul se gândi. Avea să părăsească Columbia fără să fi putut găsi dovezile vinovăţiei Orianei. Dar avea cel puţin certitudinea că Barranca era răspunzător pentru moartea lui Vasquez. Măcar pentru asta putea să considere că nu venise acolo degeaba.

Puseră la punct un mic scenariu destinat acoperirii ei. Trebuia să se poată întoarce în tabără fără să fie bănuită de colaborare cu fugarul. Mercenarul îi eliminase pe cei trei teroriştii în timp ce ea se scălda. Apoi vrusese s-o tragă după el în munţi, dar reuşise să-şi ia arma înapoi, trăsese în el şi îl rănise. În final, el fugise fără să mai insiste.

— Acum pleacă. Voi trage o rafală peste două minute. Până când sosesc, vei avea timp să te ascunzi.

Se ridică pe vârful picioarelor şi îşi puse buzele pe buzele lui. Frost simţi furnicături. O luă în braţe şi o lipi de el, iar ea gemu. O auzi murmurând:

— Nu, nu trebuie, e prea periculos, ar putea să vină…

Dar tânăra femeie nu-l respingea. O mângâie prin haine apoi o sprijini cu spatele de o stâncă. Îi ridică fusta lungă până la talie şi dădu în lături peticul de dantelă.

Unirea lor fu scurtă şi violentă. Miranda strângea din dinţi ca să nu ţipe, cu capul dat pe spate, lovind stânca. Frost se dezlipi de ea şi tânăra femeie îşi lăsă fusta în jos.

Îşi frecă capul cu degetele şi zise:

— Mă doare, acolo… unde m-ai lovit ieri, înainte de a părăsi tabăra.

Mercenarul îşi puse în ordine hainele, luă sacul şi puşca de asalt pe care o agăţă de umăr.

— Ne vedem mâine pe pista de aterizare, zise el zâmbind.

— Pe mâine, răspunse ea. Roagă-te să ne vedem doar de departe. Va fi de altfel pentru ultima oară. În fine, sper să fie aşa pentru tine.

Şi se uită după el cum se depărtează. Faţa îşi reluase expresia de nepăsare.

După două minute, Frost auzi o rafală de armă automată, jos, lângă lac.

CAPITOLUL XIV

Frost se uita la vârful incandescent al ţigării. Nu avea nimic de făcut decât să aştepte. Avionul ateriza abia peste două orb. Făcuse o recunoaştere amănunţită a terenului şi a împrejurimilor. Era pregătit... în fine, pregătit să improvizeze.

Totul va depinde de locul unde va sta Barranca, de numărul de oameni pe care îi va avea cu el şi, eventual, de Miranda. De partea cui va fi? În ciuda ultimelor ei cuvinte, când părea leală faţă de el, n-ar fi pariat deloc pe onestitatea ei.

Dacă Barranca ar fi ştiut ce se petrecuse între ei, ar fi fost mai bine să cadă din nou în mâna teroristului. Îşi zise că Miranda îşi iubea foarte mult meseria dacă cedase unui astfel de om, sau poate că era vicioasă.

Alungă din minte imaginea Mirandei şi încercă să se gândească la modul în care va putea să scape după aceea. Avionul era mijlocul cel mai evident. Dar şi în această privinţă trebuia să improvizeze. Reflexele aveau să joace un rol foarte important. Stinse ţigara şi aprinse imediat alta.

Stătea de o jumătate de oră sub un arbust. Era cel mai aproape de pistă, în partea din care avea să sosească Barranca şi escorta lui. Îşi desăvârşise camuflajul mânjindu-se cu pământ pe faţă şi pe mâini şi acoperindu-se cu frunze. Şi aștepta. Nu mai putea fuma. Trebuia să dovedească că are nervii tari.

Se apropia seara. Se uită la ceas, dar încă nu era destul de întuneric pentru ca cifrele luminoase să fie vizibile. Un zgomot de motor îl tăcu să-şi încordeze auzul. Văzu trei jeep-uri care se opriră în locul de unde începea terenul. Barranca coborî din al doilea jeep însoţit de Miranda. Patru oameni săriră din celelalte două jeep-uri şi micul grup se pregăti de aşteptare. Emilio Barranca se sprijinea de capota vehiculului său. Îşi petrecuse braţul după umerii tinerei femei care îl privea zâmbind. Oamenii erau înarmaţi cu puşti de asalt AK 47. Jeep-urile erau încărcate cu lăzi.

După câteva minute, zgomotul unui motor de avion se auzi departe în aer. Avionul apăru foarte repede. Era un mic monomotor. Frost stătea nemişcat cu burta la pământ. Era curios să vadă cum va executa pilotul aterizarea pe acea suprafaţă

neregulată, dar îşi impuse să nu ridice capul. Îl avea pe Barranca în colimator şi asta conta cel mai mult deocamdată. Puse selectorul în poziţia „foc automat”. Era destul să apese pe trăgaci pentru ca asasinul lui Vasquez să-şi dea sufletul… presupunând că are aşa ceva.

Zgomotul motorului slăbi progresiv. Pilotul conduse avionul pe pistă şi opri elegant în apropierea vehiculelor. Frost putea acum să-l vadă.

Doi oameni săriră din avion. Un blond înalt, în blugi şi bluză cu un crocodil pe piept – ce ţintă frumoasă! – şi un tip brunet. Cubanez sau columbian? Oamenii lui Barranca se grăbiră să facă plinul. Cu siguranţă că scaunele fuseseră scoase ca să facă loc unui rezervor adiţional, căci până la Miami era drum nu glumă!

Frost urmări încărcarea lăzilor la bord. Explozibili. Apoi veni rândul baloţilor de pânză. Marijuana? Barranca întinse blondului înalt un sac pe care îl purtase până atunci pe umăr. Americanul – nu putea fi decât american – deschise sacul, scoase un pliculeţ de plastic în care vârî un deget pe care îl duse apoi la buze.

Scuipă jos, de două ori. Apoi spuse ceva ce Frost nu putu să audă. Barranca îl bătu pe umăr râzând în hohote. Americanul întinse un plic pe care şeful teroriştilor îl deschise, după care îl puse sub haină. Preţul cocainei! Apoi îşi strânseră mâna.

Brunetul care supraveghease umplerea rezervoarelor şi încărcarea baloţilor şi lăzilor – era probabil pilotul – urcă în avion urmat de pasagerul său. Barranca, Miranda şi oamenii teroristului se uitau la avion.

Acum era momentul. Acum ori niciodată!

Frost inspiră adânc şi se ridică, făcând să cadă frunzele care îl ascundeau. Nimeni nu se uita spre el. Mercenarul strigă:

— Barranca!

Teroristul se întoarse brusc, atât de stupefiat încât nu avu reflexul să se arunce la pământ. Miranda se depărtase de el de vreun minut, prevăzând atacul. Mercenarul apăsă pe trăgaciul puştii de asalt M. 16. Pieptul şi gâtul teroristului părură că se acoperă brusc cu o ghirlandă de muguri roşii care înfloreau foarte repede. Din găurile făcute de gloanţe sângele ţâşnea ca din nişte mici cratere.

Motorul avionului se puse în mişcare chiar în acel moment, acoperind în parte răpăitul armei automate. Frost continuă să tragă, atingând capul care se transformă într-un terci roşu. Şeful teroriştilor alunecă pe pământ, iar Frost goli încărcătorul în oamenii lui care ridicaseră puştile.

Pilotul virase în loc şi acum era gata să accelereze. Nu auzise împuşcăturile, sau poate că nu se gândea decât s-o şteargă cât mai repede de-acolo, după ce încărcase marfa şi plătise. Mercenarul scoase încărcătorul gol şi puse altul nou. Reîncepu să tragă, alergând spre mijlocul pistei, acolo pe unde avionul avea să treacă în mod obligatoriu înainte de a ajunge la o viteză destul de mare.

Păstră degetul pe trăgaci până la clicul final. Atunci lăsă puşca de asalt şi schimbă traiectoria ca să alerge paralel cu avionul. Avionul accelera progresiv, stârnind nori de praf şi iarbă ciopârţită care îi intrau în ochi.

Cu un ultim efort, Frost se aruncă înainte plonjând pe aripă, se agăţă de margine şi se căţără. Picioarele râcâiră pământul pe o distanţă de doi metri. Avionul, care se ridica de la sol, se aplecă brusc, dezechilibrat de această greutate suplimentară. Pilotul restabili echilibrul cum putu şi trase de manşă. Nu se mai putea întoarce. Se apropia de capătul pistei, după care urma golul: o prăpastie adâncă de două sute de metri.

Cu picioarele atârnând în gol, Frost îşi încordă muşchii ca să ajungă încetişor pe aripă. Nu avea cum să facă o mişcare bruscă. Exista riscul să nu se poată controla şi să treacă dincolo de aripă. Căderea liberă era plăcută, dar nu fără paraşută! Reuşi să urce un genunchi pe aripă, cu piciorul sprijinit de fuzelaj.

Întinse mâna spre clanţa uşii şi încercă să apese pe ea. Dar uşa se deschise cu violenţă. Americanul se apleca în gol, cu pistolul în mână. Răsună o împuşcătură, dar glonţul trecu la. Câţiva centimetri de Frost. Mercenarul îl prinse de mână pe blond. Răsună a doua împuşcătură.

— *Damn you!* răcni Mercenarul.

Se ghemuise instinctiv, cu degetele crispate pe încheietura mâinii blondului. Greutatea lui îl trase pe american care căzu peste capul lui. Răsună un urlet disperat care se pierdu într-o secundă. Tipul se izbise de capătul aripii, căzuse în gol şi fusese înghiţit de hăul vertiginos al văii.

Frost simţi că alunecă. Tresări violent şi prinse cu mâna marginea carlingii. Uşa care se închidea şi se deschidea îl lovi de două ori peste degete, dar strânse din dinţi. Dacă ar fi dat drumul, ar fi căzut peste bord.

Acum putea să-l zărească pe pilot, crispat cu mâinile pe manşă. Şi îşi dădu seama că avionul făcea o curbă. Ticălosul încerca să se întoarcă şi să facă o aterizare. Pentru ca oamenii lui Barranca să se ocupe de el.

Acum ajunsese deja cu jumătate de corp în interior. Îşi întinse cealaltă mână spre centura de siguranţă a pasagerului, se agăţă de ea şi o înfăşură după încheietura mâinii. Avionul survola terenul. Frost auzi zgomotul împuşcăturilor de jos. Cele trei jeep-uri se deplasau pe pistă în întâmpinarea lor.

Apucă centura şi cu cealaltă mână. Frost se căţără şi se rostogoli în cockpit. Pilotul încerca să scoată cu o mână un pistol dintr-un toc de piele fixat la şold, menţinând controlul aparatului cu cealaltă mână. Mercenarul se ridică dintr-un salt şi-i aplic a o lovitură peste încheietura mâinii. Apoi apucă arma şi lipi ţeava de ceafa pilotului.

— Şi acum, potoleşte-te, tinere. Întoarce frumuşel.

Apoi scoase revolverul High Power şi i-l arătă.

— Vezi, amice. Dacă puşcociul tău s-ar bloca, mai am unul.

Avionul depăşi locul unde se opriseră jeep-urile. Acum se apropia de celălalt capăt al pistei. Frost se aplecă să apuce uşa care se legăna şi o închise, fără să-l scape din ochi pe pilot. Apoi se instală pe scaunul de lângă el şi-i zise:

— Gata cu distracţia! Direcţia Florida! Şi nu care cumva să încerci să-mi faci vreo figură, că-ţi zbor creierii.

Pilotul era cenuşiu la faţă de frică. Încercă totuşi să-i ţină piept.

— Ştii să pilotezi?

— Nu, dar trag foarte bine. Cu ambele mâini.

— Şi dacă-aş prăbuşi avionul?

— Atunci vei avea două şanse să mori: de gloanţe şi prin incendiu. Eu însă voi muri o singură dată. Vezi bine că am mai mult noroc decât tine.

Avionul îşi terminase virajul şi aborda din nou survolarea pistei. Jos, teroriştii gesticulau vociferând, în picioare în vehicule. Frost remarcă faptul că vehiculul în care se afla Miranda era mai într-o parte faţă de celelalte două.

— Coboară puţin mai mult şi treci chiar pe deasupra jeep-urilor, ordonă el.

— Eşti nebun. Idioţii ăia trag în noi! bâigui pilotul.

Călătoria, care pentru el ar fi trebuit să fie doar o plimbare de rutină, se transforma în coşmar.

Frost îşi aminti că zărise în vehicule recipiente de gaz, pe când aştepta sosirea avionului, ascuns sub un arbust. Dacă avea noroc, le putea oferi un foc de artificii, drept cadou de despărţire. O atenţie, acolo, ce Dumnezeu!

Frost deblocă geamul din partea lui şi îl întredeschise. Scoase

afară ţeava revolverului Uzi – arma pe care o luase de la pilot – şi zise:

— Să nu faci vreo prostie. N-am decât un ochi, dar văd cu el în toate părţile.

Apoi adăugă, văzând faţa palidă a pilotului care îşi controla cu greu tremurul mâinilor:

— Nu-ţi cer decât o singură trecere, nimic mai mult. Nu e luna de pe cer!

Tipul înghiţi în sec şi se concentră asupra manşei. Dacă va scăpa cu viaţă, avea de gând să aprindă o lumânare la Santa Maria din Bogota. Teroriştii îşi dădură seama că avionul venea peste ei. Îşi îndreptară puştile spre el şi începură să tragă. Frost ţinti cu grijă dincolo de jeep-ul Mirandei şi deschise focul. Primul vehicul explodă instantaneu. Corpurile arse săriră în aer şi o sferă de foc păru că se ridică spre cer ca un dop de şampanie. Suflul exploziei îi atinse pe cei doi oameni din al doilea jeep. Când acesta explodă şi el, teroriştii erau deja morţi, ciuruiţi de bucăţile de metal în flăcări.

Pilotul se întoarse şi el ca să vadă spectacolul. În ciuda zgomotului pe care-l făcea motorul, brunetul auzise cele două explozii. Zări jeep-ul Mirandei, singur în mijlocul pistei, alături de două cratere din care ieşeau flăcări mari roşii şi portocalii şi vârtejuri de fum negru. Răsuflă uşurat, apoi întoarse capul spre răpitorul său.

— Ai ratat unul, îi atrase el atenţia.

— Nimeni nu e perfect, răspunse Frost suspinând, după care trase revolverul înăuntru şi închise geamul.

O lăsa pe aliata lui să se bucure de avantajul îndoielii. Fără ajutorul ei nu l-ar fi putut ucide pe Barranca, iar asta era pentru ea o bilă foarte albă. Acum Miranda putea să facă orice, ştia că nu se vor mai întâlni.

Avionul ajunse acum deasupra prăpastiei, pista rămăsese departe în urma lor. Pilotul întrebă:

— Şi dacă-aş lua direcţia Cuba?

— Asta ar însemna pentru tine, amice, o adevărată sinucidere. Pentru că prefer să mă prăbuşesc decât să cad în mâinile autorităţilor cubaneze. Alege!

Pilotul răspunse destul de repede:

— Mergem în Florida.

— Păi vezi! Suntem făcuţi ca să ne înţelegem. Cum te cheamă?

— Diego.

Frost începea să-l găsească pe Diego aproape simpatic. Se aşeză bine în scaunul lui, păstrând Browning-ul îndreptat spre pilot. Simpatic, nimic de zis, totuşi transportator de droguri şi de explozibile!

— Şi tu? întrebă Diego.

— Eu, ce?

— Cum te cheamă?

— „Omul cu urechea ruptă”. Panglica de la ochi e pentru înşelarea inamicului.

CAPITOLUL XV

Contactul radio fusese greu de stabilit. Frost reuşi în cele din urmă să prindă o navă a pazei de coastă, în timp ce treceau peste Golful Mexicului. Diego era foarte încruntat auzindu-l pe Frost transmiţând coordonatele aparatului său, explicând ce transporta şi cerând să fie pus în legătură cu *Florida Departament of Law Enforcement.*

— Găsiţi-l neapărat pe Lew Wilson, adăugă Mercenarul. Din partea căpitanului Frost.

Transmiterea gradului era de ajutor în contactul cu autorităţile. Existau cazuri în care nu trebuia să ezite. În fond, nu furase gradul, chiar dacă armata era acum pentru el o amintire foarte îndepărtată.

Un aparat de vânătoare li se alătură în momentul în care se stabili în sfârşit legătura.

— Chem Cessna Golf Hotel X-Ray opt-unu-nouă.

— Cessna Golf Hotel X-Ray opt-unu-nouă, ascult. Terminat!

— Frost?

Mercenarul apăsă butonul de emisie încorporat microfonului. Era vocea lui Wilson.

— Lew? Bandit bătrân! Sunt convins că mă credeai sub pământ. Ei bine, nici nu poate fi vorba de aşa ceva! Sunt în aer. Şi să nu-mi spui că te-am trezit din somn!

— Dumnezeule mare, ce cauţi într-un avion plin de explozibili şi de droguri? *Over.*

— Am un amic cu mine, cel care pilotează taxiul. Va ateriza într-un loc ale cărui coordonate ţi le voi da imediat. Acolo trebuie să fie un întreg comitet de ordine. Dacă ai de gând să vii acolo, însoţit cum se cuvine, e posibil să pescuieşti ceva gras. Nu te încântă? *Over.*

— Frost, o să aterizezi în mijlocul unui cuib de viespi.

Mercenarul apăsă de mai multe ori pe buton ca să-l întrerupă pe Wilson.

— Ştiu, Lew. Vom fi acolo peste exact cincizeci şi şase de minute. Notează coordonatele.

Şi dictă la microfon un şir de cifre şi de date. Apoi conchise:

— Să fii punctual. *Over.*

Puse la loc microfonul şi aprinse o ţigară Camel.

*

Mai avea zece minute de zbor. Frost făcuse câteva aterizări clandestine în viaţa lui de aventurier. Bineînţeles, era pentru prima dată când avea cu el acest gen de încărcătură. Dar asta nu schimba nimic din procedură. Existau probabil reguli bine stabilite ce trebuiau respectate. Un operator radio, aflat la sol, aştepta cu siguranţă să primească şi să transmită un cod foarte precis.

Şi, probabil, avionul trebuia să facă un anumit număr de treceri… O singură manevră neîndeplinită, ar fi distrus totul. Wilson n-ar mai fi rămas decât cu încărcătura. Tipii de jos vor dispărea fără urmă.

Mercenarul se întoarse spre Diego.

— Eşti cubanez, nu-i aşa?

Pilotul dădu afirmativ din cap. Nu părea foarte fericit. Nu-l aştepta nimic vesel. Avea toate şansele să nu uite niciodată această călătorie.

— Ştii că dacă autorităţile americane pun mâna pe tine, aterizând cu un avion plin de chestii ilegale, adio Havana. Presupun că n-ai nici acte în regulă?

Nu, nu avea acte în regulă. Nici plan de zbor, nici licenţă de import!

— Îţi propun un târg, continuă Frost. Le voi spune amicilor mei că m-ai ajutat, că numai datorită ţie am putut să scap. Aş putea să le spun că ai încercat să mă împingi afară din avion şi că ai vrut să mă dai pe mâna celor din M.19… în fine, te-ai prins… Totdeauna există mai multe feluri de a prezenta o poveste.

Frost aprinse o ultimă ţigară şi se uită la pilot cu coada ochiului.

— Pot să te ajut… Dacă faci tot ce trebuie…

— Serios, ai putea…

— Da, da, aş putea. Dar în schimb, tu mă vei ajuta. Faci exact ceea ce era prevăzut: legătura radio, aterizarea… Totul, ca şi cum eu n-aş fi lângă tine. Ca şi cum te-ai întoarce liniştit dintr-o misiune fără probleme. După ce vom ateriza, iau eu conducerea operaţiunilor. Te ascunzi ca să nu te nimerească gloanţele, iar eu îţi aranjez treaba cu amicii mei poliţaii.

Fără comentarii. Tipul se gândea.

— În schimb, continuă Frost, dacă încerci să mă tragi pe sfoară, te vei alege cu un glonţ în cap. Clar?

Era foarte clar. Prezentate astfel, lucrurile erau cum nu se

poate mai clare. Diego nu mai ezită.

— Accept, zise el.

— Foarte bine. Atunci ia microfonul şi treci la treabă. Dar te previn că înţeleg spaniola…

Pilotul întinse braţul şi răsuci un buton căutând un canal. Apoi apucă microfonul şi începu:

— Condor către Bulldog, Condor către Bulldog, caută întâlnire. Condor către Bulldog, Condor către Bulldog, caută întâlnire. *Over.*

Se auziră pârâiturile paraziţilor, apoi o voce răspunse în spaniolă, cu accent american:

— Bulldog către Condor. Te recepţionez perfect. Timpul e frumos.

Asta voia să spună că nu sunt probleme jos.

Apoi Diego transmise un şir de cifre, pe care îl repetă. I se transmise prin intermediul undelor nume bizare, pe care Frost au le înţelese decât în parte. Putu să-şi dea seama că era vorba de animale. Dacă tipul îl trăgea în piept, el nici n-ar fi avut habar. Diego începu apoi procedura de apropiere. Mercenarul îşi zise, pentru a nu ştiu câta oară, că trebuie să înveţe să piloteze…

Mai erau trei minute până la aterizare. Trei minute de viaţă înainte de glonţul fatal, dacă Wilson şi oamenii lui nu veneau la întâlnire. Şi chiar dacă ar fi acolo… Frost cunoştea melodia! Pentru ca traficanţii să poată fi aduşi în faţa justiţiei, era nevoie să fie prinşi cu mâna în sac, adică luând marfa în primire. Indiferent de prietenia lui Lew faţă de el!

Acum se vedeau clar vârfurile palmierilor, verdeaţă cam peste tot, un fel de şanţ în mijlocul acelei vegetaţii, cu lumini – balizele de marcare – şi, la capăt de tot, un buldozer galben. Buldozerul era acolo pentru cazul în care avionul s-ar fi prăbuşit. Ar fi fost îngropat pe loc. Cu pasageri cu tot. Încă o aeronavă dispărută în Triunghiul Bermudelor!

Frost îşi trecu în revistă „atuurile”. Revolverul High Power cu multe muniţii. Încărcătoare pentru puşca de asalt M. 16, numai că puşca de asalt rămăsese în Columbia. Cuţitul… Cam astea erau şansele lui de supravieţuire. În plus, şiretenie, profesionalism, o dorinţă formidabilă de supravieţuire. Şi… poate… efectul surprizei.

Făceau o trecere pe deasupra trenului. Un viraj la tribord, a doua apropiere. Diego, cu ochii ţintă la orizontul artificial, corecta la palonier abaterile aparatului. Încă vreo zece metri.

La marginea terenului, se puteau zări trei maşini oprite. Una

era o decapotabilă cu patru tipi în interior. În celelalte două trebuie să fi fost alţi oameni. Cinci, şase? Cel puţin nouă-zece oameni împotriva unui High Power şi a unui cuţit.

— Gata, senor, murmură Diego.

Era încordat. Toţi piloţii sunt încordaţi în momentul aterizării, chiar dacă au făcut asta de mii de ori. Aparatul atinse uşor solul. Diego reduse motorul şi frână progresiv.

— Perfect! zise Diego suspinând uşor.

Îşi surâseră unul altuia. Între ei apăruse o complicitate involuntară şi Mercenarul se scuză în sinea lui de micul renghi pe care avea să i-l joace. Provizoriu. Avionul se deplasa acum pe propriile roţi, zdruncinându-se uşor pe pista de pământ. Frost văzu cele trei maşini punându-se uşor în mişcare.

Diego opri aparatul după ce descrise un cerc. Acum avionul era cu faţa la pistă şi cu spatele la buldozer.

— Opreşti motorul? întrebă Frost.

— Nu, îl las să meargă, pentru cazul în care ar trebui să decolez în viteză.

— Logic, zise Mercenarul.

Diego se întoarse spre geamul din partea lui ca să privească spre sol. Frost îl lovi puternic la baza capului cu mânerul revolverului.

— Scuză-mă, amice, murmură el. Simplă măsură de siguranţă. În rest, înţelegerea rămâne valabilă.

Pilotul alunecă în faţă, prăbuşindu-se pe tabloul de bord. Frost îl trase în spate şi îl sprijini de speteaza scaunului ca să aibă o atitudine mai normală. Apoi îşi desfăcu centura şi se uită în oglinda retrovizoare, cu mâna pe clanţa uşii. Se aşteptau probabil să iasă. Maşina decapotabilă era foarte aproape de avion. Zări trei bărbaţi cu tocuri de piele de umăr şi un al treilea cu o puşcă în mână, cel care stătea alături de şofer. Celelalte două maşini erau puţin mai departe. Deschise uşa dar nu coborî. Dumnezeule mare, unde era Lew? Ce făcea? Dacă nu sosea în secundele următoare, cu întăriri, speranţele de a se descurca se reduceau drastic.

— Lew, murmură el, mişcă-ţi curu'!

Decapotabila se oprise în spatele avionului. Omul cu puşca coborî şi se îndreptă spre el. Doi tipi, în spate, se îndreptau spre uşa calei. Imediat ce-l vor vedea, totul avea să fie descoperit. Nu semăna deloc cu americanul blond.

Văzu uşa calei basculând. Apăru faţa unui necunoscut. Ochii omului se îndreptară spre Frost…

— Dar tu nu eşti…

Mercenarul îi zâmbi dar, pentru mai multă siguranţă, îl cadorisi cu un glonţ în stomac, ca să nu poată ajunge cu mâna la arma din tocul de piele. Apoi se întoarse. Omul cu puşca apăruse în partea lui, în partea de jos a uşii deschise. Frost trase direct. Capul tipului făcu parcă explozie, dădu drumul la puşcă şi se prăbuşi la pământ.

Mercenarul sări jos. Şoferul maşinii se afla chiar în dreptul lui şi Frost sări pur şi simplu pe el. Îl pocni cu pumnul în figură în momentul în care tipul vru să scoată arma.

Răsunară împuşcături. Tipii din celelalte maşini trăgeau în el. Frost se aruncă la pământ şi luă puşca abandonată de agresorul său. O ridică şi trase într-o maşină care trecea în trombă, cu geamurile deschise, cei dinăuntru trăgând spre el de mama focului. Parbrizul Cadillac-ului se făcu ţăndări, în timp ce Mercenarul executa o rostogolire magistrală. La timp! Pământul de lângă el fu ciuruit de gloanţe.

Şoferul Cadillac-ului fusese probabil nimerit, căci maşina se deplasa acum în zigzag pe teren. Se auzi un zgomot asurzitor şi maşina mare intră în buldozer, monstru nemişcat care părea că păzeşte pista. Claxonul începu să sune strident.

Sunetul se opri apoi brusc, unul dintre traficanţi întrerupând probabil contactul. Doi tipi ţâşniră afară pe portierele deschise din cauza şocului şi se adăpostiră în viteză după buldozer, în timp ce al treilea încerca zadarnic să se ridice de pe scaunul din faţă. Atârna cu jumătate de corp afară din maşină, cu picioarele blocate în maldărul de fiare turtite.

Frost îl zări în ultima clipă pe ultimul supravieţuitor al decapotabilei care dăduse ocol avionului pe cealaltă parte şi-şi îndreptase pistolul în direcţia lui. Cu puşca la şold, Frost apăsă pe trăgaci şi violenţa impactului îl trimise pe individ la pământ, cu gâtul ciopârţit.

Nu putea să reziste prea mult timp. Cei doi tipi ascunşi în spatele buldozerului şi tipii din cea de a treia maşină împotriva unui singur om foarte uşor de reperat şi fără muniţii!

— Lew, pe toţi dracii, ce naiba faci?

În acea clipă auzi cum se apropiau două elicoptere, ca două insecte mari. De cealaltă parte a terenului se auziră brusc împuşcături. Frost întoarse capul. Trei furgonete mari soseau în trombă. Un megafon răsună în noapte:

— Poliţia federală! Aruncaţi armele, sunteţi încercuiţi.

Unul dintre elicoptere aterizase deja. Din aparat ieşeau

oameni echipaţi cu veste antiglonţ şi înarmaţi cu puşti de asalt. În picioare pe treapta furgonetei, trăgea în maşina rămasă, frânând brusc elanul unui tip care încerca să o ia la sănătoasa spre palmieri.

Frost se ridică şi-şi scutură hainele. Era plin de pământ şi de fire de iarbă. Se uită la arma pe care o avea în mână şi dădu din cap ca un adevărat cunoscător. Era un Mossberg 500 ATP6P.

— Ştiu să aleagă, ticăloşii! mormăi el.

Se apropie de furgonetele oprite. Wilson îl văzu venind şi-i strigă, arătând spre Beretta 92SB pe care o avea în mână:

— Ai văzut ce se poate face cu asta? Ca pe terenul de tir, bătrâne!

Mercenarul sprijini puşca Mossberg de roata furgonetei şi scoase din buzunar pachetul de Camel mototolit. Întâi îşi aprinse ţigara şi apoi răspunse:

— Ai avut baftă, Lew. Şi eu la fel!

CAPITOLUL XVI

— Pe pilotul cubanez, amicul tău Diego, îl vom extrăda. Îl trimitem înapoi în Cuba, fără să-i facem necazuri.

— Mulţumesc, Lew.

Mercenarul savura un *Seven & Seven*, aşezat la masă în faţa lui Wilson. Era frumos din partea lui Lew că îl ajuta să-şi respecte promisiunea.

Trecuseră deja două zile de când Frost revenise în Florida. Se întâlnise cu Lew Wilson într-un restaurant pe malul apei. Peisajul era foarte plăcut.

— Ce poveste! exclamă Wilson pierdut în gânduri. Neavând nici o veste de la tine, am căzut din cer când am fost anunţat că ai apărut în spaţiul aerian al Statelor Unite cu o încărcătură de droguri şi de explozibile. Numai tu puteai să faci asta! Şi această Miranda Ceballos, ce specimen ciudat!

— Ei, ia stai! zise Frost tresărind. Se consideră că nu ţi-am vorbit nimic despre ea. N-o menţionezi în raport. Altfel, Joe o să mă blesteme până la moarte.

— Joe? Un tip grozav, nu?

— Mda. Îţi mulţumesc că mi l-ai găsit. Fără el, n-aş fi făcut toate astea.

— Ai făcut o treabă nemaipomenită. Dar nu pari deloc mulţumit de tine. Ce-ai?

— Nu ştiu!

Frost se uita gânditor la băutura din pahar. Într-adevăr, nu se bucura deloc de succesul lui incredibil.

— L-am lichidat pe Barranca. Asta e bine, pentru că el a trimis asasinii pentru eliminarea lui Vasquez. În plus, am contribuit la arestarea câtorva traficanţi. Dar în privinţa asta n-am făcut decât să-mi salvez pielea…

Wilson îi tăie vorba:

— Lasă, eşti prea modest şi dă-mi voie să-ţi spun că nu prea-ţi stă în caracter! Ai fi putut să-l obligi pe pilot să aterizeze în altă parte, fiind mult mai sigur că vei scăpa fără probleme. Plevuşcă pe care am pus mâna – în fine, cei pe care ai avut bunătatea să ni-i laşi în viaţă – e posibil să vorbească. Avem şanse să ajungem la peştele cel mare.

— Sper să ai dreptate. Dar eu n-am adus ceea ce plecasem să

aduc.

Wilson suspină din toţi rărunchii şi-şi privi prietenul cu o mină întristată.

— Tot te mai gândeşti la povestea aia incredibilă cu şalul lăsat să cadă drept semnal? Tot o mai crezi pe Oriana Vasquez vinovată?

— Da, răspunse Frost.

— Şi ce intenţionezi să faci?

— Habar n-am. Şi asta mă supără cel mai tare. Ce mai face dulcea copilă?

— Îşi duce trupele la dezastru. Le fanatizează, ceea ce nu făcea tatăl ei, care era cel mai tolerant dintre oameni. Şi stă cam prost cu strategia. De aceea merg din eşec în eşec. De la plecarea ta s-au înregistrat mulţi morţi în rândurile anticastriştilor. A declarat război total… şi acum are ce-a vrut. Cu preţul de rigoare!

— Bieţii de ei, murmură Frost.

Chelneriţa se apropie de ei. Le zâmbi, recunoscându-l pe tipul acela ciudat cu panglica lui neagră pe ochiul stâng şi mustaţa care părea că se întinde când zâmbea, arătându-şi dinţii albi şi sănătoşi care păreau făcuţi să muşte din viaţă… Frost îi răspunse la zâmbet, amuzat de interesul vădit pe care-l suscita.

— *Hello, baby,* îi zise el. Poţi să-mi spui dacă Dover Sol Almandine e la fel de suav ca tine?

— E fantastic, răspunse ea râzând. Se topeşte în gură.

Frost fu gata să-i spună că ar gusta cu plăcere din amândouă şi din limba-de-mare şi din chelneriţă.

Wilson, cufundat în gânduri, întrerupse acest început de flirt făcând comanda. Frost îşi aprinse o ţigară, după ce fata plecă şi contemplă baletul obişnuit al pescăruşilor deasupra celor ieşiţi la plimbare.

— Auzi, Frost, zise deodată Wilson. Pot să-ţi cer un serviciu?

— Dacă pot…

— Fă-i o vizită Orianei…

Frost crezu că nu auzise bine.

— Ca să-i sucesc gâtul?

— Nu, zăpăcitule. Ca să încerci s-o aduci la raţiune. Mediile cubaneze din Florida se scaldă într-o baie de sânge. Eu nu pot să mă duc la ea. Nici măcar nu m-ar primi.

— Şi-ţi închipui că mie o să-mi deschidă larg uşa şi braţele. De ce să nu mă invite şi-n pat, dacă tot am ajuns acolo? Eşti nerod! Aresteaz-o pentru că ştii foarte bine că ea e instigatoarea tuturor

acestor crime.

— Imposibil, răspunse suspinând Wilson. Pe de o parte, n-am nici o dovadă, nici un flagrant delict, înţelegi ce vreau să spun. Pe de altă parte, dacă o bag la zdup, *Omega Seven* se va răscula pur şi simplu. Nu, nu e o soluţie bună. Fă asta pentru mine, încearcă.

Frost râni.

— Apelezi la serviciul unui mercenar pentru o misiune de pace. Eşti grozav, bătrâne. Să mă duc cu un porumbel într-o mână şi cu o rămurică de măslin în cealaltă?

Wilson se uită la Frost cu un aer de falsă tristeţe.

— Auzi, glumele tale nu mă fac deloc să râd, zise el.

Chelneriţă sosi cu comanda şi îi întrerupse. Wilson aşteptă cu răbdare să plece ca să continue. Mercenarul se repezi asupra farfuriei. Murea de foame, iar regimul de alimente „deshidratate şi în raţii" din timpul şederii sale în Columbia îi provocase o poftă nebună de mâncăruri gătite.

Wilson continuă:

— Ai putea de exemplu să-i spui că ai informaţii despre cel care a ordonat moartea tatălui ei. Ar fi o bună introducere.

— Aş putea şi să-i telefonez şi să-i spun: dragă Oriana, sunt sigur că tu ai pus la cale lichidarea tatălui tău. Aş vrea să avem o discuţie serioasă asupra acestui subiect. Ce zici? Eşti de acord să mă primeşti şi să semnezi declaraţia? Lasă. Lew. Nu încerca să-mi spui tu mie cum trebuie să procedez. Îmi ceri un serviciu, o să ţi-l fac. Nu-mi poţi scoate din cap ideea că asta nu va servi la nimic, pentru că nici măcar nu mă va asculta. Dar, în fine, OK, o să mă duc să-i debitez cupletul meu moralizator.

— Apreciez.

— Să ştii că n-aş face asta pentru nimeni altcineva, adăugă Frost.

— Ştiu şi asta mă face să apreciez şi mai mult.

— Mă pui să fac nişte chestii de-ţi stă mintea-n loc! Un tip ca mine, un profesionist hârsit, să plece să predice nonviolentă! Pacifiştii din lumea întreagă ar muri de râs dacă ar şti chestia asta.

Wilson îi împrumutase maşina lui. Dorea să scape cât mai repede de misiunea asta gen „nu mă muşca de cur că ţip". Deşi era convins că întrevederea nu va duce la nimic, Frost îşi zicea, în timp ce parcă maşina pe trotuarul din faţa casei Orianei, că acest contact îi va permite poate să găsească micul detaliu care

îi lipsea… Fragmentul de puzzle care îi împiedica raţionamentul să formeze un tot coerent.

Traversă strada. Pe aleea care ducea la casă se aflau oamenii de pază. Îl recunoscu pe Alberto care veni spre el. Garda de corp a Orianei se opri la poarta de fier forjat fără să o deschidă.

— Salut, Alberto, zise Mercenarul.

— Senor Frost… N-ar trebui să fiţi aici.

— Am vrut să-ţi mulţumesc pentru lovitura pe care mi-ai dat-o mai zilele trecute.

Şi Frost începu să râdă. Alberto părea întristat. Se legăna de pe un picior pe altul.

— Acum plecaţi, *senor Capitan.* Dacă senorita Vasquez ar şti că sunteţi aici…

Frost, cu un gest fulgerător, îl apucă de gulerul cămăşii şi, trăgându-l violent spre el, blocă faţa cubanezului între două bare ale porţii de fier de la intrare. În acelaşi timp, cealaltă mână. Smulse revolverul din tocul de piele al lui Alberto. Lipi ţeava armei de fruntea cubanezului.

Celelalte gărzi se apropiau. Frost le zise:

— Duceţi-vă şi spuneţi-i domnişoarei Vasquez că vreau să stau de vorbă cu ea.

Urmă un moment de ezitare. Frost nu avea deloc intenţia să-i zboare creierii lui Alberto. Dar trebuia să aibă un aer destul de ameninţător pentru ca ceilalţi să-l creadă.

— Vă acord un minut s-o anunţaţi. Pe urmă vă lichidez colegul.

Una dintre gărzi plecă în fugă. Ceilalţi nu se mişcau. Unul dintre ei zise:

— Senorita te va ucide.

— N-ai tu treabă, tipule. Asta mă priveşte pe mine.

Mesagerul se întorcea. Venea înaintea Orianei. Care apăru în capătul de sus al scărilor. Era îmbrăcată într-o rochie neagră şi avea părul lăsat pe umeri. Frost avu un şoc. Nu şi-o amintea atât de frumoasă. Părul desfăcut îi conferea o senzualitate neobişnuită, în ciuda răcelii constante a ochilor de culoarea cobaltului.

— Din moment ce pari hotărât să intri cu orice preţ, zise ea cu o voce semeaţă, vino. Dar dă-i drumul imediat lui Alberto.

Frost desfăcu degetele. Alberto îşi eliberă capul. Urma barelor de fier i se întipărise pe amândoi obrajii. Mercenarul păstrase revolverul cubanezului.

— Haide, Alberto, deschide-mi. Uşurel, te rog.

Alberto deschise unul dintre batanţi. Frost intră făcând semn

gărzilor să se depărteze cu mâna în care ţinea revolverul Smith & Wesson. Se opri la capătul de jos al peronului.

— Lasă-ţi armele afară, îi ordonă Oriana din capătul de sus al scării.

— Nici vorbă, răspunse Frost zâmbind. Vreau să intru, dar vreau şi să ies. Întreg şi pe picioarele mele. N-am poftă să mă trezesc sub formă de cadavru alb la o groapă de gunoi.

— Foarte bine, zise Oriana.

Şi îi întoarse spatele, intrând în casă fără să-l privească. Frost veni în urma ei, frapat încă o dată de mersul ei de regină.

Închise uşa în spatele lui şi intră după ea în bibliotecă, după ce închise şi uşa care dădea direct din grădină în bucătărie. Tânăra femeie se instalase într-un fotoliu. Frost rămase în picioare, departe de ferestre.

— Mai e altcineva în casă? întrebă el.

— Camerista mea. Pregăteşte o frânghie cu care să te sugrume pe la spate.

— Perfect, zise Frost. O să-mi protejez gâtul.

Urmă un moment de tăcere. Oriana nu făcea nimic ca să înceapă conversaţia. Aştepta, foarte stăpână pe ea. Frost se uită prin încăperea unde discutase atât de des şi jucase şah cu Moises Vasquez. Avea o tablă cu un joc tridimensional. Amintirea bătrânului îl făcu să se mânieze brusc împotriva acelei femei care stătea în faţa lui semeaţă şi distantă.

— Joci şah, Oriana?

— Bineînţeles.

— Presupun că tatăl tău te-a învăţat.

— Da.

— Tatăl tău… la asasinarea căruia ai pus binişor umărul.

Gata! O spusese! Nu putuse să se mai abţină. Chestia cu diplomaţia se cam terminase! Oriana se ridică în picioare şi îi arătă uşa.

— Ieşi afară! Părăseşte imediat această casă. Incompetenţa ta a dus la moartea tatălui meu.

— Nu cumva şalul pe care l-ai lăsat să cadă?

Păli la faţă. Un muşchi tresări lângă ochiul ei drept.

— Relaxează-te, domnişoară. N-am cum s-o dovedesc. Şi, de altfel, nu pentru asta am venit. Stai jos şi ascultă-mă.

Făcu o pauză în care îşi aprinse o ţigară cu vechea lui brichetă Zippo.

— Am venit la cererea lui Lew Wilson. El nu ţi-ar fi forţat uşa aşa cum am făcut eu, iar tu nu l-ai fi primit. Eu însă n-am

scrupulele lui. Îţi cer să opreşti această nebunie. Trimiţi oamenii la o moarte sigură. Oameni cinstiţi, oameni buni, care cred că-şi dau viaţa luptând împotriva dictatorului Castro şi regimului său totalitar. O fac din fidelitate în memoria tatălui tău, pentru că te cred moştenitoarea lui spirituală. Bieţii de ei! Dacă-ar şti!

Frost rânji. Ce bătaie de joc! Încerca să convingă acel monstru cu argumente umane, de nobleţe sufletească. Oriana zise tăios:

— Aceasta e lupta tatălui meu. O continui. Ceea ce a fost început cu mult timp înainte nu se poate opri aşa, pocnind din degete. N-am dreptul să…

— *Shut up!* strigă el. Nu cu mine! Cu mine nu ţine, nu suntem la miting şi ştiu ce vrei.

Se ridică foarte calmă, indicându-i astfel că discuţia luase sfârşit.

— Te conduc ca să poţi ieşi fără probleme.

— Nu e nici o speranţă să te răzgândeşti?

Ea scutură din cap.

— Sper că vei ajunge pe grătar în iad! zise el suspinând.

Oriana îl privi în ochi.

— Ştiu ce e iadul. Trăiesc în el şi pentru totdeauna. Tu nu poţi înţelege.

Şi se îndreptă spre uşă.

CAPITOLUL XVII

După ce dusese înapoi maşina lui Wilson, Frost luase un taxi până la plaja din Miami. Din acel moment mergea pe jos. N-avea nimic special de făcut. Ancheta lui personală ajunsese definitiv într-un punct mort. Peste o săptămână va veni Bess şi atunci va uita de Oriana, de castrişti, de anticastrişti, de M. 19... Va părăsi Miami, căruia nu-i văzuse decât latura negativă. Paradisul turiştilor îi rămăsese necunoscut.

Paşii îl duseră la hotel şi intră ca un automat în hol, apoi ieşi spre plajă. Se duse pe terasă şi contemplă oceanul.

Ce vrusese să spună Oriana când vorbise de iadul în care trăia? Se referise la exil? Un infern aurit! Nu, nu era vorba de asta. Ce chinuri personale putuseră s-o împingă să-şi ucidă tatăl? Unde se ascundea geniul rău care o însufleţea pe Oriana Vasquez? Era frumoasă, bogată, inteligentă. Învăţase la cele mai bune colegii...

— Colegii! Drăcia dracului!

Frost gândise cu glas tare. Se ridică brusc şi dădu fuga la recepţie. Avea nevoie urgentă de telefon.

Se adresă funcţionarului:

— Dă-mi numărul ăsta. E poliţia. Grăbeşte-te.

Răspunse Lew.

— Lew? Aici Frost. Am nevoie de o informaţie extrem de urgentă. Caut-o până vin eu cu taxiul. La ce colegiu a fost frumoasa noastră prietenă?

— Ce spui?

— Găseşte-mi numele colegiului la care a învăţat, aici, în Statele Unite. Te asigur că n-am căzut în cap şi nici beat nu sunt. Vin.

Frost trânti receptorul şi Wilson se uită la telefon de parcă s-ar fi aşteptat să ţâşnească din el un jet de apă. Cu Frost trebuia să te aştepţi la orice.

Mercenarul intră ca o furtună în biroul lui Wilson.

— Ai găsit?

— Da. Era trecut în fişa pe care o avem despre ea, aşa cum avem pentru fiecare refugiat politic. Îţi spun imediat.

Wilson luă un document aşezat pe un teanc de hârţoage şi îl

puse în faţa lui.

— Ia să vedem… Şi-a făcut studiile la Fallworth College for Women. De ce are asta o importanţă aşa de mare?

Frost nu-şi putu reţine exclamaţia:

— Asta era piesa de puzzle!

— Despre ce vorbeşti?

— Stai puţin, răspunse Frost. Îţi voi explica după ce voi avea toate elementele. Acum ia legătura cu Joe. Află de la el când şi-a făcut studiile în Statele Unite Miranda Ceballos. Cere-i şi informaţii despre tatăl Mirandei, cum a murit. Tot ce poate să-ţi spună despre familia ei, despre viaţa ei privată.

— Păi o să mă trimită la plimbare!

Frost, care deschisese deja uşa ca să plece, se întoarse şi adăugă:

— Spune-i că asta e medalia de ciocolată pe care mi-a promis-o. Va înţelege.

După un duş bun, Mercenarul se simţi gata de luptă. Simţea că se află în posesia unui element nou, pe care trebuia să-l verifice. Era stimulat de gândul că va intra din nou în acţiune. Cu o oră mai înainte se învârtea ca un animal în cuşcă. Acum simţea că e în stare să dărâme munţii.

Se îmbrăcă cu grijă şi fără grabă. Nu putea să facă nimic înainte de lăsarea nopţii. Se echipase cu blugi şi cămaşă de culoare închisă, încălţări suple, antiderapante, revolverul High Power ascuns sub geacă cu tocul lui de piele şi pumnalul Gerber agăţat la centură. Era pregătit pentru mica expediţie pe care avea de gând s-o întreprindă.

Ieşi din cameră, coborî în holul hotelului şi ieşi să-şi ia maşina Ford pe care o închiriase după discuţia cu Wilson, când îl lăsase pe acesta să se descurce cu Joe.

Demară şi porni spre vila lui Vasquez. Trebuia să pătrundă în casă. Nu ştia exact ce căuta, dar îşi dăduse seama că trăise acolo câteva zile fără să fi încercat vreodată s-o cerceteze. Firește, asta se întâmplase în perioada în care Vasquez era în viaţă şi nu avea nici un motiv să fie bănuitor faţă de propria casă a bătrânului. Acum situaţia era diferită. O mică vizită discretă ar fi putut duce la o descoperire. Sau la nimic. Sau la un glonţ în cap. Dar astea erau riscurile meseriei!

Trecu cu maşina lent prin faţa zidului înalt de piatră care izola grădina de drum. Poarta mare de fier forjat era închisă, firește şi Frost nu văzu pe nimeni, nici lângă poartă şi nici pe alee. Trase

maşina puţin mai departe şi opri motorul. Îşi puse mănuşile negre care se mulară pe mâinile lui ca o a doua piele, apoi se asigură că ceasul îi era bine ascuns sub manşeta cămăşii. Nu trebuia să se lase trădat de cadranul luminos. În sfârşit, îşi trase pe cap o cagulă neagră care nu lăsa să i se vadă decât unicul său ochi.

Coborî din maşină închizând portiera fără zgomot. De când se oprise acolo, nimeni nu trecuse pe acel drum. Cu puţin noroc, avea să escaladeze zidul până să sosească cineva. Trecu prin faţa portalului, aruncând o privire spre partea de grădină care se putea vedea. Nimeni! Gărzile erau probabil toate în interior. Merse până la capătul zidului şi scoase repede din sacul de pe umăr un cârlig triplu prins la capătul unei frânghii. Cârligul „muşcă” din pietrele de pe culmea zidului. Trase de frânghie ca să se asigure că cârligul se prinsese solid, apoi ascultă câteva clipe… Nimic. Se căţără pe frânghie, se opri ca să cerceteze spaţiul cu privirea, apoi trase frânghia la el. Puse cârligul la loc în sac şi sări jos.

Rămase un moment ghemuit în umbră. Afară nu era nici ţipenie de om. Oriana slăbise considerabil dispozitivul de securitate nocturn. Pe vremea tatălui ei, gărzile se schimbau toată noaptea în grupe de câte doi. Dacă se afla acum de partea castriştilor, după cum Frost era convins că este, era logic să nu-i fie teamă de nimic.

Traversă peluza şi dădu ocol casei. Nu avea cum să intre pe uşa principală. Trebuia să încerce prin bucătărie. Trecu aplecat mult în faţă pe sub ferestrele luminate ale salonului şi ale biroului bibliotecă. În trecere o auzi pe Oriana care dădea ordine cameristei. Perfect! Avea noroc că momentan bucătăria era goală.

Bucătăreasa îşi terminase treaba la acea oră şi locuia în căsuţa din fund. Probabil că plecase. Din fericire, ştia obiceiurile casei.

Intră fără probleme în bucătăria care rămăsese cu lumina aprinsă. În momentul în care urma să iasă pe uşa care dădea pe culoar, Frost auzi paşi. Se lipi de perete, în partea în care avea să se deschidă uşa. Uneori chestia asta mergea.

Uşa se deschise şi batantul se lovi de încălţările lui. Frost avea în mână pumnalul Gerber. Nu putea să folosească revolverul, altfel „inspecţia” lui ar fi luat brusc sfârşit chiar mai înainte de a fi început. Auzi uşa frigiderului deschizându-se, apoi glasul unui bărbat care mormăia:

— Iar a uitat să pună berea la rece.

Aruncă o privire. Una dintre gărzi lua trei cutii de bere. Frost trase repede capul în clipa în care omul se întoarse, închizând uşa frigiderului cu piciorul. Din nou zgomot de paşi, după care uşa se închise. Mercenarul răsuflă uşurat. Avusese noroc că nu fusese obligat să-l elimine pe acel tip. Probabil că ceilalţi îşi aşteptau băutura şi ar fi venit după el văzând că nu mai apare.

Ieşi pe culoar. Era liber. Nu putea să viziteze parterul. Oriana se afla în salon, gărzile în camera mică de lângă intrare – le auzea jucând cărţi – iar camerista probabil că terminase cu debarasatul sălii de mese... Rămânea biblioteca, dar înjur era mult prea multă lume. Urcă fără zgomot scara, cu un pas suplu şi rapid.

Dormitorul Orianei! Cu el trebuia să înceapă. Dacă avea ceva de ascuns, acolo ar fi trebuit să se găsească. Deschise uşa şi intră. Aprinse lanterna şi plimbă fasciculul luminos prin cameră. Era bine aranjată, curată şi rece, după imaginea proprietarei. Scotoci prin comodă, în sertarele noptierei, în secreter. Nimic anormal.

Intră în sala de baie alăturată şi deschise toate dulăpioarele. Nu găsea nimic. Un lucru îi atrase atenţia. Un flacon de parfum! Oriana nu se parfuma niciodată, după câte îşi amintea el. Poate că o făcea totuşi ocazional. Nu trăise chiar atât de mult în aceeaşi casă cu ea.

Se întoarse în dormitor şi privi din nou în jurul lui. Unde să caute? Şi ce să caute? Spera să fie frapat de un detaliu. Nimic, în momentul în care se hotărâse să iasă, văzu sub uşă o dungă de lumină. Cineva aprinsese lumina pe culoar. Se opri în loc. Clanţa uşii se lăsă uşor în jos.

Nu avea la îndemână decât o singură soluţie. Să se ascundă sub pat. Dantela albă care îl acoperea cădea până la podea. La ora aia nu făcea nimeni curăţenie! Pe burtă sub pat, jucând pe amantul prins în flagrant delict ca în vodeviluri, Frost văzu uşa deschizându-se. În raza sa vizuală apărură nişte picioare încălţate cu papuci negri în acelaşi timp în care se aprindea lumina. Era Oriana. Picioarele se deplasară de la uşă la comodă, de la comodă la pat... Acum avea vârful papucilor sub nas. Dacă venise să se culce, Mercenarul ar fi rămas blocat sub pat.

Nu, picioarele se îndreptară spre uşă. Dar în acel moment sună telefonul. Oriana veni spre secreter şi ridică receptorul.

— Oriana Vasquez la aparat, zise ea cu tonul ei rece.

Urmă o tăcere, apoi Frost o auzi pe tânăra femeie scoţând o

exclamaţie înăbuşită. Altă tăcere, apoi câteva cuvinte în spaniolă... Vocea i se schimbase. Mercenarul nu înţelesese ce spusese, dar i se păru că Oriana era emoţionată. În afara zilei în care fusese ucis tatăl ei, Frost nu-şi amintea să fi văzut-o exprimând vreo emoţie.

Închise brusc telefonul şi se repezi spre comodă, de unde scoase un tricou şi o pereche de blugi. Aruncă papucii cât colo. Frost văzu rochia căzând la picioare... Se schimba... ca să plece undeva. Cine să fi fost misteriosul interlocutor de la celălalt capăt al firului care o făcuse să iasă din rezerva ei obişnuită şi să plece brusc de-acasă?

Stând în continuare cu nasul lângă podea, Frost văzu picioarele frumoase dispărând în blugi. Apoi tânăra femeie alergă în sala de baie. Era momentul s-o şteargă. În momentul în care ieşise pe jumătate târându-se afară din ascunzătoare, Oriana reveni în grabă în dormitor. Frost abia avu timp să se tragă înapoi, iar tânăra femeie trecu pe lângă el în fugă. Simţi mirosul de parfum şi uşa se trânti în urma ei.

Ajunse pe palier în momentul în care ea ajunsese deja jos, anunţând gărzile că pleca. Nu avea nevoie de nimeni şi nu voia să fie aşteptată.

Cerul era de partea lui în seara aceea!

Frost ieşi din casă fără probleme, folosind acelaşi drum ca la venire. Traversă peluza în fugă, aruncă cârligul şi ajunse în drum. Frost alergă spre maşină în timp ce Oriana cobora din vehiculul ei ca să acţioneze deschiderea porţii. Mercenarul avusese noroc. Tânăra femeie ceruse probabil să-i fie dusă maşina în garaj, crezând că nu va mai pleca nicăieri în seara aceea şi recuperarea ei o făcuse să piardă un timp preţios.

Mercenarul ajunse gâfâind la Ford, aruncă raniţa pe scaunul de alături şi scoase cagula. Murea de căldură. În ce direcţie va pleca Oriana? Văzu farurile micului Fiat Sport măturând trunchiurile palmierilor. Fasciculele descriseră un arc de cerc mare, apoi se estompară. Nu mai vedea decât luminile din spate. Se îndrepta spre Miami...

Frost aşteptă ca luminile roşii din spate să se estompeze suficient de mult ca să pornească maşina. Nu avea voie s-o piardă. Nu reduse viteza decât după ce reperă luminile din spate ale Fiatului. Acum nu avea de gând s-o mai scape.

Singur în noapte, urmărindu-şi prada, Mercenarul păstra în nări parfumul lăsat în urma ei, în momentul în care părăsise dormitorul.

CAPITOLUL XVIII

Oriana traversase Miami la volanul maşinii sale. Conducea repede şi bine, dar nu părea să fi bănuit nici o clipă că e urmărită. Cu Frost pe urmele ei, tânăra femeie se îndrepta acum spre cartierul docurilor. Opri maşina în faţa unei căsuţe, gen hangar, situate de-a lungul unui canal. Frost, cu farurile stinse, opri maşina la capătul străzii. O văzu pe Oriana coborând şi alergând spre poarta mare culisantă care închidea accesul clădirii. Bătu de două ori, apoi iar de două ori; cel puţin aşa i se păru lui Frost. Uşa alunecă vreo treizeci de centimetri şi Oriana dispăru înghiţită de întuneric.

Ce căuta singură, noaptea, într-un cartier care nu se potrivea deloc pentru fetele de familie bună? Coborî din maşină şi se îndreptă spre casă. Uşa se închisese la loc. O scară veche ducea la o uşă cu geam, de unde provenea o lumină incertă. Mercenarul urcă treptele în vârful picioarelor. Se zărea vag un fel de culoar care probabil cotea într-o parte. Uşa era încuiată. Dacă spărgea un geam, zgomotul ar fi putut fi auzit. Scoase pumnalul Gerber şi strecură lama între toc şi uşă. Lama urcă de-a lungul batantului şi se lovi de un obstacol. Frost forţă cu mare grijă. Simţi presiunea cedând puţin câte puţin. Zăvorul se ridica lent. Urmă un mic fâşâit şi lama, eliberată, se deplasă în sus. Zăvorul se rotise pe axă.

Frost, cu cuţitul în mână, deschise uşa şi intră. Nu se auzea nimic. Înaintă şi dădu colţul culoarului. Ajunse pe un palier din care se intra în mai multe încăperi. Jos se afla o singură sală mare, ale cărei ferestre fuseseră acoperite. Nici o mobilă. Doar lăzi îngrămădite peste tot. Doi oameni, tolăniţi pe saltele, păreau că moţăie, fiecare având la îndemână o puşcă de asalt AK 47. Casa aceea fusese transformată în depozit. De arme, de muniţii, de explozibile, de droguri? Oriana nu era jos. Deci se afla la etaj. Parcurse tot palierul, deplasându-se fără zgomot. Îşi lipi urechea la toate uşile. Când ajunse la penultima, auzi voci. Dar foarte slabe, căci nu le putu nici recunoaşte şi nici înţelege ce-şi spuneau.

Nu putea să stea acolo, riscând în orice moment să fie zărit de una din gărzile de jos dacă acestea ar fi ridicat capul. Nu voia să intre în trombă ca să-i surprindă pe cei din cameră. Dorea foarte

mult să-l vadă pe cel cu care Oriana venise să se întâlnească şi, mai ales, ce făcea acolo. Temperamentul îl îndemna să-i pună revolverul la tâmplă acelei tipe ca să vorbească. Dar raţiunea îi şoptea că era mai bine să fie răbdător şi să privească fără să fie văzut. Spera că frumoasa senorita nu-şi va petrece noaptea acolo!

Întredeschise cu mari precauţii uşa camerei alăturate. Era cufundată în întuneric şi aparent goală. Intră şi lăsă uşa întredeschisă.

Nu avu prea mult de aşteptat. În camera vecină se auzi un zgomot de scaune pe podea. Uşa se deschise... Frost trase cu ochiul şi o văzu apărând pe domnişoara Vasquez. Aproape de nerecunoscut. Zâmbea şi ochii – calzi de obicei ca un aisberg – străluceau. Faţa era transfigurată de fericire. Se vedea clar că Oriana era fericită. În capul lui Frost se produse un fel de flash! I se părea că aude vocea care răspunsese mai adineauri la telefon, când el stătea ascuns sub pat, în camera fetei. Era într-adevăr vocea care se potrivea cu faţa.

Când apăru şi a doua femeie în raza lui vizuală, nici măcar nu fu surprins. Declicul se făcuse când simţise din nou mirosul parfumului cu care se dăduse din abundenţă Oriana.

Frost avusese ocazia să simtă de foarte aproape acest parfum. Cald, ameţitor, un parfum de brunetă, senzual. Cel pe care îl folosea Miranda, acolo, în Columbia. Căci, într-adevăr, ea ieşea din cameră. După atitudinea lor, era foarte clar că cele două femei se cunoşteau foarte bine. Două vechi prietene!

Le văzu coborând spre parter şi le auzi dând ordine. Cei doi bărbaţi se dezmeticiră din moţăială. Unul dintre ei deschise uşa culisantă, celălalt luă o ladă şi ieşi, mergând în urma Orianei. Miranda mai spuse ceva în spaniolă celui care rămăsese. Frost nu înţelesese totul, dar fu frapat de un lucru. Două cuvinte în engleză. Era o adresă. Mayfair Street.

Superpoliţista ieşi şi ea. Acum Frost trebuia să se cărăbănească repede de tot. Nu trebuia să le scape din ochi. Frost închise uşor uşa şi ieşi pe palier. Auzi motorul Fiatului care pornea. În momentul în care se pregătea să dea colţul culoarului, tipul rămas jos ridică ochii. Uşa pe care Frost o forţase mai înainte se trântise cu zgomot, împinsă de curentul de aer provocat de deschiderea uşii de jos.

Tipul porni în sus pe scară mormăind ceva despre femeile care nu ştiu să închidă ferestrele. Frost se retrăsese în umbră. Nu putea să iasă imediat. Celălalt încă nu revenise şi ar fi fost posibil

să-l zărească. Era mai bine să aştepte. După ce constată că nu era nici o fereastră deschisă în camera părăsită de cele două femei, omul se îndreptă spre cotul pe care-l forma culoarul, îşi dăduse seama de unde venea curentul de aer. Cine putuse…

Nu avu timp să-şi ducă gândul până la capăt. Un pumn pornit din umbră îl pocni la bărbie, aruncându-l la trei metri, făcându-l să se prăbuşească peste balustrada care pârâi periculos. Se scutură ca un câine şi se ridică. Se repezi cu capul în jos peste Frost care evită în ultima clipă lovitura în stomac. Capul tipului, tare ca lemnul, îl lovi totuşi puternic în şold. Mercenarul se dezlănţui. Îl lovi cu genunchiul în figură, ceea ce-l tăcu pe tip să-şi îndrepte şira spinării brusc, apoi îl lovi undeva jos, făcându-l să se îndoaie, tânguindu-se ca un câine călcat pe labă de o maşină, apoi îi aplică un atemi decisiv. Tipul, lipsit de cunoştinţă, îşi uită brusc problemele şi pică cu nasul înainte. Rămase la pământ, inofensiv.

Acum însă nu mai putea pleca incognito. Venea celălalt şi chiar dacă Frost ar fi putut să-l evite, descoperirea stării în care se afla colegul său l-ar fi pus pe gânduri. Poate în aşa măsură încât să fie îndemnat să le anunţe pe cele două femei.

Mercenarul coborî repede scara şi se pomeni nas în nas cu al doilea om care, stupefiat, rămase o secundă cu gura deschisă de mirare. De unde mai apăruse şi arătarea aia? Frost nu-i lăsă timp să găsească un răspuns. Se repezi la el şi-l expedie în oraşul viselor cu o dublă dreapta-stânga. Tipul se izbi de uşa culisantă, lovindu-se singur cu capul de suprafaţa prea dură pentru el, apoi alunecă uşor în jos, ca într-un film proiectat cu încetinitorul.

Pentru urmărirea Fiatului era prea târziu. Maşina demarase în timpul încăierării. Spera ca adresa auzită de el să fie într-adevăr cea la care se duceau cele două femei. Îşi legă fedeleş victimele, cu ajutorul unui cablu electric găsit într-un colţ şi le vârî în gură bucăţi rupte din propriile lor cămăşi. Aşa era mult mai sigur.

Apoi plecă în mare grabă trăgând uşa în urma lui şi alergând până la Ford.

Partea proastă era că nu ştia unde se afla acest Mayfair Street. Singura soluţie era să-l sune pe Wilson. Având în vedere ora târzie din noapte, presimţea că Lew va sări în sus de bucurie! Opri la prima cabină telefonică şi se repezi la aparat. Formă numărul prietenului său.

Telefonul sună o dată, de două ori… La al patrulea semnal, Wilson răspunse cu o voce de om somnoros:

— Alo, da!

— Lew? Sunt Frost. Ieşi din aşternut şi îmbracă-te. Am noutăţi.

Urmă un suspin de exasperare… dar resemnat, începea să se obişnuiască, iar cu Frost nu avea ce discuta. Avea totdeauna dreptate. Îşi drese glasul şi zise:

— Stai puţin să aprind lumina. Aud mai bine pe lumină. Gata, te ascult.

— Mai întâi spune-mi unde e Mayfair Street. Şi pe urmă, ce-ai aflat de la Joe. Şi pe urmă…

— Frost, îl întrerupse Wilson, nu toate în acelaşi timp!

Mercenarul izbucni în râs. Apoi continuă cu un ton conciliant:

— Bine, bine! O iau de la capăt. Dar răspunde repede. Mayfair Street, dar nu sunt sigur de număr. Poate patruzeci şi şapte, sau ceva cu şapte. Îţi spune asta ceva? Pe unde vine?

— Mayfair Street patruzeci şi şapte este locul unde va avea loc mâine o reuniune a principalilor lideri anticastrişti. Cam ca aceea la care a fost asasinat Vasquez. După informaţiile mele, vor să treacă în revistă situaţia şi să-şi concerteze acţiunile. De ce, vrei o invitaţie?

— Nu, mulţumesc. Mi-a ajuns prima. Şi, dacă nu mă înşel, o să fie cam trist. O să iasă cu bubuieli, dacă înţelegi ce vreau să spun!

Şi îi rezumă activităţile şi descoperirile din ultimele ore. Wilson avea vocea din ce în ce mai schimbată.

— Auzi, sar din pat şi-mi alertez oamenii. Tu te duci la hotelul tău şi mă aştepţi în faţă. Nu eşti foarte departe şi e mai simplu. Ar fi posibil să nu găseşti adresa, fiindcă nu e uşor să nimereşti când nu cunoşti locurile. O să-ţi spun mai târziu ce-am vorbit cu Joe.

— OK. Dar spune-le băieţilor tăi să nu vină cu sirenele urlând. Să acţioneze cu cea mai mare discreţie, amice. Fără trompete. Ar speria vânatul. Şi adio flagrant delict!

— Pa!

Şi Wilson îi trânti receptorul în nas.

Frost nu aşteptă prea mult. Nu trecuseră decât cinci minute de când stătea în faţa hotelului, trăgând din prima ţigară, când Wilson îşi făcu apariţia făcând pe pilotul de raliu. Frânele scrâşniră iar prietenul lui scoase capul pe fereastră şi-i strigă:

— Urcă. Băieţii mei sunt pe drum. Vor ajunge înaintea noastră.

— Atunci, bagă tare, îi zise Frost sărind alături de el. Nu vreau să ratez momentul, sperând că acolo se duceau „fetişcanele” noastre. Dar cred că intuiţia mea e corectă şi că nu vom fi

dezamăgiţi. Ticăloasele astea două ne pregătesc un frumos foc de artificii.

Wilson conducea cu mare viteză.

— Răspunsul lui Joe? întrebă Frost.

— Da, ai dreptate. Am încercat să te prind la hotel ca să-ţi spun. Mi-ai spus că vei fi acolo. Dar, fireşte, nu erai. De ce nu m-ai anunţat că te duci să „percheziţionezi" la familia Vasquez?

— Pentru că era ilegal şi n-am vrut să te implic în povestea asta. Nu m-ai fi împiedicat şi asta ar fi fost însemnat un acord tacit.

— Şi dacă ai fi avut probleme? Nimeni n-ar fi putut să te scoată de-acolo.

— Lasă, tată, că sunt băiat mare! Pot să mă plimb singur noaptea. Haide, spune-mi ce-a zis Joe.

— Mai întâi mi-a zis să-ţi spun că-şi scoate pălăria în faţa ta.

Frost zâmbi mulţumit. Din partea lui Joe, ăsta era un compliment foarte frumos.

— Pe urmă, continuă Wilson, a mărturisit că te-a dat pe mâinile Mirandei ca s-o testeze. De la o vreme, cei de la Bogota îşi puneau tot felul de întrebări despre ea. Colaborarea ei cu tine a scos-o basma curată.

— Frumos lucrat! Apreciez foarte mult că am fost pe post de momeală! Nimic de zis, asta e regula jocului. Nu-mi fac nici cea mai mică iluzie când e vorba de serviciile de informaţii, indiferent care ar fi ele. Astea au propria lor morală, destul de diferită de morala omului obişnuit. Raţiuni de stat! Numai că Miranda i-a tras în piept de i-a rupt!

Wilson îi comunică apoi anii de colegiu din Statele Unite, ani în care Miranda fusese departe de Columbia, în timp ce tatăl ei conducea serviciul antidrog. Tatăl ei, un tip corect, fusese omorât la ordinul unui mahăr al drogurilor.

Deci asta era adevărat. Miranda ştia foarte bine să amestece adevărul cu minciuna ca să pară mai autentică. Un joc abil.

— Am verificat pe fişa Orianei, îi explică Wilson. Şi am înţeles de ce voiai această informaţie. Au fost amândouă în acelaşi timp la Fallworth College for Women. De unde ţi-a venit ideea?

— Nu ştiu. Căutam cu disperare legătura care ar fi putut să existe între cele două femei care, după toate aparenţele, nu se cunoşteau, amândouă având însă ceva care mă surprindea neplăcut. Povestea asta cu colegiul mi-a trecut brusc prin cap. Două tinere de cultură spaniolă, latine, exilate într-un fel într-o şcoală anglo-saxonă, nu puteau decât să se apropie una de

cealaltă. Cu condiţia să se afle acolo în acelaşi moment.

— Ai dreptate. Totuşi asta nu ne spune cine pe cine trădează, cine a influenţat-o pe cealaltă, presupunând că ai dreptate.

Frost trăgea de zor din ţigara informă. Era nerăbdător să ajungă mai repede, să vadă dacă se înşelase sau nu.

— În privinţa asta, Lew, îi mărturisi Mercenarul, e vorba de ceva foarte subtil. Un şir de impresii, de intuiţii. Nu foarte tangibile sau demonstrabile în faţa judecătorului la tribunal. Parfumul, de exemplu. Oriana nu se parfuma niciodată. Mai devreme, înainte de a pleca de acasă în urma telefonului neaşteptat, tânăra noastră cubaneză s-a parfumat. Mi-a trebuit puţin timp ca să-mi amintesc unde mai întâlnisem acel miros. Unele femei folosesc parfumul numai pentru fiinţa iubită şi chiar parfumul pe care-l foloseşte fiinţa iubită.

— Ce spui? zise Wilson surprins.

— Miranda şi Oriana au avut o relaţie homosexuală la colegiu. Ăsta e motivul pentru care Miranda ţine la Oriana. Dacă ai fi auzit vocea Orianei, când a vorbit din camera ei la telefon! Dacă i-ai fi văzut faţa! Erau vocea şi faţa unei femei îndrăgostite!

— Dar poate că au fost doar prietene.

— Atunci, când am întrebat-o pe Miranda dacă cunoaşte existenţa organizaţiei *Omega Seven,* de ce nu mi-a spus că o cunoaşte pe Oriana? Ştii că în privinţa asta eu nu judec pe nimeni. Fiecare e liber să-şi trăiască viaţa lui sexuală cum îi place. Dar am impresia că aici e vorba de un şantaj. Căci Miranda o are la mână pe amanta ei. Atât prin puterea simţurilor cât şi prin frica de scandal… şi de moarte. Căci dacă s-ar afla că fiica lui Moises Vasquez îi vinde pe-ai ei din amor, n-ar mai rămâne prea multă vreme în viaţă. A acceptat cu răceală asasinarea tatălui ei, probabil şi pe cea a mamei sale vitrege… Chestia asta e urâtă rău de tot. Miranda a ajuns la colegiu convertită deja la comunism şi a văzut ce profit poate să obţină de pe urma unei fete ca Oriana… E o fiinţă machiavelică. M-a ajutat să-l omor pe Barranca pentru că asta o făcea basma curată în faţa poliţiştilor din Bogota, dar şi pentru că după aceea îi lua locul, în fruntea organizaţiei M.19. O mare ticăloasă! Dacă se dezlănţuie în pat cu Oriana aşa cum face cu bărbaţii…

Frost nu-şi termină fraza. Wilson îl privi chiondorâş. Al naibii Frost ăsta! Nu s-a plictisit deloc în Columbia!

— Am ajuns. La următoarea intersecţie.

Wilson opri maşina în faţa unei case mari, alături de Fiatul Orianei. Se aflau într-adevăr acolo. Frost rânji mulţumit. Poliţiştii

păzeau ambele ieşiri.

Unul dintre ei se apropie de şeful lor şi zise cu gas scăzut:

— Androff şi O'Connor sunt în spatele casei. Supraveghează uşa din fund.

— Perfect, zise Wilson. Nu vă mişcaţi. Le blocaţi dacă încearcă să iasă.

Apoi îi făcu semn lui Frost să-l urmeze. Deschiseră uşa grădiniţei din faţă şi se apropiară de cele trei trepte care duceau la uşa de la intrare.

— Sper să-mi poţi găsi o slujbă bună, murmură Wilson, în cazul în care povestea ta e doar roman-foileton.

— Paznic de parc ţi-ar plăcea? şopti Frost. E o slujbă liniştită şi nu te scoală nimeni din somn.

Uşa nu era încuiată. Cele două femei se credeau la adăpost de orice bănuială. Se strecurară în interior unul după altul. Văzură o uşă întredeschisă unde să zărea o lumină slabă. O scară... Pivniţa, fără îndoială. Frost scosese revolverul High Power şi Wilson Beretta. Coborâră fără zgomot şi se opriră la ultima treaptă, lăsându-se pe vine în spatele zidului scund cu care se termina rampa. Avuseseră timp să le zărească pe cele două femei. Oriana, aşezată pe o ladă, stătea cu spatele la ei şi privea la ce lucra prietena ei. Miranda făcea legătura între mai multe fire, stând în patru labe. Se mişca cu gesturi precise, ca o adevărată profesionistă. Mina tot subsolul vilei. La o oră anume, în timpul reuniunii liderilor anticastrişti, totul avea să sară în aer. Oriana n-ar fi putut să participe, bineînţeles. Mişcările opoziţiei faţă de regimul de la Havana ar fi fost decapitate pentru o bună bucată de vreme, iar toţi acei oameni care luptau pentru libertate ar fi fost transformaţi în confeti.

Wilson se ridică brusc.

— Sus mâinile, domnişoarelor.

Oriana se ridică atât de brusc încât răsturnă lada pe care stătea. Era palidă la faţă în lumina revărsată de becul gol agăţat de tavan. Ridică încet mâinile.

Miranda lăsă firele şi se ridică în picioare. Braţele îi atârnau de-a lungul corpului.

— Am un paşaport diplomatic cubanez, zise ea cu o voce calmă. Nu puteţi să mă arestaţi.

— Ridică totuşi mâinile, ordonă Wilson. Vedem noi pe urmă.

Miranda Ceballos făcu un gest conciliant cu mâna păşind înainte.

— Să ştiţi că e o neînţelegere, zise ea zâmbind.

Se aruncă brusc asupra Orianei, ţinând-o cu fermitate cu un braţ în jurul gâtului, adăpostită în spatele ei. Scosese micul revolver automat pe care îl avea în Columbia. Capul Orianei forma un unghi ciudat cu corpul. Ţeava revolverului era lipită de tâmpla ei.

— La o parte! răcni Miranda. Lasă-mă să trec, altfel o omor!

Oriana se albise la faţă. De vină era spaima sau poate năruirea iubirii şi a tuturor iluziilor! Wilson avu o clipă de ezitare iar Miranda îşi împinse ostatica în faţa ei cu o mişcare brutală.

— Mişcă, îi ordonă ea cu o voce plină de răceală. Şi să nu faci vreo prostie.

Frost ieşi din ascunzătoare cu revolverul îndreptat spre cele două femei.

— Miranda! Omoar-o şi îţi promit solemn că n-am să ratez ţinta.

— Frost, nu! strigă Wilson.

— La această distanţă, Miranda, continuă Mercenarul fără să-l ia în seamă pe Lew, sunt sigur că te nimeresc. O să-ţi ajungă creierii pe tavan. Fă-mi plăcerea şi apasă pe trăgaci. Abia aştept. Ce juriu mă va condamna că am eliminat o comunistă în timp ce-şi făcea treaba ei murdară?

Miranda se uita la el cu un aer provocator. Mercenarul simţea că-l furnică rău de tot degetul de pe trăgaci.

— *Be cool,* Lew, se adresă Mercenarul prietenului său pe care îl simţea nervos. Deci, domnişoara care a luat locul dragului nostru prieten Emilio Barranca, nu vrei să încerci?

Probabil că Miranda citi pe faţa de marmură a Mercenarului ceva de care îi fu frică. O îmbrânci pe Oriana şi lăsă revolverul să-i cadă din mână. Apoi se dădu un pas înapoi. Oriana îşi ascunse faţa în mâini. Umerii îi tresăreau. Plângea. Frost n-o scăpa din ochi pe Miranda.

— Ce păcat, zise el. Am sperat c-o să ai mai mult curaj. Mi-ar fi plăcut tare mult să te împuşc.

Apoi adăugă cu ciudă:

— Putorişco!

Se uită după Wilson care le ducea de-acolo pe cele două femei. Câţi ani de puşcărie vor primi? Niciodată destui pentru ceea ce făcuseră. Îşi pipăi ca un automat buzunarele în căutarea pachetului de ţigări şi nu găsi decât o bucată de hârtie mototolită. La dracu'! Iar nu mai avea nici o ţigară!

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3

CAPITOLUL II.....8

CAPITOLUL III.....14

CAPITOLUL IV.....22

CAPITOLUL V.....30

CAPITOLUL VI.....34

CAPITOLUL VII.....40

CAPITOLUL VIII.....47

CAPITOLUL IX.....54

CAPITOLUL X.....65

CAPITOLUL XI.....71

CAPITOLUL XII.....74

CAPITOLUL XIII.....82

CAPITOLUL XIV.....89

CAPITOLUL XV.....95

CAPITOLUL XVI.....101

CAPITOLUL XVII.....107

CAPITOLUL XVIII.....112

CUPRINS.....120

Hank Frost, un om dur pe care viața l-a obligat să devină *mercenar*. Un mercenar care s-a legat pe viață și pe moarte cu *aventura*. Cu toate aventurile - din Africa australă până în Amazonia, din pustiul Yemenului până în junglele Americii Centrale. Știind că într-o zi va avea întâlnire cu *moartea* !

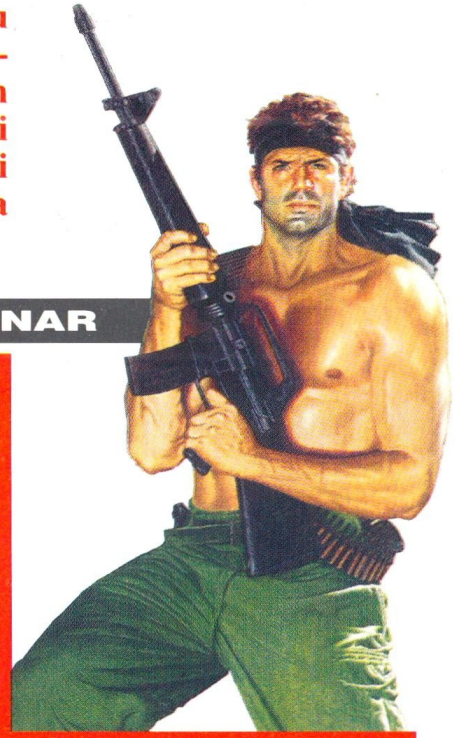

MERCENAR MERCENAR

Mercenarul se ascunse și așteptă. În curând auzi pași apropiindu-se. Frost strânse degetele pe mânerul cuțitului. Până aici fusese ușor. Spera ca nici ultimul terorist să nu-i dea de furcă și, mai ales, să nu aibă timp să tragă. Detunătura s-ar fi auzit până în tabără și atunci totul ar fi fost ratat.

Tipul era mai bănuitor decât ceilalți. Apăru cu arma în mână, gata de atac. Frost lăsă cuțitul și lovi cu baioneta arma care îi sări teroristului din mână. Adversarul făcu un pas înapoi. Frost se repezi la el, dar teroristul eschivă. Lovi cu piciorul și-l izbi pe mercenar în încheietura mâinii. Era un loc foarte sensibil după tortura frânghiilor prea strânse. Durerea iradie în tot brațul, urcând până la inimă.

Frost strânse din dinți. Făcu o fentă și celălalt căzu în capcană. Vrând să se eschiveze, se împiedică de o piatră și se dezechilibră, căzând la pământ complet descoperit. Frost băgă baioneta în el ca într-un pui de găină, țintuindu-l de sol.

EDITURA Z

EDITURA Z EDITURA Z

ISBN 973-9127-78-7

Lei 8.500